Licence No. 331 dated 15th October 1935.

Statement about ownership and other particulars about newspaper (Th Union Christian College Magazine) to be published in the first issue every year afte last day of February.

FORM IV

(See Rule 8)

1.	Place of Publication	Union Christian College, Alwaye, Kerala State
2.	Periodicity of Publication	Once in a year—in March—April
3.	Printer's Name Nationality Address	Shri C. T. Benjamin Indian Union Christian College
4.	Publisher's Name Nationality Address	Shri C. T. Benjamin Indian Union Christian College
5.	Editor's Name Nationality Address	Shri C. T. Benjamin Indian Union Christian College
6.	Names and Addresses of the individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital	Dr. P. M. Mathai Shri T. B. Thomas Dr. A. K. Baby

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

15-3-1966.

(*Sd.*)
C. T. BENJAMIN

Printed and Published by C. T, BENJAMIN, M. A. at the C. M. S. Press, Kottayam.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1967

MAGAZINE COMMITTEE (1966-'67)

Dr. P. M. Mathai (*Principal*)

Mr. T. B. Thomas (*Bursar*)

Mr. G. D. Gabriel (*Librarian*)

Mr. Verghese Ittyerah

Mr. P. K. Narayana Menon

Mr. S. Somasundaram (Cl. iii Chem.)

Mr. M. D. Joy (Sr. P. D. Gr. iii)

Mr. Mathen Bose (Final Year M. A.)

Miss Kumari Rachel Mathai (Cl. iii Botany)

Mr. C. T. Benjamin (*Editor*)

THE

UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1967

CONTENTS

		PAGE
1.	Editorial	v
2.	The True Spirit of Worship—K. M. Koshy	vii
3.	Hymn of Love—Ramesh M. Warriar, Class I English	1
4.	Come, My Spring—A. Balachandran, Final Year Chemistry	2
5.	The Lost Watch—As told by John C. John & set down by K. Jacob	3
6.	Knowledge of Entomology in Ancient India—N. C. Chacko, M. Sc.	8
7.	Democracy in India—K. Parameswaran Namboodiri M. A. Previous	10
8.	About Ants—George Joseph, Jr. Pre Degree Group I B	13
9.	Sweet Silent Thought—Susan Abraham	15
10.	Dynamic India—V. A. Mathen Bose, Final Year M. A.	21
11.	A Trip to Kodaikanal—Joy M. D.	24
12.	The Queen of Sciences—P. Unnikrishnan, M. Sc.	27
13.	A Tough Popular Game—Varghese George, Sr. P. D. C. Gr. I	29
14.	Believe it or Not—Philip Mathew, Class III Chemistry	31
15.	God's Heaven—Philip Mathew, Class III Chemistry	33
16.	A Memorable Flight—C. P. Varghese, Sr. Pre Degree Gr. I	35
17.	The Impact of Linguistic States on the Working of Democracy in India —Raju Varughese, B. Sc. III Maths	38
18.	The Chinese Menace—Thomas Mathew I. M. A.	40
19.	Sharmila—Meena Ranganathan, M. A. Previous	42
20.	Random Thoughts—Lalitha Kartha	44
21.	Aching Joys from Indian Border—C. S. U. O. Varghese C.	46
22.	Diwali Night—Krishna Ranganathan	49
23.	Devaluation—T. P. Ulahannan, Class III Economics	51
24.	A Tolstoy Masterpiece—T. K. Sushama, Class I Che.	54
25.	Enough of your Thanks—Miss V. Rajee	58
26.	Nationalisation of the Banks in India—Varghese Palacheril George	59
27.	Tobacco is Harmful—C. G. Varghese, B. Sc., D. P. Ed. M. P. E. (Final) (old student)	61
28.	Report of the activities—	65
29.	College Day	77
30.	Presidential Address Delivered by Mr. V. M. Ittyerah, M. A. B. Litt. (Oxon), during the College Day Public Meeting	84
31.	Farewell to Mr. C. P. Andrews—A. K. Baby	87

1.	നിർവൃതി—എൻ. എച്ച്. കമാർ, സീനിയർ പ്രീഡിഗ്രി Gr. 2	1
2.	വിയറ്റ്നാം—പി. നാരായണൻ, ക്ലാസ്സ് III കെമിസ്ട്രി	2
3.	മരണം—വി. കെ. ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ക്ലാസ്സ് I. B. A. English	6
4.	ഋതാന്തം—ലതിക ബി.,—Class I. English	11
5.	കേരളത്തിലെ ജനാധിപത്യമേള—എസ്. ബി. എസ്. മണി, Sr. P. D. C. Gr. II	12
6.	വിലയുടെ കഥ—ബി. സാവിത്രി എം. എ.	15
7.	ജീവിതം മഹാത്മാക്കളുടെ നോട്ടത്തിൽ—സന്യാസകൻ	19
8.	രാഗഗീതി—പി. ബാലകൃഷ്ണൻ Class I English	20
9.	ജോർജ്ജ് ബർണാഡ്ഷാ—ജോൺ കോശി, Sr. P. D. Class Gr. II	21
10.	പ്രതിജ്ഞ—ഇ. ജെ. ജോർജ്ജ്—Sr. P. D. Gr. I	24
11.	[illegible]—സി. എം. രാമനാരായണൻ, ക്ലാസ്സ് III കെമിസ്ട്രി	28
12.	[illegible] കെല്ലർ—എ. ബാലചന്ദ്രൻ, എം. എ.	31
13.	സ്വാതന്ത്ര്യം—പി. ജെ. ഉലഹന്നാൻ, Sr. P. D. C. Gr. II	33
14.	വാദം—by എം. കെ. [illegible]	34
15.	ഉച്ചവെയിൽ—ടി. എസ്. ദാസ് Old Student	36
16.	ഹൃദയസംഗീതം—[illegible] നാരായണൻ വി., ക്ലാസ്സ് III [illegible]	44
17.	[illegible]—ജോർജ്ജ് [illegible]	45
18.	വികാരങ്ങൾ—[illegible]	47

MR. C. P. ANDREWS
(Lecturer in Physical Education)
who is retiring from the services of the College after a service period of 38 years

Editorial

The General Election

We are passing through the fourth general elections in our Republic. A conspicuous absence at this juncture is that of Jawaharlal Nehru who was a steadying and stabilising influence during the first three general elections in the country. We should however be thankful that we have a constitution which guarantees the free exercise of franchise every five years. When we look at countries where this freedom is denied, we should feel more thankful and at the same time very wary, lest by our indifference and folly we fall into the same pit. True we have to develop a great deal economically educationally and socially. Though freedom of franchise is pooh-poohed by some that in a poor country it only means freedom to die, it is a great thing that a man can choose the manner of his death rather than be ordered about in that matter. But freedom of franchise is also the freedom to develop economically and otherwise as we please. Once we lose that freedom by surrendering our country to parties which do not believe in a multi-party system, we never more can have a say as to who should rule over us, or how our economic and social future should be. Hence the need for preserving that freedom as the apple of one's eye.

The need of the hour is dependable, unselfish men who are "caught not by a big I, but by a big Idea." A few lines of O. W. Holmes that appeared in a Madras journal recently is worth quoting:

God Give us Men

A time like this demands
Strong hearts, Strong minds,
True faith and willing hands:
Men, whom the lust of office does not kill;
Men, whom the spoils of office cannot buy;
Men, who possess opinions, faith and will;
Men, who have honour. Men who will not lie.

Mr. C. P. Andrews

Mr. C. P. Andrews, lecturer in Physical Education is retiring at the end of this academic year after a period of about 38 years of distinguished service in the College. For some time he was also on the staff of the Dept. of Biology. In a sense Mr. Andrews has become more of an institution than an individual. His unstinted earnestness and enthusiasm in the cause of games and sports have inspired scores of his students to follow in his footsteps and many of them are serving several colleges as lecturers in Physical Education.

The Y. M. C. A. School of Physical Education, Alwaye was once the only one of its sort in this state, and Mr. Andrews was the prime mover and the guiding spirit of that institution all these years.

It is good to come across a person who has an undivided devotion to his particular

field of activity, whatever it be. Mr. Andrews is just that. He is an "Acharya" among Physical directors and is deservedly, the president of the All Kerala Association of teachers in Physical Education. Even in raising the status and designation of teachers in Physical Education Mr. Andrews had no small part to play.

Generations of students of this college will remember 'Andrews Sar' with warmth and pleasure as he remembers them. An enviable gift of remembering the names of almost all the students that he has taught, is his, in abundance. Many were the tours and excursions that he led to different parts of India. Those who had the good fortune to participate in them, will remember those as big events in their lives.

We thank Mr. Andrews for all that he has meant to the Union Christian College, and wish him and his family a most happy and contented life of prosperity and peace.

Rev. Fr. K. P. George

Rev. Fr. K. P. George, Lecturer in Physics left for U. S. A. by the end of the first term on study leave, and he is now doing research in Physics in the University of St. Louis in Washington. We hope that Fr. George will have a useful period of study there and a happy return.

In Memoriam

We deeply regret to record the death of Sri Hassan Ali who passed away suddenly on the 17th of Nov. 1966. He was a student of the pre-degree junior class. He was a sociable and lovable student. Almost the whole college turned up at his residence and offered condolence to the dear ones of the departed student. There was also a meeting in the college to condole his death. We convey our heartfelt grief at the death of Hassan Ali to his kith and kin.

The True Spirit of Worship

K. M. Koshy

(A Sermon Preached in the College Chapel)

I was glad when they said to me, "Let us go to the house of the Lord." Psalms 122. 1.

Anyone who reads the book of Psalms cannot but be struck by the deep and heartfelt piety of the authors. Throughout the book the Psalmists speak of praising God and praying to God in a way none could speak unless they meant it. There is fervour in the language used by them which proves that their hearts were deeply interested in what they uttered. This shows that, to them religion was not a superficial thing. It was not something put on for policy or for the sake of custom. On the contrary, religion was to them a living principle of conduct and the bread of their spiritual life. They considered it as necessary for their happiness as the food they ate for their bodily existence. Any number of instances of this piety springing from the depth of the hearts of the Psalmists can be quoted. Today's text is one among these. It expresses the Psalmist's joy at the prospect of worshipping in the house of the Lord. "I was glad when they said to me, 'Let us go to the house of the Lord."

Worship is a necessity of our human existence. The Greek word for man is 'anthropos' which means the upward looking one. Man wherever found is a worshipping creature. He is capable of looking up, appreciating and admiring. True worship is a looking up with reverence to have a vision of the infinite. It is the highest form of admiration a human being is capable of. It is a confession of worth. This inner urge in man to worship God—the perfection of all goodness—is the one which makes his existence on this earth meaningful. If a man does not know how much is above him, he will not be able to see himself in the right perspective. He will begin by thinking himself big and end by finding himself small! He will begin by thinking that he can do everything and end by finding that there is nothing which he can do! He has no ideals, no sense of wonder and he lacks reverence. Since the best in us is not what we are but what we aspire to be, it is essential that we should look up to God in the attitude of true worship. Without it life becomes dry, petty and meaningless.

Sometime or other the question might have occured to us, why should we have a special place of worship? Is not God present everywhere? Is he not present in our rooms as much as he is present in the church? Or is it not irreverent on our part to confine God within the four walls of a church? It is true that God is present everywhere and that we should not try to confine him to particular places. This idea has been expressed in Jewish thought as "Behold the heaven and the heaven of heavens cannot contain Thee. How much less this house that I have builded." In the christian thought it is still more strongly

expressed that the only fitting temple of the Most High is the sacred human conscience and the vast unseen universe. But we human beings finite as we are, want to clothe our idea of the invisible with visible things. This is the root of religious architecture. This is the reason why the most splendid buildings in the world have been temples or churches. There is a value in the association of religion with places. That value lies in the help which material things can be to the spiritual life of beings who have material forms. Thus beautiful church buildings can cultivate reverence and familiar church services can enhance the spirit of worship.

More than this, common worship has a social element in it. In the first instance, it promotes unity and brotherhood. In the common praise and thanksgiving the individual burden is forgotten. The over burdened heart finds consolation in praying together with other souls. The solitary stranger who joins in the worship forgets his solitude. There is very great spiritual power in so many wills joining together with one accord. There is action and reaction of spiritual influences.

This does not at all mean that we should worship only in churches. Nor does it ignore the value of private and personal prayers. Jesus' own words are "When thou hast shut thy door, pray to thy father which is in secret." It is not the beauty of the architecture of a church building or the form of worship which makes a church living, but it is the personal life of the members. The importance of personal prayer and devotion in the life of the members is too obvious to be described. The source of a man's strength is derived mainly from his private prayers.

In our text the Psalmist expresses the true spirit of worship "I was glad when they said to me 'Let us go to the house of the Lord." He was sure of one thing that it did him good to go to the house of the Lord. Obviously that was the reason for his gladness. Though we may sometimes close the doors of our hearts to God, in a place of worship we are drawn closer to Him. This experience has been described by Oliver Wendell Holmes like this. "I am a regular church goer. I should go for various reasons if I did not love it, but I am fortunate enough to find pleasure in the midst of devout multitudes, whether I can accept their creed or not. For I find, there is in the corner of my heart 'a little plant called Reverence' which wants to be watered about once a week."

Again to the Psalmist the prospect of going to the house of the Lord was like returning home from exile or like a son going to his home to meet his father. He feels nostalgic about the house of the Lord. No wonder he feels 'glad' to go to the house of the Lord.

In true worship reverence and intelligent interest must be joined to this enthusiasm. We cannot have real worship without reverence. It is truly said that reverence is the very essence of true religion and wherever reverence is lacking there can be no true worship. Also we should take an intelligent interest in the worship. When we have these we will be able to say with the Psalmist "I was glad when they said to me 'Let us go to the house of the Lord."

THE COLLEGE UNION COMMITTEE WITH MR. K. P. S. MENON AND PRINCIPAL DR. P. M. MATHAI

Sitting (L to R):—G. D. Gabriel (Treasurer), Dr. P. M. Mathai (Principal), Mr. K. P. S. Menon, N. Somasundaram (Chairman), Kumari Rachel Mathai (Women's Representative).

Standing:—Krishnan Kutty M. Sc. (final), Abraham Joseph (Class III, Chemistry), P. A. Alexander (Secretary), Ravi Thomas (Class I).

SPEAKERS CLUB COMMITTEE

Sitting (L to R):—Mr. G. D. Gabriel (Staff Adviser), Mr. V. K. Karim (Secretary), Dr. P. M. Mathai (Princi al), Mr. V. A. Mathen Bose.

Standing:—Mr. K. P. Prathapan, Miss P. Vijaya Lakshmi, Miss Mary Antony, Miss P. R. Radhamony, Miss C. Indira, Mr. A. K. Abdul Vahid.

THE COLLEGE UNION COMMITTEE WITH MR. K. P. S. MENON AND PRINCIPAL DR. P. M. MATHAI

SPEAKERS CLUB COMMITTEE

Mr. Atulya Ghosh with the Principal and Office-bearers of the College Union

N. Somasundaran
Chairman, College Union

P. A. Alexander
Secretary, College Union

Hymn of Love

RAMESH M. WARRIAR
Class I English

If I with the many tongues of men could speak,
If I with faith cold move high mount and peak,
If I had the gift of knowledge from above,
Of what avail is it if I lacked true love ?

* * * *

But, is that " Glorious Love " that I should love ?
And what is this affection that I should bow
To it, and follow slavishly its command ?
Should I bind myself to others with a love band ?

* * * *

Yes, Love is great and kind and long suffering
Love does not brag, nor does it jealousy bring
Love gets not puffed up, nor is it vexatious
Forgetting injury, it exults in righteousness

* * * *

Not selfish, but decently behaving,
Love bears, believes hopes and endures all things
Rejoicing in naked truth, love does not fail,
So incite in me love, and let it e'er prevail.

* * * *

Kings and Kingdoms might fall by the sword,
A conqueror I'd become by my angry word,
Yet, I'd command only body, not heart nor mind,
Which with love alone, I'd win and strangely bind.

* * * *

As a farmer prunes a bush and trims its course
I must prune hatred, and put true love in force,
To love my way, through hatred I should fight,
And so would all who want love, true and right

Come, My Spring

A. Balachandran
Final Year Chemistry

The sun goes dim, the clouds become dark
The colours change, the sky turns black
The trees shiver in chill, leaves join
The dusty sand—friendly, very friendly.
The wind blows fast and fast.........
Nature changes her image
And with that my mind, too.

* * * * *

There was a time when rainbows
Flushed along her blue cheeks
Alluring the lofty mountains to kiss.
They thought it was true—
The blushing cheeks will be there
for ever!
Lo! their beauty faded as they witnessed
Leaving a shadow of despair behind.

* * * * *

Into her splendour once again Nature went
And it was spring;
Flowers smiled on the trees
Dews became pearls in the grass.

... ...

The trees have become lean
No flower, no bud, nor even a leaf
Nature played her silly sport
Beauty has gone!
Sweet memories there are still,
The sad and sordid monuments of time.

* * * * *

Spring has deceived me
I looked in the skeletol trees
For a bud, for a leaf, for a blossom
I longed for the skylarks come
And sing for me.
The trees stood as they were!
There came no birds with their melody!!
Spring has deceived me.

... ...

Come and calm me, oh my spring
I 'll wait for thee.
Days of boredom and years of darkness
Will never pale my soul,
I'll wait for thee.
Come and calm my throbbing soul,
Just, just a smile!
I live in that dream of hope
Come, my Spring.

The Lost Watch

As told by John C. John & set down by K. Jacob

"Jacob, old man, you get up and listen to me. I was taking a little rest in my old house, when my friend John came in I would not mind saying that the poor fish was upset about something. He generally is, because he has a hard time at home, with his wife. That lady is a little too strong-minded to suit my taste, but then, it is his funeral, not mine. He has generally a bad time with the wife of his bosom. You know what poor Rip Van Winkle says to his dog, Wolf. "Poor Wolf," he says, "thy mistress leads thee a dog's life of it." Well, the case of my friend John C. John was not far different.

"What is the matter now?" I asked.

"Matter,? It is the same old matter. My wife is making hell, that is all."

"Why, that is nothing new," I said.

"But there is something new now." he sasd.

"What is it?" I asked.

"You hear the story, then you will understand" he said.

"Tell me all" I said.

"Well, it is this way. Someone had come into my room, and she thought that he had taken her watch; I did not think so, and so the trouble began."

"Well, what did she say," I asked.

"I am sure that the thing was taken by the fellow who came in here yesterday" said my wife.

"I tell you, he never came near this table" I said.

"Why did you allow him to get in here at all?" she asked me.

"Why, he had come to see me, and naturally he came in here" I said.

"Yes; and what more natural than to pinch the watch from your table? You know how careless you are!" she said.

Now you know, this touched me on the raw. So I answered with some spirit.

"You always say that I am careless. If you come to that, why did you leave the watch here at all?" I asked.

"Yes, Yes," she said. "It is all my fault. Nothing can happen in this house, but it must be all due to my carelessness" she said with asperity.

I saw I had gone too far. So I tried to soothen her.

"I did not say that you were careless, my dear. I only said that I was not. You were quite right in keeping the watch here. Where else should you keep it?" I said.

"Now, don't you sneer at me, because I won't have it," said my wife, getting more worked up at my words, which, I can assure

you, were meant to be conciliatory. So I tried to change the trend of the conversation.

"Now, should we not try to get the thing back?" I said. "It is a costly watch." I said.

"Costly watch!" said my wife. "I should think it is' and much you care. It is my watch, my poor uncle's gift. You have not paid a pie for it. If it were any of your things, you would have made such a fuss."

Now, Jacob, you know how it is. It was true that it was her watch, a present from her uncle. But if I had lost anything of mine, she would have made even more fuss and scolded me for my carelessness.

"Now, what are we to do about it?" I asked.

"I should think that something should be done about it. But what is the good of my wishing for anything? Who is there to do it?" she said.

"I would do anything that you suggest," I said. "But I do not see what could be done."

"Yes, Yes," she said. "I know yon will do whatever I suggest. I have had so much experience of it. Why, if you had done as I suggested, the watch would not have been lost."

I failed to see her line of reasoning, but dared not say so. You know, old horse, dealing with my wife had never been an easy job at the best of times, but now that she was enraged at the loss of her watch, it was welmgh impossible.

"Why don't you put the matter in the hands of the police?" she asked, after a pause.

"But that would be calling for trouble," I said. "They would get hold of some one, and beat him. And then we would have to go before a magistrate, and give evidence."

"Oh! are you afraid of giving evidence before a magistrate? Is that the reason why you do not care to take some trouble to get back my watch?" she asked me.

"No. But it is not I, but you, who would have to go before the magistrate. I do not mind it at all." I said.

This made her thoughtful.

"Oh .... is it?" she said. "Well, I don't mind it either. What will a magistrate do to me? He won't eat me."

No doubt that was true. Really I have never seen a magistrate eating, but I felt pretty sure, that he would not care to eat my wife.

"Well, we must think and do something." I said, and left for my office, cutting short further discussion.

In the evening I returned, and found her in a more affable mood. She generally is, when she has had a few lady friends of hers in for tea. It was one such day. I decided to proceed with caution.

"How is your rheumatism to-day?" I asked. Now, she has really no rheumatism, Seing too young for it. But she thinks she has, and that is a great convenience to me.

"Much you care for my health" she said. "I am aching all over."

"You look tired. You should take some rest." I said.

That thawed her a bit, and she became more communicative.

"Do you know," she said, "Lizzie was here to-day. Our thief was in her house

too, asking for money. She said that she had no doubt that he was the thief. He has a low forehead, and Lizzie said that such people are usually criminals."

"I did not notice that he had a low forehead" I said, speaking without thinking.

"O! Of course. You never notice anything. If it were any fault of mine, you would have noticed it fast enough." she said.

"Now that you mention it, I do remember that the man had a low forehead," I said hastily. "Yes. Such fellows have the criminal instinct rather strongly developed in them. What are we to do now about it?"

"Put it in the hands of the police, of course," she said.

I told her that she would have to go before a magistrate, and if the man engaged a lawyer to defend himself she would also be cross-examined.

"Can we not ask the inspector to get the thing back for us, without making it a regular law suit?" she asked.

I could see that she really did not like to give evidence before a magistrate, in spite of her recent observations regarding a magistrate's diet.

"We can try to manage that way." I said. So it was, that much against my better judgment, I wrote a note to inspector Mathews, asking him to pay us a visit.

He came. My wife told him all about her loss, not sparing me much in the recital. To listen to her, you would have got the impression that I was the one individual responsible for her loss. The Inspector, who seemed to have understood the situation perfectly, looked rather sternly at me, and suggested that a little more care would not be misplaced, especially where costly things were concerned. My wife was greatly pleased with this, and remarked to me later that the Inspector was certainly a man of sound sense and discretion. I agreed entirely with her, though for other reasons.

The Inspector however, fully agreed with my wife in believing that the watch was stolen by the beggar, who had come into my room. He made me give him a description of the man, and said that he was certain that the man was a thief. I dared not contradict him in my wife's presence. That would have made her very angry, and she would not have curbed her tongue either, whoever was there. What a Young Husband Ought to know is when and where to use the golden gift of silence.

I took the opprotunity to tell him, when I could get him by himself, that I did not believe that the man in question had taken the watch. But I could not convince him. "You are too unsuspecting Mr. John," he said, "You do not know how wicked these rascals are. Now, I know many instances of these respectable beggars pinching things, etc., etc."

After one or two weeks, the inspector sent a note to me requesting me to pay him a visit at the Police Station. When I reached there I found that he had the suspected man in custody. "Is this not the fellow who came to your house?" asked the Inspector. I admitted that he was the man. Then the Inspector and his minions began the process of "questioning" the accused. My readers probably know what this means. I for my part found it difficult to witness the poor man's sufferings. One of their gentle methods of treatment was to raise the man

bodily from the ground three or four feet, and then suddenly let him fall. After a few such per-formances, the man "confessed." The Inspector turned to me triumphantly. "Did I not tell you that he was the man?" he asked. "Now, where have you kept the thing?" he asked turning to the accused, "I have sold it to a fellow I met." he said. "Which fellow?" asked the Inspector. "I do not know him," said the man. "I met him somewhere, and he bought it." "where is the money?" asked the Inspector. "I have spent it" he said.

I knew that all this was false. The man had not taken the thing at all. He was saying all this only to escape further torture. But the Inspector took a different view. He was convinced that the man was the culprit, and made me write out a complaint, and give it to him. I tried to avoid doing his, but the Inspector would not hear of it.

A few days later, summons came for my wife, and myself, to go to the locaţ magistrate's court, to give evidence. My wife was greatly upset at this, and rated me soundly for my folly in giving a written complaint. I found it useless to protest that I had been forced to do so. But I could not convince her. "You are a coward," she said, "that is what you are. No Inspector could have forced me to do such a thing, however much he tried. Of course, I should have gone myself, I ought to have known that you would make a mess of it, etc., etc."

Anyhow, there was no help for it. She had to go before the magistrate, and had to depose before him she had lost her gold watch, and that the accused had come to the house on the day it was lost etc. The Inspector had also got hold of a few fellows, whom I had never seen, as witnesses. They gave evidence to the effect that they had seen the watch in the hands of the accused, and many other things which were relevent to the case, but which were all certainly false. Inspector Mathews however, was not the man to do a thing by halves. It was an undefended case, and the poor man got six months' rigorous.

After a few days, a new trouble came upon me. The water in our well was bad and the latter required a cleaning. "Who is here to do these things?" said my wife, in her usual manner. "If it were Lizzie's husband, he would have seen to it, long ago. But there is no use of my wishing for such help here. I have to look after every-thing myself etc.'' So next morning, I went out, and got hold of a few coolies to do the work.

I returned from my office at about 5'O clock in the evening. When I arrived, I saw that there was some hubbub at the well. The coolies were there, all talking excitedly, and my wife was there too. She was hold-ing something in her hand. "Come and see this" she called to me. When I went near, I saw that it was the watch that had been missing, and had caused so much trouble. It had been found at the bottom of the well. I was pretty sure that it had dropped in either from my wife's hand, or had been thrown in by our youngest child. I lost no time to run up to Inspector Mathews and told him what had happened. I thought he would be very much surprised and upset. But he heard me out, without turning a hair.

"The man must have thrown it into the well, when he saw that he could not get away with it." was all that he said.

I said that if he had done so, he could have told us that, and we would have let him go.

"How little you know of human nature, especially criminal human nature" said the Inspector. "Do you think that a criminal who denies his crime would tell us where he had put the stolen property?"

I was not convinced by his reasoning. I felt that the man was innocent, and decided that I would try my best to set him free.

"I do not think he is really guilty. It is not just to let him languish in prison." I said boldly.

"Then you had better give me a written and signed statement to that effect," he said, in any angry tone. "And I will see that you are indicted for malicious prosecu-tion."

Now that was something I had never thought of. So I said "I did not think of going to extremes like that. I did not know ......"

"Then don't interfere in matters which you do not understand" he said. "We have dealt with so many such sases, and we know what we are about."

So I returned home, rather sad at heart. But I was to be sadder before night-fall. My wife had been working herself up to a fury all the time.

She now turned on me. I was a fool, and a cruel fool at that. "Why did you give the Inspector a written complaint?" she asked. "That is at the bottom of all this trouble. Now that a poor innocent man was in jail, what was I going to do about it etc."

I told her that if I tried to do anything I myself would go to jail. But that did no good. "Oh? that is it? she asked. 'Rather than allow an innocent man suffer like this. I would go to jail myself; that I would, I could have told her that if I went to jail, she and the children would starve, but I knew that it would be of no use. I thought that in course of time, she would see reason."

"Did she?" I asked.

"My dear Jacob, Reason is not a thing found in women. At least it is absent in my wife. God must have forgotten to put it in, when he made her"

"So what?" I asked.

"Why, she is at me every day, and makes me very unhappy. I now wish I had given the statement, as the inspector had said. Then I could have gone to jail, and she would have learnt a lesson, and I could have escaped this continual nagging".

The poor lizard looked so gloomy, that I tried to cheer him up. "Buck up old thing, "I said. You can go to your office, and remain there until evening. And then you come for a walk with me. You know what Washington Irving says."

What does he say, ?"

He says a profound truth. He says that, "Outside is the only side of the house, for a hen-pecked husband."

Knowledge of Entomology in Ancient India

(N. C. Chacko, M. Sc.)

Deeply merged in philosophical and religious ideas and ideals India in the past had little time for the study of Entomology-study of insects. Most probably this was the reason that while India produced great astronomers, Chemists and Mathematicians, it could not produce biologists of fame. With the mind filled with faith in religion insects were considered as an object of repugnance or dislike. Let me quote a verse from the Gita.

" Those who established " Sattava " rise to higher regions (such as heaven etc). Those of Rajisic nature stay in the middle (i. e. in this mortal world), while those of Tamasic temperament rooted in errors, sloth, and sleep etc. born of Tamas descend into the wombs of insects, birds and beasts or into the infernal region."

(*Bhagavat Gita ChapterXIV*)

Thus insects were looked down upon and considered unholy beings.

What is said in the proceeding paragraphs and the fact that literature on insects is very scarce, should not lead us to the idea that the knowledge of insects did not exist in ancient India.

We come across a number of instances in our holy books, where various insect names have been mentioned. Thus we find that a number of hymns are written for the control of insect pests in one of the great Hindu religious books namely *Atharva Veda* (composed probably 6000 B. C). It may be however, true that the insects that were neither beneficial nor harmful could not attract the attention of ancient Indians. It was because man was not possessed of a trust of Scientific knowledge that all his efforts were directed towards the security of life.

Nevertheless, ancient Indians were not ignorant of insect life and modes. I can mention here, " *Amarakosa* " a sanskrit dictionary of Synonyms which contains the names of numerous insects like flies, bees beetles, hornets, moths, and Glue worm etc. This shows that the common man of ancient India had a good knowledge of insects and he recognised the difference between various insects. The two epics of ancient India, the *Ranayana* (5000 B. C) and the *Mahabaratha* (3000 Bc) mention the names of a number of insects. Terms like Bhramara (mum-ing Bee) Patunga, papilika (ant) Mahishka Honey Bee) etc. show that insect life was studied in ancient India.

The credit of the discovery of Silk worm, a notable contribution in entomology goes to China. In History we come across two monk spies, who in 1555 went to China and smuggled a few eggs of silkworm moth inside the hollow of the staff (pole) they carried. But the credit of China is not undisputed. Vedic hymns describe silk and

PLANNING FORUM EXECUTIVE COMMITTEE

Sitting (L to R):—M/s. A. K. Abdul Kareem M. A., Jaju Mathew M. A., K. George Mathai M. A. (President), Dr. P. M. Mathai (Principal), V. George Simon (Secretary) and P. Gopinath M. A.

Standing 1st row :—Misses Ishey Vincent, N. K. Thanka, K. Kumari, Mary George, Mary Abraham M. A. and T. R. Rajalakshmi.

2nd row:—M/s. Kunjan (attender), M. Mathew, Mathen Bose, Joshy Chali, Sunny Mathew M. A., John Daniel and V. K. Kareem.

Absentees:—Mr. M. Madhavankutty M. Sc. and Miss S. Indira Devi M. A.

DAY-SCHOLARS' ASSOCIATIONS COMMITTEE

Sitting (L to R):—B. Lathika, Secretary (Jr. Day-Scholars' Association), M. V. Varghese (Secretary, Sr. Day-Scholars' Association), P. K. Narayana Menon (President, Sr. Day-Scholars' Association), Dr. P. M. Mathai (Principal), Dr. G. V. Thampi (President, Pre-Degree Day-Scholars' Association), C. K. Unnikrishnan (Secretary, Pre-Degree Day-Scholars' Association).

Standing 1st row:—Abdulkhadar T. M., R. Bhagyalakshmi, M. Mary Varkey, Mary Joseph, E. V. Kunjan.

2nd row:—K. P. Prathapan, Revi Thomas, K. K. Vijayakumara Pillay, P. J. Joseph.

PLANNING FORUM EXECUTIVE COMMITTEE

DAY-SCHOLARS' ASSOCIATIONS COMMITTEE

PRE-DEGREE FORUM COMMITTEE

BOTANY ASSOCIATION COMMITTEE 1966—'67

PRE-DEGREE FORUM COMMITTEE

Sitting (L to R):—Sri M. D. Joy (Secretary), Dr. P. M. Mathai (Principal), Sri E. Narayanan Nambiar (President), Miss Gracy K. Jacob (Rep. 2 P. D. I), Miss A. T. Alice (Girls' Rep.).

Standing 1st row:—Sri M. Venugopal (Rep. 1 P. D. II), Sri C. Sasikumar (Rep. 2 P. D. III), Sri A. Sankar (Rep. 1 P. D. I A) and Sri V. K. Mohammed (Rep. 1 P. D. III).

2nd row:—Sri A. M. Poulose (Editor), Sri N. Harikumar (Editor) and Sri Mathew Paul (Rep. 2 P. D II).

BOTANY ASSOCIATION COMMITTEE 1966—'67

Sitting (L to R):—Mr. K. P. Rajagopal (Secretary), Dr. O. M. Mathen (P Miss Elizebeth Jacob (Class III).

Standing:—M/s. P. J. Thomas (M. Sc. Final), Philip Oommen (C Joseph (M. Sc. Prev.), K. J. Basil (Class III).

the domestication of silk worm. As early as 3370 B. C. silk was given by an Indian Monarch to a Persian king. If you study "Yagnyavalkya Samhita" you will find in it that God describes the world coming out of him just as the silk-worm is created with in the silken cocoon.

The use of honey and wax has been well known in India since time immemorial. Honey was given both as medicine and food. However it is true that honey bee was not domesticated and honey and wax were obtained from wild hives.

Lac has been cultivated in our country since very ancient times. The word "Lac" itself has been derived from Sanskrit word "Laksha Kita" which means a hundred thousand of insects. Perhaps the term was used in reference to the hundred thousand larvae of insects, which secreted the red resinous mass on settling down on the host plant. In *Mahabarath*, we find a description of a palace made of lac only to entrap and kill the Pandavas. As lac is highly inflammable the Kouravas had planned to destroy their enemies in a house made of lac.

Credit must go to ancient India for producing the first entomologist of the world. The boy sage *Mandavya* collected a number of insects and pinned them with "acacia thorns" and studied them. However he was himself impaled on a spike of iron to pay the penalty.

Ancient Indians gave the name "Shadpada"— (six legs to insects—before literally coined the word "Hexapoda)." Sashurta had classified ants into six types on the basis of their structure and habit.

Thus we see that Entomology of ancient India was quite advanced. However the literature available on it is very scanty and scattered. The contribution of ancient India to Entomology is considered to be insignificant. But whatever it is we must look forward. The past is but one act; the future is infinite.

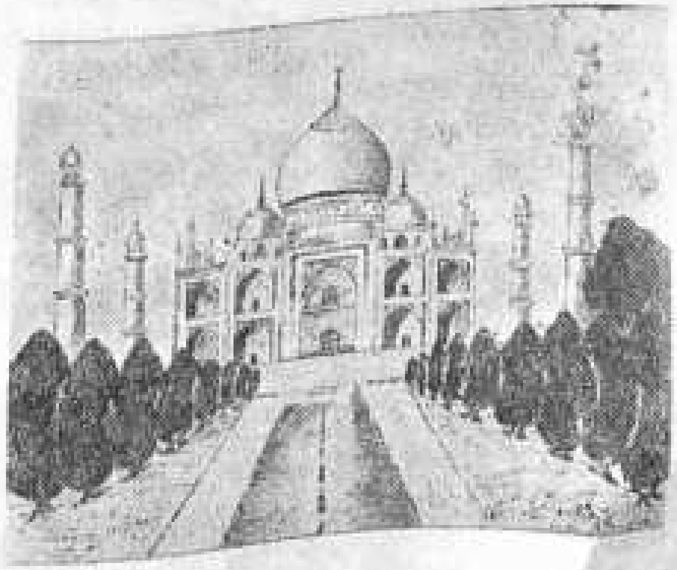

Democracy in India

IS IT A SUCCESS?

By K. Parameswaran Namboodiri M. A. Previous

What is the future of democracy in India? It has become a serious question of the time. The recent undesirable developments in the political horizon of the country makes the question still more alarming. Think of the anti-cow slaughter demonstration held in Delhi. The agitators were able to shake the whole Government and the Capital for some hours. The deed of these half-naked Sadhus

invites the serious attention of every reasonable citizen. If it can happen even in the Capital of the country what cannot happen in other parts of the country? It is the best evidence for the failure on the part of our democratic Government in maintaining law and order in the country. Then regarding the food problem, the condition is becoming more serious. Continued famine conditions will be congenial atmosphere for a revolution. Looking into the pages of History we can see the words of Lenin who wanted the spread of poverty in Russia for the successful functioning of the Revolution. Many are quite dissatisfied with the success of the present Government of the country and severe criticisms are directed against its policies. There is unrest in every nook and corner of the country. The vigorous student indiscipline of the day has become a serious head-ache to the ruling class. Every state has its own sectional interests. They are protesting and demanding in the most bloody manner discarding and forgetting all their accepted ideas on National Integrity and Non-violence. Are they consistent with our noble tradition of Gandhiji, Nehru and Shastriji? The recent demand for steel plant in Andhra Predesh illustrates this. Alll these unhappy developments make everybody doubtful of the future of democracy in India.

No doubt, democracy is the ideal form of Government. But when we think in the light for the present political atmosphere of the country it seems that democracy is to a great extent failure in India and a good dictactorship is the preferable one.

It is not reasonable to deny completely the success of democracy in India. Sorry to say it has made little progress here. It is admitted that India is today one of the

most democratic countries of the world. Practically, no other newly independent country after the II world war has been able to maintain democracy for such a long time of twenty years. For example take the case of Pakistan. Both Countries became independent at the same moment. But what is the present form of Pak Government? It is under the yoke of the dictatorship of Field Marshall Ayubkhan. Here we have conducted three general Elections based on the principle of free adult franchise and the fourth one is fast approaching. Other newly independent Asian and African nations are having the same condition as that of Pakistan. With pride we can say that we have been able to keep the democratic set up of Government for the last twenty years. The whole credit for that goes to our late beloved Prime Minister Jawaharlal Nehru. But now we are not having such a magical personality capable of influencing the whole Indian mass. His absence adds fuel to the fire and makes our future dark.

Though, as said above we can claim credit for maintaining democracy during the last two decades the substantial benefit we have obtained from it is a doubtful thing. Weighing the pros and cons we can say that the future of democracy in India is rather dull and the best form of Government suited for the present India is a dictatorship.

In a country like England or America where most of the citizens are educated and politically conscious, democracy may be a success. But that is not the condition in India. Here the average voter is illiterate. He is not conscious of his rights and duties. He has no capacity to understand the principles and policies of different political parties and criticise the views of the Government. He has no free and independent opinion of his own. A popular orator like Mark Antony can easily influence the mass with his gift of the gab. So the voters are exploited on account of their illiteracy. In such a country democracy canot be a success. So democratic set up of Government is not suited for India as long as people are not educated and politically mature.

Secondly taking the economic inferiority of the country into consideration it seems that dictactorsip is the best form of Government suited to tackle the present problems of the country. Today India is one of the most poor countries of the world. Quick progress is the need of the hour and an efficient dictator can solve the problems more easily and quickly than a democratic Government. Ten or fifteen years of progress through democracy can be achieved within five years of despotism and experience has proved this. For example take the case of Hitler's Germany. The economic position of Germany at the time of the rise of Hitler was a very dangerous one and it was the failure of the republican Government in solving them that gave opportunity for the rise of Hitler. Within a short time he was able to make Germany again strong and lead her for another world war. Coming to the present day the case of Soviet Russia illustrates in same. There is much difference between the Russia of 1917 and of today. Today U. S. S. R. is one of the first rate Powers of the world. No one can deny the remarkable economic progress Russia achieved during the last fifty years and the whole credit for that goes to the efficient method of planning there. So also the dictatorship of Nasser in Egypt and

De Gaulle in France also illustrate the same contention. So it is said that until some extent of economic progress is made it is better to have a dictatorship in India.

Then Corruption, inefficiency. numerous wastes are the inevitable evils of democracy These evilsare in their extreme forms in India especially in Kerala. Hitler ridiculed democracy as" Stupid, Corrupt and slow moving." The present government has failed miserably in abolishing corruption. Anti-Corruption measures can be made more successful under a dictatorship and efficiency in administration can be achieved. It is inefficiency that gives to way corruption. Quick and uncorrupt action is the speciality of dictatorship. The large scale black marketing of today leading to the scarcity of essential materials can beattributed to the inefficiency of our present Government. Such evils will be abolished at any cost by a dictator. Then numerous wastes under democracy can also be removed by a dictatorship. Soviet Russia has shown through its experience how the wastes and inefficiency of Capitalism can beavoided.

Then take the case of the success of introducing Socialism. Even though the present Government has accepted the maxim "Socialism the next and final step in democracy," it has not succeeded in doing so. The present government of India is dominated by the wealthy business people who finance the Congress party, the ruling party. So they have to look after their vested interests also. The denial of the Congress ticket to V. K. Krishna Menon in North Bombay can be attributed to the domination of the wealthy people in the Congress Party. Only dictatorship can eliminate such a kind of domination. So a dictatorship believing in Socialism will be a better one for the systematic introduction of Socialism.

Then the excessive freedom allowed by the democratic Government of today is a danger to the Nation. The view of the Leftist Comunists Party in the Sino-Indian issue illustrates this. In an emergency like that such unpatriotic criticisms should not be tolerated at any cost and only a dictator can free such critticisms bravely and efficiently. Then again for war time conditions a centralised dictatorship is better than a democratic government. India is passing through continued National emergency and so a dictatorship is more suited to the occasion than a democracy.

For all these reasons democracy is a failure in India and so its future here is a dark one. The power and prestige of Indian National Congress, the ruling party, is sharply declining. Only as long as Congress party is strong democracy can be maintained in India. Its inability to get through the election means anarchy because there is no equally strong National Party to substitute it. Thus the situation of Kerala will be repeated in the centre also after ten or fifteen years. No party will be capable of getting a clear cut majority so as to form a strong Government. Thus there will be a political Chaos and it will lead to the capture of power by a dictator.

About Ants

An Experiment on Mark Twain's Thesis

By George Joseph

Jr. Pre Degree Group I B

On the third December, at about 3 p. m. Mr. Prasad, one of my friends rushed into my room and said, " Hullo George Joseph, a very nice thing for you. You have got it." I wondered and I was not ready to go with him because I had to complete the practical records in Physics. But I asked, " What have I got, Prasad ? " " You have got a fine topic for the essay." I understood everything. I was thinking a lot for a topic for an essay and I was very happy then.

Prasad led me to the " Belgium Ward " of the 'Tagore' Hostel. I saw a few 'Tagorians' eagerly observing something and I understood that they were watching the works of an ant. It seemed very interesting to me.

I remembered Mark Twain's remark—' in the matter of intellect, ant must be a strangely overated bird.' But Solomon had praised ant's hardworking and Herodottas had explained its hand in gold mining.

We wanted to find whether Solomon and Herodottas or Mark Twain are right.

The ant we saw was carrying a small insect but bigger than the ant. The ant carried it a long way and entered a small hole on the wall of the " Belgium Ward." Yes, it was its home. But Mark Twain had written 'an ant goes anywhere but home. But we saw the ant, whenever it got an object, taking it home to check whether it was useful or not.

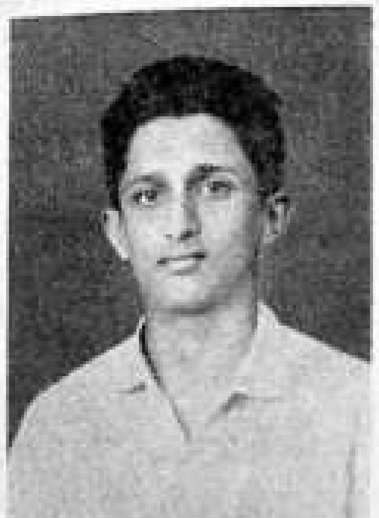

We saw another very interesting thing. An ant came out of its home. It had a small thing with it. (We didn't know what it was, anyhow it was some waste material). That ant carried it a long way and left it in a particular place. It might be the place from where the ant got that object.

After putting it back in its place, our ant returned. But we were very much afraid whether the ant could return safely. But

it returned through the same way, without deviating even a little either left or right.

On its way we made some obstructions. Prasad placed a small stone on its way and the ant went around it. But Mark Twain had written that the ant would go above it. Then we placed a somewhat big and round stone and as Mark Twain said, it went above the stone. (Very few of them did according to what Mark Twain had said). But here is a question for the readers to decide. Is it easy to go around a big stone or to go over it? It is quite sure that the latter is more easy.

Mark Twain has also said that if an ant comes with an object and another one helps it, both of them tug in the opposite directions. At last the object doesn't move and both of them quarrel with each other.

I found an answer for this also. It is evident that the ant is not so clever as a human being. It doesn't know directions. Anyhow, if two men carry a heavy load and accidentally it falls down, both will accuse each other. They will fight by words. And it is no wonder that the ants quarrel for such things.

Mark Twain had said another thing that the ant works only when others notice it. But how did he understand that when some one is not noticing it, it doesn't work? It is crystal clear that Mark Twain's statement is wholly wrong.

Briefly I can say that our observations ended in the result that Mark Twain had completely failed in his statements. We understood that it is Solomon and Herodottas who are right and not Mark Twain.

If there is anybody who has got the slightest amount of doubt about our results, please come to our Hostel ('Tagore') and I hope, I can prove it to them. I conclude this essay taking this as an opportunity to thank my friend, Prasad who had created an atmosphere for these observations which was the cause of this essay.

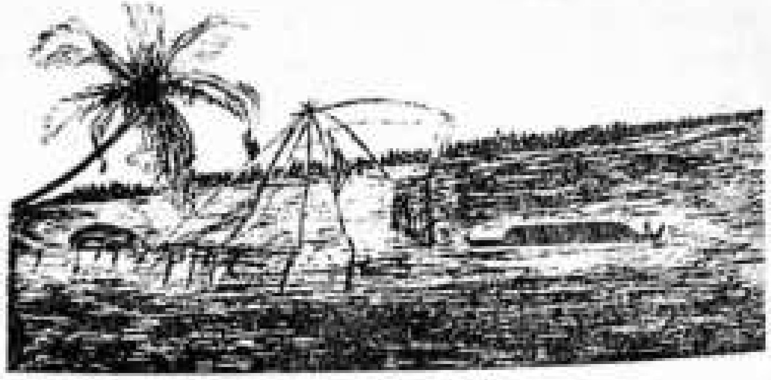

The river-side

By A. Bala Chandran

Short Story

Sweet Silent Thought

Susan Abraham

When to the sessions of sweet silent Thought
I summon up remembrance of things past.

The colleges reopened after the summer vacation and I joined my old college for the B. A. Degree course. When I entered the hostel I felt awkward. All my senior friends had left the college and strange new faces peered at me. Sally, my friend at school had promised to join this college, but she was absent and I had hardly any news from her. I was ill at ease. I had to make new friends from my class mates and juniors. Soon I succeeded in it although I am by nature quiet and reserved.

A few days later there was a foot ball match between our College and the Medical College. Although I didn't wish to go some of my friends compelled me and I yielded to them. After the match, our hostel secretary came and told me that a boy from the Medical College team wanted to see me. At first I was bewildered......but soon, the picture of Sabu came to my mind. I had heard that he was in the Medical College, but during the last five years I'd never seen him. I didn't recognize him among the players. Ofcourse he must have changed a lot since we met. Just then a handsome boy came towards me and asked

"**Beela Cherian**, I presume?"

I nodded.

"I hope you remember me. We met during a Xmas vacation some five years ago you know."

"Yes, but Sally told me that you'd read law."

"Uh! it was long ago. Now I find medicine more to my taste."

I blushed deeply as some boys who passed us whistled meaningfully. Sabu understood this and he said, as though in explanation,

"Sally asked me to come and meet you. She'll be coming next week."

"I've been wondering what was happening to her. Why's she hiding herself silently?" I said.

"She's O K, but there was some alteration in her plans about continuing her studies. She'll come soon and join your college now." Saying this he smiled and turned away. To my relief, my friends who were waiting in the canteen appeared to be absorbed in some magazines and they didn't notice my flushes.

That night, when I was leaning back on my chair looking at the stars my mind went to the Xmas five years before. Then Sally and I had been at the same boarding school. I had gone with Sally to her home in the Nilgiris on a return visit because she had spent the previous vacation with us. After a long journey we had reached Nilgiris,

Her father had been there to receive us and driven through extensive estates which Sally told me were theirs. On the way her father had turned towards me and asked :

" Beela, Sally's a pu-gnose, isn't she ?"

I looked at Sally and burst out laughing as Sally had told me that there were quarrels between Sally and Sabu about their features. Sally's features were her mother's and Sabu's her father's. Suddenly Sally had retorted.

" Oh ! its a good thing, I didn't get that red hair and donkey ears."

Her father and I laughed but Sally had sulked and turned her face away when he looked at her. When she was about to say something the car stopped. Sally's mother hurried towards us. She had large dark eyes the distinguishing mark of her family according to Sally's father. She asked a lot of questions about my mother who had been her classmate. Then she called out :—

" Sabu......come and see who are here ! "

" Yes, coming " shouted Sabu.

As I heard him singing while he was coming down stairs with a heavy tread, my heart beat faster. He came and sat near Sally looking at her affectionately. Then only did he notice me and my glance at her enquiringly.

" Beela " said Sally.

" Ah ! " he said and his eyes lighted up with interest and looked at me as if to see another " poor thing " from the boarding. When Sally's mother complained about our pale faces he cried out :—

" Look here, Mummy ! I hear that the boarders are now a days put on a diet of chappathi and chlorinated water."

" But chappathi is nutritious," retorted Sally " and it is more decent to stay in a boarding than to roam about in the restaurants like you boy !"

Sabu prodded at her and said " You, Puggy !" and she giggled. ' How happy they are together !" I mused.

That night Sabu suggested playing cards. He beat us although he was playing dummy. Sally began to curse him and when he was about to win she scuffled all the cards and ran away. Sabu was furious and his eyes reddened. He went towards her and ordered to pick up all the cards. Sally obeyed silently like a lamb, her eyes filled with tears. I was surprised to see that he was not the brother who had looked at his sister with a tender love.

How swift had time stolen on his wings . ....! I sighed as I lay back absorbed in sweet silent thought.........

* * * *

The following week there was a letter from Sally. She asked me to meet her at the station the following day. I found it difficult to go there alone. But that evening Sabu came driving a car to the college and told me that Sally had written to him to come and take me to the station. I got permission from our warden, after a long " cross-examination." On the way, Sabu asked about our practicals and also how I liked Psychology......When the train came I was anxious to see Sally since we were meeting after 12 months ! She looked thinner, but more beautiful than before. She came towards me and embraced me. As we were about to talk Sabu came and asked us to hurry up. When he was driving Sabu was silent. I watched his face from the back

PHYSICS ASSOCIATION 1966—'67

Sitting (L to R):—T. P. Abraham (Secretary), Dr. P. M. Mathai M. Sc., Ph. D. (Principal), P. G. Kesavan Potti M. Sc. (President), V. A. Savithri.

Standing :—Oommen Chacko, C. Varghese, John Mathai.

M. Sc. BOTANY 1965—'67 (First Batch)

Sitting (L to R):—Mr. P. J. Thomas, Mr. N. C. Chacko M. Sc., Dr. G. V. Thampi, Dr. O. M. Mathen (Professor of Botany) Dr. P. M. Mathai (Principal), Mr. Joyce Mathew M. Sc., Mrs. Moni Abraham M. Sc., Miss Leela P. Chandy M. Sc., Mr. K. K. Krishnankutty.

Standing :—Mr. M. J. Chacko (Attender), Miss D. Premakumary, Miss Gladis Thomas, Miss M. P. Kusumam, Miss Seethalakshmi Balakrishnan, Miss Accamma Abraham, Miss Lakshmi Devi, Mr. C. K. Mohammed (Attender).

PHYSICS ASSOCIATION 1966—'67

M. Sc. BOTANY 1965—'67 (First Batch)

HOSTEL SECRETARIES

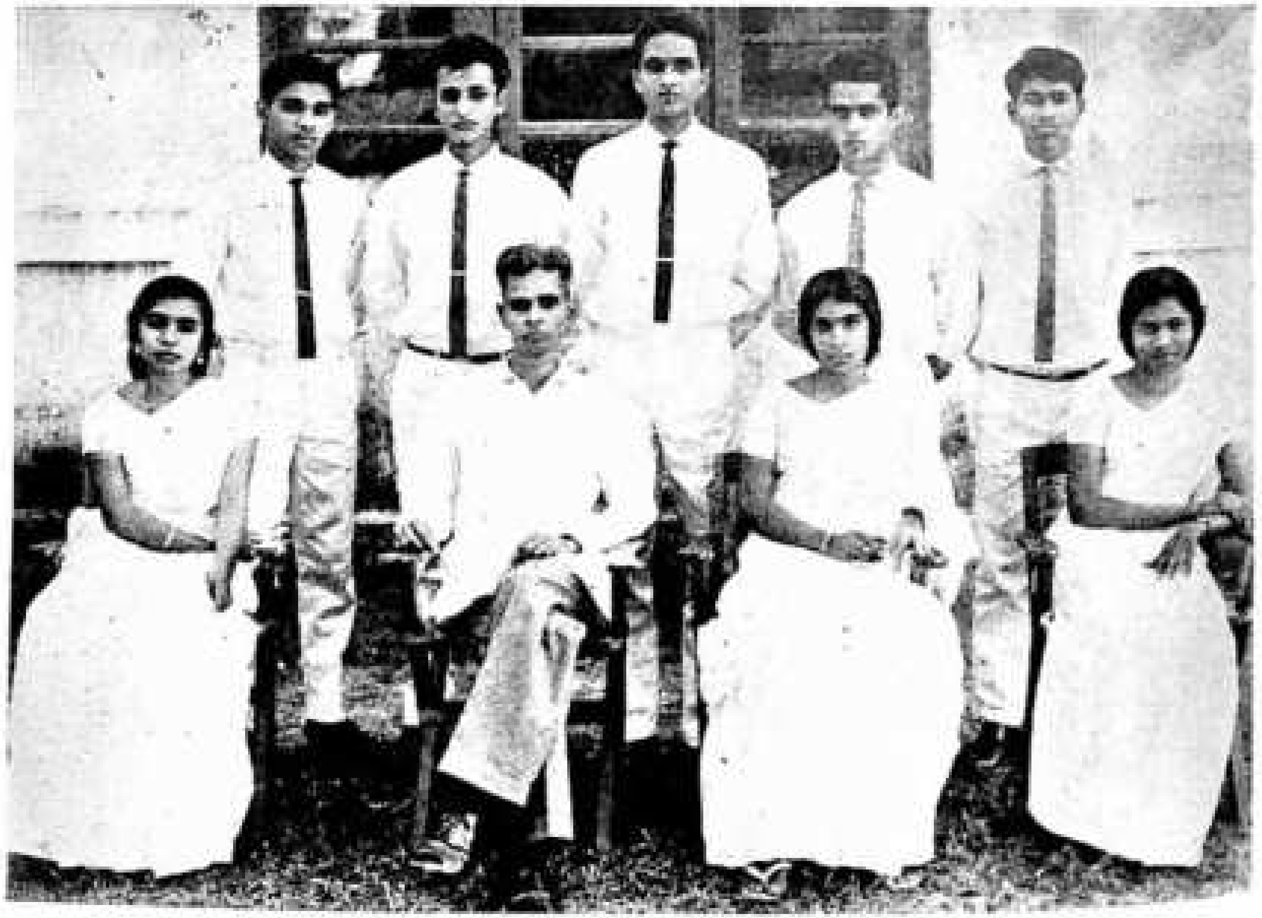

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP COMMITTEE 1966

HOSTEL SECRETARIES

Sitting (L to R) :—Sosamma Philip (Y. W. C. A.), Dr. P. M. Mathai (Principal), Hazel N. Elias (E. H.), Mary David (W. H.).

Standing :—Prasad Punnose (T. H.), Chacko Varghese (S. H.), P. J. Ulahannan (C. H.), Thomas Philip (H. H.), Jacob Simon (N. H).

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP COMMITTEE 1966

Sitting (L to R) :—Messers. K. M. Koshy, M. Sc. (Staff adviser), Oommen Chacko, Thomas John T. (President), Dr. P. M. Mathai (Principal), Kurien George (Secretary), Prof. T. B. Thomas.

Standing 1st row :—Miss Mariamma P. V., Miss Santhamma Abraham, Mr. Mohan V. A., Mr. Varughese George, Mr. Abraham Joseph, Miss Jolly Chacko, Miss Rosamma Samuel.

Standing 2nd row :—Messers. Prasad Punnoose, K. Alexander, Mathews P., Jacob Mathew, Mathews Mathai.

seat, thoughtful and handsome. Then, he turned round implusively and asked whether we'd like to join their inauguration party. Sally nodded.

Next week, Sally and I set off to his College. Sabu was there waiting for us. He smiled and came towards us. Then he exclaimed :—

" What a lark ! I thought Beela would be too proud to come."

Then he glanced at his sister. Sally smiled and looked at me.

Sally was a chatter box. As she went on gabbling merrily she happened to say that I had a nick name. I looked at her sternly and she stopped it there. But I blushed and hung my head. Then Sabu glanced at my irritated face and I couldn't help smiling as his naughty eyes were so merry. When he was attending to Sally's witticisms and anecdotes I felt now and then his eyes claiming mine and I looked away. Then he asked Sally.

" Beela's so silent, what have you done with her?"

" Oh ! She's a proud girl " replied Sallly and looked at me smiling.

" Oh ! She is, is she ?" asked Sabu, his eyes still laughing.

I couldn't help laughing and a roaring of laughter echoed there. After the party Sabu left us saying he had some work. The entertainments began.........To my great surprise, Sabu came alone to the stage and began the Hindi song :—

" Baharon phul barsao
Mera mehboob aya hai "
Mera mehboob aya hai "

It was my favourite song and he sang it so beautifully that I felt a great desire to express my appreciation somehow. Sally was sitting near me and she said with a sister's pride .—

"Listen girl ! how my Sabuchen sings."

" Yes " I said trying to appear nonchalent. " envy you Sally."

After the song Sabu came to us. Sally took his hands and looked at him with pride and love. I felt envy for Sally. Although I felt a great desire to contragulate him somehow I felt tongue-tied. Suddenly Sally said .—

' Sabuchen, Beela says that she envies me.' Sabu seemed not to have heard this.

On a Sunday when I was fast asleep I heard someone knocking at the door. I felt irritated but opened the door. Sally was there as expected. She might have come to ask about some novels or their authors or to admire some film stars. She had a filmfare in her hand and she handed it to me. I looked in it and saw a photograph of Devanand. Sally asked :—

" Beela, aren't his eyes as naughty as Sabuchen's ?"

" Oh ! You and your Sabuchen. This is not the time to ask about his eyes, when I was just having a wink." Sally ignored my words.

" But Sabu's eyes are more beautiful, are n't they ?" She pleaded, still looking at the picture.

" I don't know " I replied rather carelessly and turned towards my bed.

Sally looked at me sharply and went out. I laughed in my heart. At the same time I felt sorry for disappointing her so rudely. When I was just thinking about asking her pardon, she ran towards me and asked me if I'd go with her for a walk. I agreed.

When we were standing on the bridge we heard a creaking of shoes. When we turned we saw Sabu. Sally looked at him and asked :—

" Where have you been ?"

" To the films. How nice Sodhana looks in Arzoo ! She's more beautiful than you."

He pulled her hair.

" Oh ! Sadhana. She tries to be an Indian Copy of Audrey Hep Burn. I don't like her."

" Do you like Rajendra Kumar ?"

When she was going to say something Sabu nudged her and said.

" Oh ! no Dev Anand is your favourite !"

We all laughed and Sally, after a pause asked,

'Do you want to know who's Beela's favourite ?'

' May be that feminine Sasi Kapoor' he said deridingly.

Sally shook her head. I knew what she'd say next. I looked at her helplessly. As she was going to blurt out the name, and the sound, ' S......' escaped her lips, I suddenly stopped her mouth with my hand. Sabu looked at us in a rather puzzled manner, but didn't speak a word. It was time for us to leave and we bade him good-bye.

During the Pooja holidays I went to Sally's home at the express invitation of her mother. When we reached the station Sabu was there. He drove us silently. I wondered what had happened to him. Sally grumbled over this just when I was going to ask her. She prodded him and said.

' Hullo ! Old man, what have you done with your tongue ? I think you got a nice dressing down from Daddy ?'

He looked back smiling. Then Sally told me :—

' Beela, I'm right, his face tells me.'

After my bath I went alone to the terrace.

It was a beautiful night. The Sirius and the stars of the Orion's belt had risen and the Pleiades were mysteriously winking at me. My heart throbbed with vague longings. The blue mountains in the background, the cluster of lights from a distant temple, the clang of the temple bells and the murmuring sound of the mountain streams enveloped me.

' I was lifted up from the earth '

And possessed joys not promised at my birth.........Suddenly there was a peel of laughter and I woke up from my dreams. Sabu and Sally had been watching me for a long time I blushed and turned my face away. Then we talked about some songs and films. Suddenly Sabu turned the conversation towards novels. To my surprise Maugham and Pearl Buck were his favourite writers. When I asked about Katherine Mansfield he said that she was too optimistic. He did not like Cronin's works as he had only one theme—the struggles of a doctor.............When he saw ' Uncle Tom's Cabin ' in my hand he laughed and said :—

' Beela, I never thought you are so childish as to read such novels !'

His opinion shocked me and I replied.

' Why ! ! One of our, lecturers has read it six times and he says it's the book he likes best.'

' Maybe, I'm not going to criticise your lecturer. I think only sentimentalists would like them. The way Beecher tries to impress her readers with unnecessary

exaggerations is quite shameful. Don't you feel that Beela ? I can't see how you can waste your time on such silly novels after reading.

Of Human Bondage !

I didn't like the way he laughed at my teacher and myself. But it was useless to argue with him. Suddenly I realized that Sally was not there. I felt confused. I'd never before been alone with Sabu. There was, curiously enough, fear as well as great joy in my heart......

We went down for supper. During supper Sabu almost made me cry by bantering about my sentimental lecturer and myself...

Months passed away.........Examinations came and went. My parents and teachers were shocked with my performance. I began to get low marks not only in subjects but in English as well which had been my strong point. One day our warden called me aside and demanded explanation. I stood speechless. I myself didn't know what was happening to me. I couldn't concentrate my mind on my studies and some vague sorrow haunted me.

One day when I was in a brown study Sally came and asked me If I'd go with her to the canteen.

I shook my head.

Sally came and pulled me by the hand and compelled me to go. She told that Sabu was waiting for us. I became both irritated and confused. At last I replied :—

' Sally, you're behaving like a child. You know what the people would say.'

' Oh ! you and your people ! Do come with me if you like.'

' No, I won't ' I said firmly.

Sally's big eyes glared at me and I t. my face from her. She went out of room saying that she'd never speak a wor. to me. I pretended to be brave and replied :—

' Thank you !'

I heard Sally murmrning a few words when she was going to the visitor's room. My heart began to thump violently. It was the first time we had such violent quarrel. Sally didn't go out with Sabu as usual and I saw her crying when he left the hostel. I went to her and said :—

' Sally, dear ! I didn't mean to hurt you. I've been passing through a difficult period. My anger was not directed against you, but against fate.'

At last, our Annual exam. were over. But Sabu was having his final exam. and Sally came home with me. After a week Sabu came and took her home. I wanted her to stay on but he would nof let her. The humdrum holidays dragged on.........When we met duringthe students' conference Sabu told me that he was to leave for England to do his FRCS. He had been keeping it for a pleasant surprise !

One day I got a letter from Sabu. It was the first time he wrote to me directly. My heart beat violently as I opened it. But there was not much news except he was to leave for England on 20th May. He asked whether I'd be able to meet him at the station. But how could I go alone ? How could I approach my father with his letter ? As luck would have it, one of my uncles happened to go to the station and he took me with him. When I waited for the train I felt a strange foreboding and when it

Whe[illegible]d I was both confused and happy. My hear[illegible]le left me as he saw his friends. I looked w[illegible]ere and there anxiously, and soon I heard :—

'Hullo, Beela !'

The train stopped. It was to halt there for only three minutes. There was silence for a moment and Sabu asked impulsively :—

"Beela you collect pictures, don't you ?" I nodded.

"See what I've brought for you. It's a picture I p inted myself. It's not much good, but I hope you'll like it—and sometimes remember me !"

Trying to suppress all my emotion I received it and thanked him. I seemed to have so many things to tell him but there were only a few seconds more and I didn't know where to begin. I looked up at him, but his eyes avoided mine. They were shining although he tried to be brave. Just then the train whistled and began to move.

Sabu stood at the doorway and asked "Won't you write, Beela ?"

And before I knew what I was doing, he had taken my hand, bidding me farewell. But in a trice the train gathered speed and tore s uaway from each other.........

When I reached home from the station the first thing I did was to go to my room, unroll Sabu's painting and to look at it. It was a bit of beautiful mountain scenery, presumably from the Canadian Rockies in summer. Tall pine trees reached up to the skies. In the background at one corner a forest fire seemed to be raying. In the foreground down in a valley there was a small cabin, a candle was flickering inside it. beneath was the text.

"The same wind snuffs candles yet kindles fires : so, where absence kills a little love it fans a great one."

In....my pain I began to ask myself, "was my love the little one or the great ?'

Dynamic India

V. A. Mathen Bose
Final Year M. A.

One of the modern tendencies of all nations has been to be dynamic. Most of the countries have succeeded in aquiring dynamism eventhough at a very slow rate. India is one country which even today refuses to experiment with the regenerated ideal of dynamism ; perhaps it is because of the inherent nature of her people. Unlike any other people, the Indians have been very lethargic and there is no instance in the history of India to point out this particular aspect, namely, dynamism. Unfortunately the Indians have never attempted positivism, which is the fundamental aspect in the rapid development of a nation.

The development of India especially in the twentieth century has been very unsatisfactory, mainly because she lacks this essential spirit of dynamism. The people are becoming pleasure loving and easy going without any inclination for hard work. Hard work is another expression of dynamism and without it no nation and no people can ever hope to develop. India has failed miserably and her image has fallen very much because her subjects are un-enthusiastic. We have not been exerting ourselves as other people have been doing.

It has become a habit among responsible Indians to glorify her past. May be it is one way of finding excuses for her backwardness today and perhaps, indirectly it amounts to an acceptance of it. Why should we talk of the past ? It is

high time we stopped boasting of our past achievements which are of no value today. We should now seriously think over the problems that we are faced with. What is required today is the re-generation of India which could elevate her to a position once she occupied among the nations of the world.

Indians are idealistic, and not practical. We talk about many things and criticise others for all things, under the assumption that we are always on the right. This attitude should change and we should learn to keep our mouths shut whereever our comments are not required. It is not always good on our part to express our opinion on all matters. At least for the present we should keep quiet because today we are not in a position to express ourselves owing to our backwardness. Infact we are not in a position to stand on our own legs and there are further prospects of seeking aid from others for some more time. So in these circumstances it is good if we can restrict our comments, atleast, until we are able to stand on our legs. But this need not worry us because India would attain a great position some day. She has great potentialities in her immense man power, and vast natural resources. With the infusion of the new spirit into her subjects she could develop at a very rapid rate.

Economic development alone is not sufficient for us to be dynamic or forceful. We should also have a good modern army to defend our territories and to impose our will on others if it becomes necessary. A country is recognised as great, only if it is economically, and militarily strong. America, Russia, Britain, China and, France are considered to be great powers simply because they are economically and militarily strong. India is not considered to be great just because she is backward in all the spheres.

Fundamentally we were at fault when we neglected our defence forces. Whether we desire pacifism or aggressivism we should maintain a good army to defend our territories if we are to be pacific and to impose our will on others if we are to be aggressive. The bitter experience with China and Pakistan have made us conscious of the need for the improvement of our defence forces. It is heartening to note that at least now the Government has taken necessary measures to improve our defence forces. India should be more assertive and demanding rather than merely be content to be an idealistic nation. We should realise that our idealism had been mistaken for our weakness and unpreparedness. So it will be good if our idealism is backed by force so that others will not misunderstand us. India has the responsibility to see that the world is saved from another great war. Since India is a big country her responsibilities are more. If peace is to be maintained India should be dominant especially in Asia and if she is to be dominant she should be militarily strong.

Along with these changes a change in the leadership is also necessary. The unenthusiastic leadership is another reason for our backwardness today. The present day leadership lacks determination and consistency. It is often guilty of indecision and vacillation, again it is extremely pacifist and not dynamic. One important cause for the unenthusiastic leadership is perhaps that we have very old men as our leaders who are devoid of

all sense and capacity to think. They are being led by the masses instead of they leading the masses. Such unenthusiastic and old men cannot be dynamic at all. How could such men lead the great country of ours? An early change in the leadership is necessary. We need men more enterprising, who can really initiate things, rather than men talking great things and doing nothing. Strong leadership is required today.

It is perhaps with the coming of Gandhiji that pacifism is rooted in our soil with the result that we are completely devoid of all our martial qualities. Pacifism will not solve the problems that we are facing today. On the other hand pacifism would only increase our difficulties. Pacifism succeeded against the British but that does not mean we can progress, being pacific at the same time.

So for the sake of our country we should discard the policy of pacifism. If only we are active and vigorous we can build a new country assuring its citizens, security, fraternity, and equality.

Our goal is the attainment of socialism and with the new spirit infused in us we can attain this end before long. In other words dynamism is the means and socialism is the end. We should make India a respectable nation where any man would be proud to live in.

Remember, dynamism is positivism, and positivism is strength; strength is status and, status is what all are striving for. So follow a dynamic path and this would help to raise the fallen image of our country. Infused with this new spirit let us strive on to attain our much cherished goal so that posterity may feel proud of us.

A Trip to Kodaikanal

Joy M. D.

'Good Heavens! that is certainly a snake' pointing out to a silvery white object, Benny exclaimed. I turned a deaf ear to what he said, for I knew if there was anything impossible on earth that was to keep him silent for a second. He was determined not to leave me undisturbed. He caught hold of my collar and compelled my attention. I saw afar on that hill a white object. 'You see, we can't catch such snakes, that is why we don't find them in museums.'

His stupid remarks were based upon the claim that his father had served somewhere there as a soldier during the Second World War.

I distributed the grapes to all and the driver's share was put in his pocket. Our bus had now taken a faster speed. When our stock of good songs were finished, we resorted to make our own songs. Our songs were in the form of a leg pulling. All the odd faces and the eccentric characters in the college were the theme of our songs. They were miles and miles away from us and this factor gave us more courage to treat them severely.

Imagine the Herculian task of constructing a road through that zigzag country. The speed of the bus was slow as it was climbing a hill. A procession of mountains and valleys on either side! They were a feast to our eyes. Trees seem to embrace the sky. Huge rocks stand at the edge of the hills like guards of that wide forest.

'Ah! Rodeasoherensinossa' Mr. Pradeep a student of Botany shouted aloud a word that resembled the combination of these or similar letters, for I myself don't know what that word means. If these are the words for plants in Botany, our Botanists descend directly from some aboriginal tribes. He plucked a flower of that plant and its smell pierced our nostrils. Hence we threw it in the land of its origin.

Now we were 7,000 feet above sea level. Cold breeze stimulated us to sit closer. Our upper and lower jaws began to beat together. We had now covered nearly twenty-five miles through that hill-road. Yet that

silvery white object did not escape our vision. It appeared longer and fatter and surprisingly it was moving. We had to wait for half an hour more to call that object by its real name. Now we were only a few steps away from it. Ah! it was a big waterfall. We suddenly got down from the bus and took its photo. some standing near it, others almost touching the water and yet some others standing across it.

This was the second day of our journey. The previous day we spent in the big city of Madurai, and had a glimpse of its overflowing beauty. Madurai Meenakshi Temple which is a marvel to modern man reveals the unique architectural skill of the ancient Indians. It represents the religious mind of our ancestors. There is a lavish display of the statues of the Hindu deities. If Carlyle's opinion that wonder is the beginning of Philosophy is right, a glance at these statues ten to fifteen feet high and carved out of stone with originality will certainly turn us into great philosophers.

Not only deities but all kinds of commodities too are available inside the temple One wing of the temple looks like a market. Leathief and myself went and asked the price of a pot. Of course, it was a fun for us to have asked the price of a pot. But the seller with his customary smile took it serious. He took the pot in his left hand and knuckled at it with the right and simultaneously went on explaining the high quality of the clay out of which it was made. He assured that it won't be broken even if it was thrown upon a rock. Somehow we made an excuse and walked quickly to get away from that man and had a loud laugh.

There is an exhibition hall inside the temple. Picturesque photos of many temples and deities are hung from the walls. Tutors came forward to explain those pictures. Their language was an amalgamation of English and Tamil. If we showed a bit of interest in their explanation they would not leave us whatever might happen. Even our Engineers' jaws drop when they look at that music pillar. The speciality of the pillar is that it produces different sounds at different knocks. At his wife's request to explain scientifically the reason for this differentiation in sound an Engineer from the far East is said to have remarked, "Oh my dear that is nothing; please hurry a bit, otherwise we won't catch the next train." Inside the temple there is a pond in the middle of which a golden lotus is hung from a pillar. Many Bhaktas bathe in the pond a d feel sure that they have become worthy citizens of heaven thereafter. Here I must stop my description of the temple otherwise it will take me out of my present aim.

Next in importance, I feel, is the Gandhi Museum. The building and its surroundings have a touch of sanctity. Gandhiji's statue erected in the portico welcomes the visitors to its inner apartments. Many things that Gandhi used including a blanket, a shawl, a napkin, a kerchief and a pair of slippers are preserved there in separate glass-shelves. Tears will naturally trickle down our cheeks if we look at that cloth which he had worn on the last day. The stain blood on that sacred cloth reveals the tragic scene of his last breath. A typical representation of Gandhiji's house roofed with bamboo can also be seen in that compound.

The Thirumal Naikan Palace stands at the centre of Madurai to tell us the splendour and glory of the Pallava Kings in South India. It is one of the best architectural

accomplishments of ancient India. We look at the palace with wonder not so much for its beauty as for the fact that the entire palace is built up of limestone and the white of the egg. It is this point that compels us to turn back again and have the last glance at the palace.

From Madurai it took nearly five hours to reach Kodaikanal. It will be no exaggeration at all if we write volumes on the natural beauty of Kodaikanal. Agreed that our country is backward in many respects; but any foreigner must admit that she excels others in her natural beauty. The Europeans who live in high ranges like Kodaikanal feel at home. She has a charm of her own, unique in kind, unsurpassed in nature, and redundant in expression that eludes human grasp. The man who visits this health-resort for the first time is just like a child who looks at everything with 'baby wonderment.' Cocker's Wall, the long path over the hill gives us an entire vision of the whole place. If we look down from there, we feel like seeing a new world carpeted with green. Mist runs through the trees. Fruit trees grow richly on the sides of the path and their branches extend different varieties of fruits. Nature has planted them there and they perfume us. The whole place arrested our attention. It may appear like a tale from wonderland, yet it is a sober fact confirmed by our own eyes.—A path that leads to Paradise

The guide awoke us from that dream to move forward. A quick turn led us directly to the Kodaikanal Lake. Another world of enjoyment! Our excursion party consisted of thirty members and we took five boats of six members each. We squeezed pleasure out of boating and after an hour we were safe back on the shore. If you can construct in your imagination a ladder of enjoyment, we were ascending its steps. Horse-riding was the next step.

Another waterfall was on our way. 'Silver Cascade' we all read the board, for the waterfall was baptized with that name. Waterfalls from the top of the mountain like silver rays being emitted from the sun. Hence some imaginative genius perhaps first called it 'silver cascade.' Definitely, there we enjoyed all the stainless and innocent pleasures of the world as nature presented them to us. What more do you expect an excursion party to enjoy?

'The Queen of Sciences'

P. UNNIKRISHNAN, M. SC.

Mathematics, as commonly understood, is the science of space and number. But some people doubt to call it a science observing its distinctive features which place it in a unique position. It is not at all empirical like other sciences. It is, perhaps, the only branch of scientific—knowledge which is so independent and self-contained. In fact, it is a rational whole. Further, the mathematical equations containing a plethora of operations and symbols, make some others call it a language.

You call it a science or not! One thing, however, is sure that there is no science under the sun which has not the bias of mathematics upon it. J. B. S. Haldane correctly observes that 'Mathematics is the queen of all sciences.'

Do not have the prejudice that Mathematics appeals to one's intellect or brain alone. Mathematicians find music in it. For them it creates disinterested curiosity and sublime pleasure. More often it surpasses our commonsense, which is accumulated experience of centuries, carrying us to the heights of imagination.

We Indians, can surely be proud of our rich mathematical heritage. In fact, ancient India was the breeding ground of high mathematical thought and curiosity. Our ancestors contributed to 'the science venerable', the number zero and the concept of infinity. The decimal system, which is the most convenient form of representation of a number, was another great contribution. It is believed that

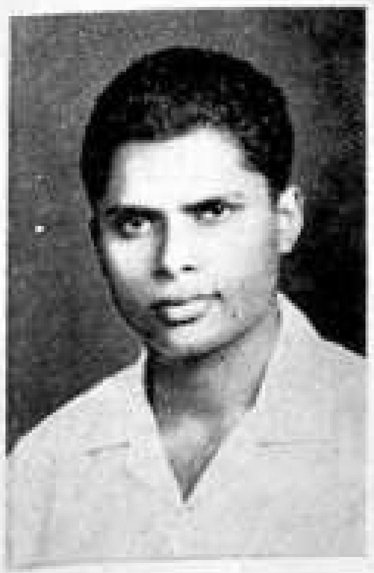

Indians had clear cut ideas on—fractions, decimals, very large numbers and properties of integers—even before 1000 B. C.; when the rest of the civilised world had only begun to learn the art of counting. Also Indian mathematicians were good at 'synthesising' problems under hypothetical conditions and deriving pleasure from it.

Now, we shall note some of the interesting developments in the modern history of Mathematics. The Greek Mathematician Euclid, who formulated the axioms and postulates of geometry in the fifth century B. C.; dominated its developments for over two-thousand years. In modern times, Geometry liberated it self, from the unquestioned pontification of Euclid, mainly in three ways. Firstly, the innovation of 'algebraic geometry' by Descartes liberated it from all its dependence to geometrical figures. Secondly, the application of calculus to geometry enabled mathematicians to prove Euclidean geometry to be one of the many that could be deduced from equally logically formed postulates. Then came projective geometry, 'the photography of Mathematics.' Developments in this showed that all geometries, contained implicitly in projective geometry, are obtained by acute specialisation. Even, Cayley once exclaimed—'Projective geometry is all geometry.'

While geometry thus liberated itself, algebra soared higher up in the sky of abstraction. The introduction of set and group concepts resulted in useful development of abstract algebra. Though the underlying assumptions looked simple or rather feeble they proved to be of high mathematical potential. Also, the developments in abstract algebra connected many seemingly unrelated branches like geometry, calculus and mechanics. This was followed by innovation of the powerful tools of research—Vector and Tensor analysis. Vectors represent short-hand of fairly general and longer statements and Tensors are broad generalisations of the vectors. These intensified the process of abstraction in Mathematics.

However, the unifying principle of abstraction is the quintessence of mathematical logic. Mathematics forges ahead into the space of abstraction showing its real nature, but without losing its elegant form.

A Tough Popular Game

(VARGHESE GEORGE Sr. P.D.C. Gr. I)

Basket ball is the only major game spent of wholly American origin. Easy to comprehend and simple to play, the game has a greater total attendance and more participants than any other complete sport in the United States, and its popularity has spread to all corners of the globe. It is estimated that the annual attendance at college, scholastic, independent and proffessional games in America is 100,000,000.

Basket ball during its name from the ball and Basket used in the first game was invented by Dr. James A. Naismith in 1891. He was taken as instructor at the International Y. M. C. A training school. Spring field Mamachessetts now Springfield College. Dr. Naismith a Candadia n was born on Nov. 6, 1861 and spent his child hood in Almonte. In 1890 he became the atheletic instructor in Spring field. Dr. Naismith died in 1939. He devised Basket ball as a winter season activity.

Basket ball was popularized in the United States by the Y. M. C. A. and introduced abroard by that organisation in 1905. American college adopted the sport in 1893. United States soldiers took the game to Philippines in 1900. The U. S. army of occupation taught it to Germans after the first world war. It was the happiest moments in Dr. Naismith's life when in 1936 he attended the Berlin Olympics and saw the game of Basket ball being played for the first time in Olympics. Twenty one nations sent teams to olympic games at Berlin.

It is worthwhile examining the introduction and progress of the game in India. Claims have after been made as to who introduced the game in India. Basket ball was introduced in India by the Y. M. C. A. of Calcutta in the year 1904 by the late Mr. Charles S. Patterson, a fraternal Secretary, from Canda who came to Calcutta as Boys' work secretary. It was in 1927 that Basket ball rebounded for the first time from the Kerala soil. And that historic event took place at Kottayam.

Basket ball was introduced first in Indian olympic meet held at Allahabad in 1930. The all India Basket ball federation was formed and now practically every state in India has a state Basket ball Association and these have done much to popularise the game and have also contributed to the improvements of standards which has yet to go a long way as far as International standards are concerned.

Basket ball is a team game demanding a high degree of accuracy, judgement, individual skill, initiative self control and the spirit of co-operation. It demands that each player be skilled in all phases of the game, thus developing all-round rather than highly specialised ability. Since the object of the game is to have the players of one team put the ball into their own Basket and to prevent the opponents from putting into the other Basket. It is fragmentally necessary for one player to have the ball inorder to keep possession of it until a favourable

opportunity to score a goal occurs. This necessitates co-operation on the part of the members of the team and skill on the part of each man to score. Top performance in Basket ball is in large part a dynamic expression of the disign of human organism. Tall men who are strong and fast are more suited for this game than others. The training that such persons undergo and systematic practice aimed at developing the finest skill and combined with Stamina and endusance. It is a known fact that a sportsman touches peak form through regular practice and play. To waken and keep alive an interest in wholesome play and recreation is a real contribution to the education of the individual. To the casual observer the sports may appear to be more pastime but it is natures' way of development. It is from simple experiences gained on the play field that the individual draws valuable lessons and carves them into his own life. Another important aspect of sport is good behaviour whice is based. Every experience leaves a behaviour deposit in the habits and attitudes of the individual. Learning to be generous, hard, fair, friendly and tolerant when participating in vital experience to the learning that takes and lasts. Improvement in human behaviour in areas of action depends upon desirable opportunities and timely guidance. Games like Basket ball provided good chances to polish the behaviour pattern of the participants and further, there is every encouragement to develop social relationships and attitudes.

Basket ball in many respects, has become a highly organised and complicated game. So the middle aged people and the less skilled youths feel that they have no place. There is a dire need to promote Basket ball as a simple, recreational game so that thousands of people, young and old will get into the court and get what they want. There is yet another important factor, Sportsmanship. Very often we come across with unhealthy scenes in championship matches all due to the lack of sportsmanship.

" When the great scorer comes
To write against your name,
He writes not that you won or lost
But how you played the game"

KIPLING

The Author

Believe It Or Not

PHILIP MATHEW, *Class III, Chemistry*

Can you do it ?

Can you punctuate this sentence ?

That that is is that that is not is not but that that is not is not that that is nor is that that is that that is not.

That, that is, is; that, that is not, is not; but that, that is not is not that that is; nor is that, that is that that is not.

* * *

Can you write the answer?

$$9^{(9^9)} = ?$$

This is the largest sum that can be indicated by three figures. The final answer will contain 369 millions of digits. Allowing for 5 digits to the inch, the length of the tape required to write the answer would be 1,164 miles and the ordinary human span of life would sadly be insufficient to accomplish the task.

Ref; " Mathematische Mussestunden " by Dr. Herman Schubert.

* * *

Can you change five dollars ?

" Certainly ! " you will say.

But you can't do it !

If you changed a five dollar bill into all the different ways possible—cents, nickels, dimes, quarters, halves and dollars, it would require exactly 2, 305, 843, 009, 213, 693, 951 different changes and even if you made a change each second day and night, it would take you 103 years to do it !

* * *

Can you believe it ?

Convicted for killing himself.

Paul Hubert was convicted of first degree murder by a "Cour Correctionelle" of Bordeaux, France and sentenced to death. The sentence was reduced to life long imprisonment and he was sent to the French penal colony in Guiana. In 1860, after he had served 21 years in solitary confinement the Procureur Imperial moved the French Cour de Cassation to review the case. The case was reopened and Hubert was acquitted after the highest French Court found that his supposed victim was none other than himself ! !

* * *

The transparent man

Hsieh Hsuan, a native of Yu-t'ien in Chihli, China (1389—1464) was born with transparent flesh. The bones and organs of his body were plainly visible.

Hsieh was a profound scholar and attained the Chu Jen degree. He entered upon an official career but became involved in a bribery case and was sentenced to death. He continued his studies in the prison and calmly read a book even when led out to execution.

Ref: Chinese Biographical Dictionary by Hebert A. Giles.

* * *

The illiterate calculator

Jedediah Buxton, the illiterate calculator, in three month's time, without the aid of pencil or paper, multiplied an English farthing 140 times with itself and arrived at the figure, 725, 958, 238, 096, 674, 907, 868, 531, 656, 993, 638, 851, 106 pounds, 2 shillings and 8 pence. He was then asked to multiply this stupendous number by itself and after 2½ months he announced the result to be 527, 015, 363, 459, 557, 385, 673, 733, 542, 638, 591, 721, 213, 298, 966, 079, 307, 524, 9:4, 381, 389, 499, 251, 637, 423, 236 pounds.

*　*　*

Sidis the prodigy

Sidis was one of the four noted American prodigies; Winifred Stoner II, Edward Harvey (Jr) and John Turnbull were the others. Dr. Boris Sidis, professor at Harvad was his father.

At the age of six months Sidis could recite the alphabet, at two, he could read and write and at the age of eleven he matriculated and astounded his professors by discussing the fourth dimension.

*　*　*

The boy who died of old age

Charles Charlesworth, born of normal parents in Staffordshire, England, March 14, 1829, reached maturity and grew whiskers at the age of four and died suddenly in a faint when but seven years old.

Charlesworth was of small stature and proportions and with imperfectly developed clavicles, lower jaw and membrane bones of the skull. His face was wizened, hair and whiskers white, skin shrivelled, hands knotted with conspicuous veins and tendons, voice piping, gait and standing posture those of an old man.

Ref: "Progeria" and "Premature Senility" in any medical text book.

*　*　*

A murder at midnight

If every man who was told about it, told two other people within 12 minutes, everybody on earth would know it before morning.

*　*　*

The marching Chinese

If all the Chinese in the world were to march four abreast, past a given point, they would never finish passing even if they passed for ever and for ever.

*　*　*

Indebted to Riply's
"Believe it or Not"

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB (1966—'67)
Staged " [illegible] "

Sitting (*L to R*) :—M/s. K. M. Koshy M. Sc. (Staff adviser), Thomas John T. (President), Sreekumar, Alex M. Chacko, N. C. Chacko M. Sc., Itty Philip.

Standing :—M/s. Ninan M. George, Kurien George (Secretary), Sreekumar T., Varughese George (Convener), Gopalakrishnan, Jacob Mathew (Convener), Thomas Oommen.

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB (1966—67)
Staged " [illegible] "

Winners of the S. C. F. Entertainment
Competition (East Hostel)
Group Dance—([illegible])

Alex M. Chacko
Best Actor of the S. C. F. 1966-67

Left to Right: Misses (1) Reni Mary Thomas (2) K. Ambujam (3) Girija C George (4) Usha Paul (5) Suguna Varghese (6) M. S. Girija
—*Directed by* Miss M. Indira—

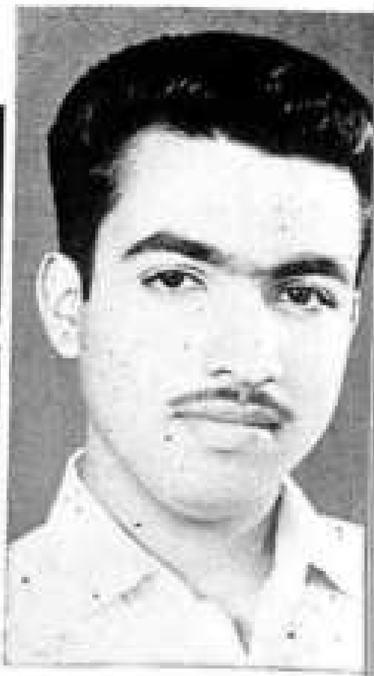

P. S. Zacharia
Best Actor at the Arts Festiv

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE

SOCIAL SERVICE LEAGUE [DRAMA [illegible]]

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE

Sitting (L to R) :—M/s. K. George Mathai M. A., N. C. Chacko M. Sc., C. Joyce Mathew M. Sc. (President), Dr. P. M. Mathai M. Sc., Ph. D. (Principal), E. Narayanan Nambiar M. A., Abraham T. Koruthu (Secretary), Miss P. T. Sosamma M. Sc.

Standing 1st row :—K. P. Prathapan, Thomas Cheriyan, Mary Joseph, T. U. Mary, M. A. Sucy, P. Haridas.

2nd row :—K. K. Vijayakumaran Pillai, K. C. John, Sreekumar T. N., Thomas John, Raju Varghese, Ravi Thomas (Joint Secretary).

SOCIAL SERVICE LEAGUE [Drama : [illegible]]

Sitting (L to R) :—M/s. T. N. Sreekumar, Abraham T. Koruthu (Secretary), K. George Mathai M. A., C. Joyce Mathew M. Sc. (President), N. C. Chacko M. Sc., T. S. Raju.

Standing 1st row :—M/s Eliyas, Sakaria, Parameswaran Namboodiri, Ravi Thomas (Joint-Secretary), Balasubramaniam.

2nd row :—M/s George Simon, Varghese George, Thomas John, Ayyappan.

God's Heaven

By Philip Mathew, Class III Chemistry

Of course, you expect to go to Heaven when you die. We all do. The hope is in all of us that when we die, we will go to Heaven and rejoin the other members of our family who have passed on.

Take my advice: make a reservation. Heaven is becoming very crowded and it is extremely doubtful whether you can get in; and should you manage to squeeze yourself past the pearly gates it is even more doubtful whether you could find your family among all that crowd.

We will say that you go to Heaven to meet your father and mother and the rest of your kith and kin. When you meet your father and mother, they will be with their father and mother, for they have the same desire to be with their parents as you have to be with them. And their parents in turn would be with their parents, so on back through the countless generations of mankind.

So, you will have to meet them all. You cannot be snooty in Heaven, you know, and snub anybody.

Now, if we take 25 years as a generation, we find that there have been 78 generations since the time of Christ. And if we count only your parents, their parents and so on, backward for that length of time, we find that you will have to meet 302, 231, 454, 903, 657, 293, 676, 543 different relatives.

Our own little world would not hold that stupendous number.

If that many people were on earth today they would have to be stacked up on each other's heads. Allowing then two feet to stand on, this would make a stack of one solid mass of folks 113, 236 miles high all over the earth's surface.

Suppose you wanted to say "hello" to your dear old grandfather who happened to be located 113000 miles up the heap. Of course you would have to climb—there would be no other way except to scramble up this human bean-stalk like little Jack. Let us assume that you can climb half as fast as the U. S. Army marches—which is 15 miles a day. If you climbed at the rate of 8 miles a day, you will reach your old grandpapa about 39 years later—provided you don't get yourself knocked off mean while for stepping on somebody's ear in the ascent. Of course you will be able to slide down faster and

should reach your own place in Heaven about 50 years after you left it.

But that is 2 generation—which means that may be your children and some of your children's children will have squeezed in and been looking around for you. You really couldn't expect anybody to hold your place for you, for 50 years, so do not be surprised if you are out all around and not able to find your own children anywhere...which means that you will have a hell of a time in Heaven.

Mind you, the above figures do not include brothers, sisters, uncles, aunts, nieces nephews, cousins and other relatives. Also I am allowing only for 1960 years although scientists tell us that man has been on earth for countless generations before that time—some estimate it as 100,000 years. And, since science has proved so conclusively that you are related to all animals with four legs and a tail that have lived on this earth for the last 100,000,000 years, you will have to include them too. They are all your ancestors !

As a social proposition, the celestial outlook appears a bit embarrassing, doesn't it ?

St. John records the limits of heaven in Revelation, Chapter 21, Verse 16:

"...He measured the city with the reed, twelve thousand furlongs. The length, and the breadth and the height of it are equal."

Twelve thousand furlongs is, 7,920,000 feet and when cubed, this is equal to 496, 793, 088, 000, 000, 000, 000 cubic feet—in other words, Heaven as visualised by St. John is about 1500 miles long in each dimension. If you allow 10 cubic feet as ample space for a human being, you will find that Heaven can hold about 49,679,308,800,000,000,000 persons if packed in tight. This calculation does not allow for the streets of gold or the trees of marvellous leaves and fruits' or the "pure river of water of life, clear as crystal proceeding out of the throne of God and of the Lamb."

It is apparent that Heaven was filled up several hundreds of years ago—or about the time that Columbus was discovering America.

What to do ?

You must die sometime and since it is so evident that you cannot go to Heaven, where shall you go—?

Think seriously,

[This is from Ripley's "BELIEVE IT OR NOT"]

[And what about the other place h—? Are you too sure there is plenty of room left there ? Ed]

A Memorable Flight

C. P. VARGHESE, (*Sr. Pre Degree Gr. I*)

I was sound asleep in my room on a hot summer afternoon. I was awakened by the noise of somebody speaking outside and then heard the door of my room creaking and saw my father coming in with a beaming face. I knew from his face that he was going to tell me something exciting. To my surprise he told me that in three days' time I would have to pack up and leave Nigeria for Rome. I had been in Nigeria for only a month and a half and was only getting to like the place when I had to bid "au-revoir" to it. Well, I had no other alternative, so in three days I was getting ready to leave Lagos the capital of Nigeria. It is a beautiful city with well-laid roads and well planned avenues and with majestic buildings coming up. After the formalities at the airport I was waiting for the announcement of the departure of BOAC, Flight 902 for Kano and Rome. While I was waiting I observed the various people coming and going. There were Americans, Negroes, Indians and a host of others. While I was engrossed in this pastime, I heard the announcement I was waiting for, blurting out through the loudspeaker. I took my bags and went to the coach which was waiting outside the airport lounge to take us to the aircraft, which was waiting for us at a distance on the tarmac. The aircraft was a sleek and serene V. C. 10 one of the most advanced jetliners of our present day. As we went up the gangway into the aircraft, the airhostess was there with a smiling face to wish us a wonderful flight. As we went inside, a steward came and directed us to our seats. Right from the time we entered the aircraft, there was light music on the

air. After everybody had settled down the music stopped abruptly and the pleasant voice of the airhostess was heard over the intercom. She gave us the necessary directions we had to observe during the flight. For example if we were flying at a great height and the oxygen supply became less, then all we had to do was to pull a mask from the top of our seats and put it across our face then we would get the necessary oxygen. As the airhostess was giving directions, a steward would stand in front and demonstrate the various things. Soon after,

we were asked to fasten our seat belts and brace ourselves for take off. The airhostess brought ronnd some sweets to suck while taking off, because there are some people who get dizzy and uneasy while taking off. I, however, don't belong to that category.

Suddenly the plane started to move and it taxied out to the end of the runway. After a few seconds we were moving very fast and then gradually rose into the air. We soon left behind Lagos and were flying over the river Niger and the green valleys and hills on either side of the river. After a time, the Captain announced the height at which we were flying, the speed at which we were cruising and how long it would take to reach Kano, our first stop. Since we were flying high above the clouds, we could not see anything now. I was just musing as to what to do when we were served with snacks and coffee. By the time I did full justice to what was served, the " extinguish cigeratte and fasten your seat belts" sign came on. We were coming down to land at Kano an important city in the North of Nigeria. There was a wonderful sensation when the wheels of the airliner touched the ground, and soon we came to a standstill. We then came out of the aircraft and went and relaxed in the transit passengers lounge. After about half an hour we heard the announcement of the departure of our flight and I soon planted myself in my seat in the aircraft.

As we took off from Kano, all that we could see was sand, because Kano is on the fringe of the great Sahara desert. We were now flying high above the clouds and could not see anything. As I had nothing to do I went round to the back of the cabin and asked the airhostess for some books to read. She readily supplied me with some magazines. She asked me if I wanted to play chess with the person who was sitting next to me. I declined with thanks, because the person sitting next to me was a huge American with a hostile face. But when I got into conversation with him a little later, I found that he was a very nice chap. Although he looked old with his spectacles on, he was just a student going back to America after his studies in Nigeria. We were then served with our lunch. " Oh! boy, what a wonderful treat," I thought I gobbled up all that was served like a greedy glutton. I then pushed back my seat into a reclining position and soon fell asleep. I thoroughly enjoyed my sleep because in the V. C. 10 unlike other airliners, there is a lot of place to stretch your legs.

When I awoke two hours later I heard the voice of the Captain over the intercom. He was telling us that we would be flying over Tripoli, the capital of Libya in a few moments. After that he said we would be flying over the Mediterranean and the islands of Malta aud Sicily. As we flew over Tripoli, we could not see much, but soon we came in sight of the Mediterranean. It was a wonderful sight to see the shores of North Africa being lashed by the waves of that majestic sea, from such a great height. After sometime, the shores of North Africa went out of sight and we were flying over the wide expanse of the Mediterranean. It was about 40 minutes later that we could see Malta. We could see the whole island, while flying over it. After about another half hour we were flying over the coast of Sicily. The coast of Sicily was reminiscent of the one I had seen in maps. Now we were coming towards the end of our flight. The

Captain announced that we would be landing at Rome in another half an hour. At the expiry of the half hour we were flying low over the Italian country side and soon came in to land at Rome's Finmicino International Airport.

The airport is one of the busiest in the world. Every five minutes an aircraft either takes-off or lands. The airport building is about a quarter of a mile long. It is very clean and tidy unlike some of the airports we find in our country. There are television sets at every 100 ft. in the building.

On the whole, the flight from Lagos to Rome was remarkable and I enjoyed it to the full extent. How I wish I could make that trip once more!!

Blessed are the peace-makers:
for they shall be called the Sons of God

By A. Balachandran, Final Year–Che.

The Impact of Linguistic States on the Working of Democracy in India

RAJU VARUGHESE, *B Sc. III Maths.*

Democracy, which has been defined as the government of the people, by the people and for the people, is always being distorted by factors like self-interests, linguistic problems, etc. The problems of the minorities are always in the forefront. Linguistic problems are always a headache to any form of government and especially for a democratic government.

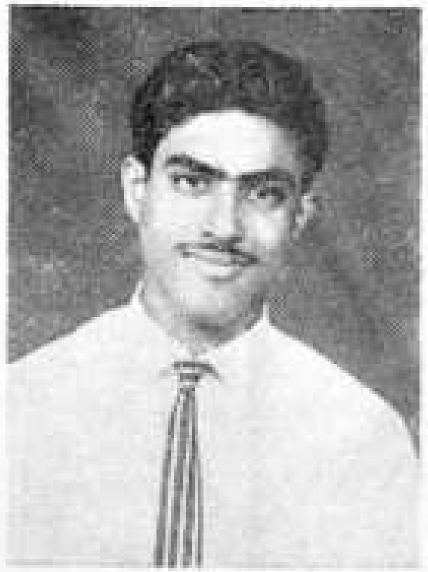

Democratic rule is the rule by the majority and hence it is the best form of government. Nothing in itself is wrong, but everything loses hold and power, as it loses freshness. Everything is planned and made for the good of the whole of mankind. But it remains only in theory, very often.

When we think of India, the states are formed here mainly on the basis of the languages that they speak. Such a formation will smoothen the working machinery of government, or, it ought to. But it has become the germinating ground of disputes. Very often the decision of the majority becomes the final judgment.

It is in such situations that we should show more attention and broadmindedness. The majority must have a considerate attitude towards the minority. The Majority must never think of having its own ways. Such an attitude always hurdles progress. "Union is strength; united we stand, divided we fall."

Man is always a gregarious animal. But the gregarious instinct in him may even destroy his will power, his independence and even the habit of free thinking.

Linguistic problems stand in the way of progress. Every language is used at least by a considerable number of people. Therefore, problems relating to languages affect groups of people and any group may act more quickly and vigorously than an individual. It is groupism that matters now-a-days.

Linguistic problems create a wide gulf between states having different media of communication (languages). Such incidents are harmful to the whole nation.

Those who are prominent in society may be able to influence the common herd. A mass may achieve great things, but it may not easily realise all that it has lost. Let our ways be not fashioned according to the will and pleasure of another. (It doesn't mean that we must disagree with others always). We must possess the power of distinguishing good from evil.

If the affairs of the states are handled through the media of mother tongues a lot of confusion and dissatisfaction can be avoided. But if the mother tongue cannot play such a role then the adoption of a popular language is to be thought of. The necessity of a common language ('lingua franca') arises, very often, only in common matters. (i. e., matters concerning the whole of the nation). In such cases wise measures must be taken and they must be taken very carefully also.

Cooperation is the stepping-stone to success. It alone can solve the majority of problems that we face in our day-to-day lives. Every country, whether it be democratic, or, autocratic, must have an ultimate aim and to us it is the achievement of self-sufficiency through socialism. It is possible only through cooperative efforts.

There are fields where states can work independently of each other. But there are fields where cooperation is essential. Problem of language must not destroy the harmony between states.

There must be a healthy atmosphere in the country, so that its affairs can be handled smoothly. Struggle between states destroys unity and harmony which are essential for the building up of a democratic country.

Moreover, national integrity is the most important virtue that a nation must possess. Internal disputes are a menace to progress, defence and also to national integrity. Agitations in favour of a language divide people into different groups. We have to solve the complicated problems on some common grounds. Let us all work together for it with a unity of purpose and then with purity and genuine interest in our purpose. Otherwise, these states may decide the future of the country in a way similar to that of the 'City States' of ancient Greece.

The Chinese Menace

THOMAS MATHEW I. M. A.

The Communist regime in China seems to be a Menace for world peace. Her main intention is to inculcate Communist ideals in human minds by hook or by crook. So she is not at all bothered about world peace. From our past experience we can easily understand that she has a mad ambition to conquer as much territory as possible by brutal force. But we know that in the long run such ideas will be crushed to pieces.

Now there is a great rift between Soviet Russia and Communist China in the matter of Communist ideologies. Russia is not believing in violent means to propagate Communist ideals while China is speaking in favour of violent means. She believes that "the end justifies the means." So to achieve their goals they can follow any heinous method which they prefer. So it is not a fault to consider Communist China as a black sheep in the international affairs. Now she is threatening the small Asian and African nations. Even Pakistan has fallen in the web constructed by the Chinese Spider Mao.

China knows well that India is the only powerful nation in Asia which can prevent an aggression. In 1962 China sent infiltrators and armed forces to Indian borders. But she knew well the courage of our Jawans and enthusiasm of our people. So only after the Chinese aggression was India persuaded to prepare further arms and ammunitions In many small countries the hollowness of Chinese Communism has been revealed. Indonesia, Cuba, Ghana etc are important among them. I am sure that Pakistan also will understand the Chinese crookedness in the long run.

In India also some of the followers of Chinese Communism are acting as fifth columnists. Thus every where Chinese Communism and its followers are a menace for world peace In Vietnam Problem also we can see the Chinese influence to a great extent. Their idea is to fish in troubled waters.

But the peace lovers cannot tolerate such hostile and fanatic attitude of Communist China. The peace loving countries all over the world should join together and will have to give an ultimatum to China in the name of peace.

India has tried her best to bring China into U. N. But America and her allies are against the admission of China into U. N. Because they fear that the Chinese admission into U. N. will create some new headaches for other countries.

Then how can we get rid of Chinese menace to preserve peace in the world. We cannot keep off the 70 crores people of China from all international affairs. Really the authorities in China are hostile towards all peaceful efforts of other nations. As China is part and parcel of this world it will not be wise to cut off all relations with China.

So by all means we should try to bring the Chinese authorities to peace. And we will have to work further to give membership to Communist China also in the United Nations. And let us hope that China also will work in favour of peaceful co-existence in the long run.

" Pensive mood "

by
A. K. Abdul Majeed
Sr. P. D. C. Group iii

Short Story

Sharmila

MEENA RANGANATHAN, M. A. (Previous)

'You are my dream, my hope—the breath of my life'...

Dream? that was something Rohit had seen only once! What was life worth with a meagre salary of a hundred and fifty rupees? It was useless, scribbling all those meaningless words on his pad, for he knew this sort of writing was merely a vain attempt at becoming a novelist!

His thoughts were interrupted by the clock striking five. He remembered that it was time for his evening classes. Rohit was to wear his worn-out slippers when a shadow fell across the room—

"Excuse me, I think you've made a mistake. Whom do you want?" he asked. At the door stood a pretty young woman with a smile playing on her lips.

"I have come to see you"

"But I'er...I cannot—

"Recognise me, is it? It is surprising Rohit that you've forgotten me!"

"—Sharmila!" Rohit forgetting for a moment that he was forty, rushed towards her. He rubbed his eyes and said. "Is it really you Sharmila?"

"Yes," she smiled sadly. "It seems almost a lifetime since I saw you last." Saying this she drew a chair and sat down, as though she belonged there! "You must be surprised seeing me after all these years?" She paused for a moment and said, "I have often thought that if you were beside me, you would tell me, 'you're my hope, my happiness!'

"You are my hope, Sharmila—and my dream,! but why are you so changed?" thoughts raced through his mind as he gazed at Sharmila, who, years back had been the very breath of his life! was this the same Sharmila of the old college days? But, there were never these dark circles around her eyes, nor those lines of worry and age! He leaned back in his chair and said "I thought you would be married Sharmila, and be the light of some home!"

"Married!" she gave a shrug and said "of course I was married,—but my happiness was short lived! My husband left me, with three children to look after."

"I'm sorry for you," Rohit said in a calm tone. "You know, all I long for is peaceful death!"

"Rohit! didn't you say once, that you wanted to live—to enjoy—!"

"Yes, but now I say life and death are one. My life which was once an overflowing river has become a narrow meaningless stream!"

She was stunned, then, she slowly gathered her breath and said softly, "I have not come to remind you of your miseries, she paused,—" Rohit I haven't even got money to treat my sick child. If you could···

Rohit looked at Sharmila "Money?" He took out his purse and out of the salary of one hundred and fifty he had just recieved, he took out twenty and stretched it out towards her.

She just looked once, and then lowered her eyes and said, "no Rohit, I do not want to destroy the image you have created of me,—no, take it back, for I always want to remain the Sharmila of those days!—If I could have just a glass of water..."

Rohit got up and went into the next room. He tilted the water jug saying to himself "today it will be like old times. just both of us!—what ?!!!

With the glass in his hand, he stood at the doorway. She was not there. Everything was in its place—the table, the pad, and the paper with its meaningful writing, and gone was Sharmila and gone was the purse with the hundred and fifty rupees—!!

"Fishermen"

by A. K. Abdul Majeed

Random Thoughts

LALITHA KARTHA

The glamorous moon viewed the world at her feet through a fine veil of fluffy clouds. The bright-eyed stars stood around her like so many ladies-in-waiting around their exotic queen. I looked up and sensed rather than saw the glorious craftsmanship of the creator in the scintillating beauty of the night sky. All the trees in my garden trembled anew with breathless adoration and the jasmines sent forth a perfume sweet enough to intoxicate the mind of the least sensitive creature on earth.

This was a splendid eve so calm in its gentleness, so modest in its quiet charm The lines of Browning came into my mind—God is in His heaven and all is right with the world. Strange that there are cynics galore in this beautiful globe who take pleasure in pervertingthe truth. The line that one hears more often these days is—God is *not* in His heaven and all is *wrong* with the world! The question then arises—Where is God? Heads shake dubiously, eyes are cast up as much as to say—Ask me another. So this question has to be put to some one else.

But how is it that man is afflicted by this tendency, that of sliding the load on his back to the back of his neighbour or of at least making him share it? Does he take as much pains to see that he is near enough to his neighbour tn help him share his burden? That reminds me of some wise man who said something to this effect—If all the sorrows of the world were heaped up together and all men asked to share it equally it is certain that each man would be happier to take his own sorrows and move away quietly.

But why should a man have sorrow at all? Can he not rise above his surroundings and prove that it is he and not the result of his actions that is more important? Man takes pride in asserting that he is the crown of creation, the paragon of animals. But then he looks more miserable than any other creature on the surface of this earth, Compare him to a dove, a lamb, a calf. I'm sure that most of us would admit that the two cannot be compared. And yet our pride! "Lord! What fools these mortals be!" Tom thinks that the earth spins because he exists. Harry thinks so too and so they quarrel. This exchange of words ends in intense hatred which is the only factor shared by the two of them. Mutual ill-feeling leaves its own stamp on the human personality and as man grows it grows along with him. Hence that drawn sceptical look on his face.

But if you were to go by looks that wouldn't do either since appearances are deceptive. Look at that quiet Mr. L. for example. Did you expect him to be selected for the administrative service? And his nose certainly does not reveal character of any kind......The amount of stuff that has been written on the shape of a nose! Some

nation was lost because of the shape of a woman's nose. Coleridge had a nose on seeing which you were reminded of a ship without a rudder!

But all artists will probably remind you of the same. They all have a sort of aimless hunted look. They somehow look ill at ease in most places. Psychologists say that there is something essentially wrong with all such man. But what of us the common readers who swallow them whole? Could we exist without them? They are our only friends in this lonely world. They never desert us even in the face of the greatest danger.

So we cling to a set of people who are in a sense crazy. Don't we? And we have heard that birds of a feather flock together. So logically speaking we must be crazy. Of course not so crazy that we have to be shut up in a lunatic asylum. If we came to such a critical state who would doctor us? All of us are likely to enter such asylums. We stay together outside and keep a selected few inside because we believe that we are not dangerously insane! We have moreover learnt to tolerate one another. We confide between ourselves that Mr So and So is a bit mad. But we never confess even to ourselves that we too share his malady in some respects. In a way we are wise in not doing so, since most of us would be shocked to hear that we have the germs of mania in us. Some who read books on psychology soon end up in the lunatic asylum. They read about Sadism and become hysteric thinking that they are Sadists. Fear causes m..n to suspect that he is something other than what he really is.

So fear is the root of all evil! Once the root is destroyed the tree falls by itself, But how is one to find the exact location of the root? For that matter how is one to find the exact location of any phenomena in this Universe. Even the existence of the world is a big question mark in itself. Science would speak wisely about a mass of fire rotating at so many miles an hour, of heat death and so on. The common man becomes hysterical. How does God fit into all this? For without God he cannot live

Then comes the element of blind belief so abhorred by intellectuals. One must have faith, for without faith all is lost. Man is not all intellect. He is emotional too and once his emotions are starved he ceases to be a man in the right sense of the term. He cannot exist alone. He must have a friend and believe in him as well. So you have faith in your friend believe that he will never desert you and become happy. Don't seek to prove the validity of your hypothesis unless you are in dire need of doing so. Probably your very faith in him will work miracles. Again you believe that there must be a creator who is responsible for the fragrance of the rose, the brightness of the stars, the sweet innocence of a child's laughter, the hazy splendour of a twilight eve and you become happy,

You become so happy that you see faint traces of Paradise on earth. Probably the story of Adam's banishment is just another cosmic joke. What can be more splendid than this glorious earth of ours? The sunbeams playing upon a merry stream—is that not a heavenly sight? The innocent gaiety in the eyes of children—Oh! there must be angels with rainbow wings and ruby lips.

......The fact that we don't see the cosmic force behind all creation should perhaps make life more interesting. We are on tenterhooks to find not the various elements, that go into the making of that glorious moon but the secret of her pael beauty.

"Aching Joys from Indian Border"

C. S. U. O. VARGHESE C.

To get selection in a camp organized on an All India basis is not a frequent opportunity as far as the cadets of Kerala are concerned. This was the reason for my boundless joy when Lieutenant David Jaykar Daniel handed over to me the letter from the commanding officer showing that I was selected for the All India summer Training Camp at Dharmsala, a hillstation, very close to the Punjab border.

* * *

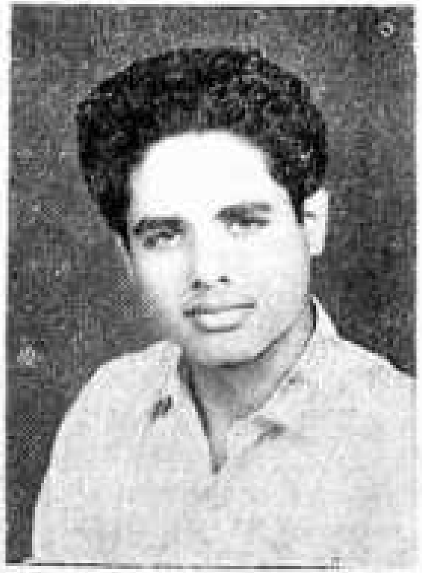

Shurrrr !!!!!—the first whistle that we heard in the camp. The Company Havildar Major in uniform—a Punjabi lion—with netted beard and turbaned head.

"Four cadets from Kerala." We were taken aback by his bull-roaring sound in Hindi. We had just had a bath in the "nalla" (stream) after having reached the camp. The ice-cold water from the Himalayan Mountains had given us a new life.

"Who are to come?" the C. H. M. wrinkled his face.

"Yes I am ready Sir"—the words flowed from me unknowingly. My hope was that we four were going to have some privilege—something more than that was expected from a training camp.

"Challo" he shouted walking to the next ent.

We were not told where to go and going without his permission would lead to something—something that we had experienced well in the training camps in Kerala. We waited and waited looking all around the mountains and wheat fields until at long last we heard the 'reacking' sound of the nailed boots. Their wearer rushed towards me like a whirlwind to know the reason for our remaining there. That being the first time in that camp we got nothing more than a mere scolding in his mother-tongue of which fortunately or unfortunately—some of us understood little.

"Challia meree Sath" (come with me) he roared and in the next instant the 'tuk-tuk' sound of his boots thinned away in the noisy camp area. We followed him till his boots ended its piercing sound beneath a huge peepul tree.

"Now, take these to that ground"—the words of the C. H. M. made us turn back our eyes from the cadets nearby who were in their attempt to raise a huge roll of canvas. We too were for the same job. The rolls were of canvas for the external sight, but each roll contained heavy steel posts and canvas for making tents in the other ground in order to provide residence for the girl cadets whose camp was to begin the next week. Anyway we had no escape from it and that task we had to do.

As soon as we finished our work the bell in the quarters made eight dinging sound as if it were sympathising with us in our helpless condition. A whistle echoed in the mountains. The night had stretched its black hand over the camp area and that obstructed our tired legs in their risky attempt to go back to the tent—in the rocky field. A moving wall of about hundred yards length caught our attention by its clinking sound. The whistle that I heard in the ground convinced me that it was calling the cadets for supper—the wall that stood before was the queue made by the seven hundred cadets to get their supper—and the 'clinking' sound was that of their plates and mugs. Everyone had to wait until his turn came and we four—the unfortunate ones—had to go to the extreme end.

"Aaa—haa"!!! my awful hunger found a heavenly relief when my greedy eyes fell on the chappathies which I preferred to rice.

The weather was bitterly cold. A great deal of snow fell from time to time and the wind was intolerably keen. The bustle in the tents lasted till 23.30 hours. There was no sound to be heard but the howling of the wind for the shouting of the sentries and the thud of their nailed boots were rendered inaudible by the thick coating of the snow which covered the ground and was fast increasing every moment.

"Shurrr !! Shurrrr"!!! I was startled by the shrill sound of the whistle. Two boots forced their entrance to our tent and a thunder "uddo" (get up) of the CHM pierced the ears. My luminous watch showed that it was 4 o'clock. We were ordered to get ready for the day's routine.

The cleaning business of the tent—that we had to do—was not an easy job. With paste and brush we rushed to the water pipe to clean at least our mouths—but soon were told that the water supply had been cut off and water was available only in the "nalla" which was among the rocks at a distance of two furlongs from the tent. Not even a single drop of water more than a water bottle full for a day was supplied to the cadets till the camp found its end. My hands were soaked with mud and ice-cold water when I completed my tent cleaning business.

At 0545 hours, when the CHM thundered "P. T. Paraaaade" we were all on the ground shivering in our shorts and bunians. The warming up exercise soon put me out of breath. At long last (0715 hours) a long whistle from the corner of the ground dissuaded me from my attempt to pass through an obstacle and the same whistle released us from the parade and we doubled for our breakfast.

We were once again in the parade ground when it was 0800 hours. This time we were all in our full uniform. Even the seven hundred red hackles that were dancing in the wind till then seemed to stop its fluttering when the BHM thundered "Saaa-vdhan" in his characteristic manner.

Till 1330 hours we were in the parade ground roaring "chaarrge" and stabbing the bayonet into the dummy—all the time suffering the penerating beams of the sun and the killing smile of the glittering snow of the Himalayas.

Again the whistle sounded and we were let off for lunch. I took my mug and plate and ran off to the cook house where a queue had formed already. After lunch I flowed down to the "nalla" to appease my thirst. That "nalla" was the only source of water for all the uses of the cadets from drinking to bathing and washing.

I was lying in the tent thinking of a devise that would help me in the rest of the days—fourteen long days in the camp. The whistle of the CHM brought me back from the realm of dreams and soon by 1500 hours we were again in the parade ground. The commandant was to address the cadets. He made a long sermon of the Do's and Don's in the Camp.

The sun was blinking at me behind the trees in the western horizon when I was going for the evening tea.

At 1930 hours again a shrill whistle pierced my ears. It was for another parade which the cadets usually call "the dinner Parade." After that also I had to meet my beloved 'nalla.'

This was followed by the Roll call parade where we heard the programme for the next day. Cultural parade was the next one when we had dances, music and twists of the 'patten-tank' brand officers and cadets. The last parade for the day was welcomed by every cadet. This was—to quote one of my friends—"THE SLEEP PARADE."

* * *

The experiences in the rest of the days were similar to those in the first day. To this might be added the adventurous outdoor exercises and hill climbing. On the last day of the camp we marched to the border where the valiant sons of our land were ambushing upon the invading Pakistan Army Off and on there roamed the aeroplanes of our Air Force. The rustle of the fluttering tricoloured flag and the marching soldiers was echoing in the sky.

The terrifying sights and the risky job in the border area brought this thought into my mind, "How fortunate we are—the people of Kerala—who are not even disturbed in their comfortable sleep by the buzzing sound of the flying bullets!" This of course is a grace of God and this thought was in my mind even when I was at the India Gate in Delhi and Taj Gate at Agra.

* * *

The Camp at Dharmsala for the year 1966 is no more, but the aching joys of the camp and the unity and uniformity of the cadets are always flashing up on my mind even though it was at the cost of two Kilogram of my body weight.

Jai Hind

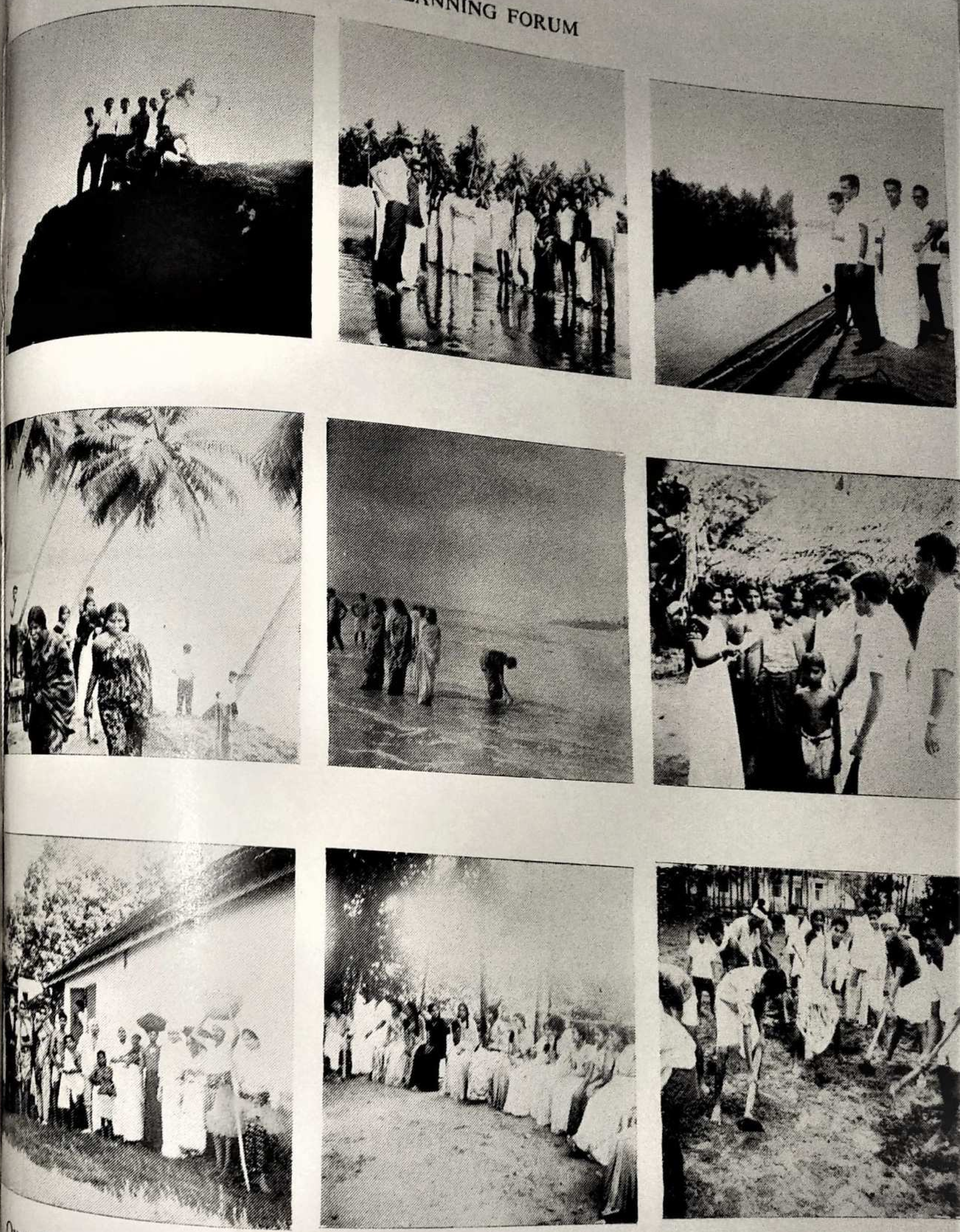

Over the ridges, on the sea-shore and among the Palm trees and huts we surveyed, fancied and worked

Inauguration by Sri K. M. Mathew of the Malayala Manorama

A bird's-eye view

An anxious moment

The teams who entered the finals

Sri M. K. K. Nair, I. A. S., meeting the players at the finals

Commodore Modi at the Hockey finals

Diwali Night

KRISHNA RANGANATHAN

It was Diwali Night. There were myriads of tiny lamps twinkling on the balconies of all the houses. Now and then, one heard a cracker bursting, or there was a sudden flash of light from a catherine wheel or a 'Rocket.' Sheela gazed at all the lamps, dreamy-eyed. Oh! if only she had even a box of those coloured matches! But the terrible Mrs. Kora, at whose house she worked, was a real miser, thought the little girl. As if she couldn't even spare a rupee for her to buy some fireworks, when she spent so much buying them for her children!! When Sheela had asked for some money, her mistress had retorted sharply—"You beggar, what do you want fireworks for? Go away and don't disturb me unnecessarily!" With tearful eyes, Sheela rushed away from the room.

In her own tiny room, she thought about the happy Diwalis she had spent at her own home, before Mother had died. Father always bought a packet of candles to light the house, besides lots of fireworks. Then, the three of them would joyfully light them and watch the crackers bursting or the beautiful 'sparklers' shining in the dark. But those days were gone now. Mother was no more; father had taken to drinking, and had wandered far away from home—no one knew where he was! Ah! it was no use thinking over the glorious past! Sheela forced her mind to return to the terrible present, and to face the unpleasant fact that she was to have no fireworks, much less any new clothes!

Even this very minute, Mrs. Kora might be looking for her, to ask her to do some odd job! Oh no! She couldn't stay at home working, while outside all were enjoying themselves, lighting lamps and making merry!! She would have to face the music when she got home—but who would sacrifice two hours of this joy for a shouting?

It was about nine o' clock when Sheela traced her way homewards. Mrs. Kora, as expected, was standing at the gate, waiting to shout at the poor girl! "You cheat! Why didn't you tell me straight that you were going out? Here I have been worrying my head off about your safety! What

would I do if something happened to you? Not that I care, but wouldn't I have to answer your father's questions? That drunkard—I wish he could come and take you away! Now get in, and start your work at once!!"

"He is not a drunkard. My father is a good man, and I'm sure he will come and take me away when he is able to. He—"

"Don't you dare talk back to me, you wretch! After staying out without my permission, you have the cheek to answer back? Get in—go on!"

That night Sheela could not sleep. She lay awake, thinking of her father. If only he would come—wouldn't she run to him! How many years it was since she had seen him—may be five or six years!! When he comes—with this happy thought she fell asleep.

The next few days dragged on endlessly for Sheela. She did her work, but always her eyes were turned expectantly towards the gate. She had a feeling that her father would come very soon to take her home!! A year passed by, and she gave up all hope.

It was Diwali again. That evening, Sheela was locked outside as a punishment for her disobedience. She had dared to defy Mrs. Kora—the mistress of the house!! The lady had shouted at the girl, who was standing in a corner with her head bowed—"I really don't know what to do with you! I have fed you and clothed you for so long, and yet you disobey me? Get out of my house at once—do you hear me, get out!"
Sheela did not know what to do. She went towards the door, and Mrs. Kora just pushed her outside and locked the door.

"Let me, at least, walk along the road and look at the lamps," thought Sheela, as she wiped her face. She couldn't stay any longer at Mrs. Kora's. It was better to die hungry, she decided, than to bear all the nagging and scolding!!

She walked along the road for a few minutes, when suddenly, a man came up to her and asked, "Little girl, can you tell me where Mrs. Kora stays?" The voice sounded familiar to Sheela—but oh! no, it couldn't be him! She pointed out the house, and walked on.

Mrs. Kora was very surprised to see a man standing outside her door. "I am Sheela's father" he explained, "and I have come to take her back. If you would just call her......"

"Oh! she was very eager to see the lamps, and so I've just sent her outside. You must have seen her near the gate. She was wearing a red frock."

A red frock, and the tear-stained face of the little girl he had just met, flashed in his mind, and he rushed out. But alas! she was gone! The lamps had almost died out, and the dark, solitary road stretched on endlessly before him.

Devaluation

T. P. Ulahannan, (*Class III, Economics*)

A momentous decision to change the par value of the rupee from 18·66 gms. of gold per Rs. 100 to 11·85 gms. of gold came into effect from the early hours of 6th June 1966. This involves a reduction in the external value of the rupee by 36·5%. In practical terms this means that the value of U. S. dollar will be Rs. 7·50 as against Rs. 4·76 so far and that of the pound sterling Rs. 21 as against Rs. 13 and one third.

There are several factors which led to devaluation. It is taken to correct a particular set of imbalances which developed in our economy over years. As T. S. Eliot says it is "better to confess one's weakness, when they are certain to be revealed sooner or later, than to leave them to be exposed by posterity." The following are the main reasons which forced the Government to take this painful decision.

The chief cause was that there was a heavy fall in the value of the rupee. In the last ten years' prices have risen by about 80%. Our prices have been rather out of balance with world prices.

We as a nation have been living beyond our means. The slow rate of economic growth resulted in lack of real resources; yet we endeavoured to implement large plans. "The planners could not listen to any advice to cut the coat according to the size of the cloth," says Dr. K. A. Hamied.

There was a phenomenal growth of civil and defence expenditure. After the Chinese invasion in 1962 there has been a tremendous increase in both defence and civil expenditures. They rose from Rs. 168 crores and Rs. 250 crores in 1950-51 to Rs. 888 crores and Rs. 1970 crores respectively in 1965-66.

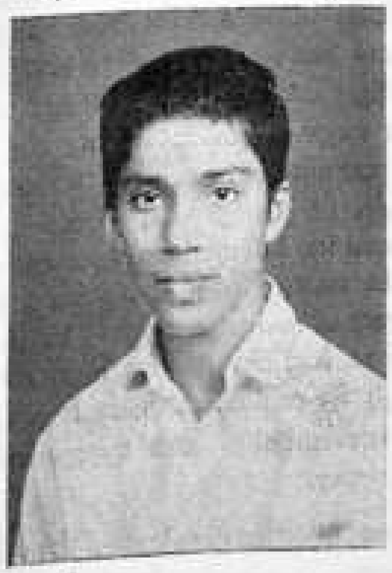

Our foreign exchange position has been unsatisfactory. The foreign exchange reserves excluding gold have declined from Rs. 785 crores in the beginning of the Second Plan to the low level of Rs. 184 crores at the end of March 1966. In foreign trade we have been facing an acute adverse balance of trade.

The year 1965-66 presented some special problems because of the conflict with Pakistan and the serious droughts in many states. As a result there was a decline in the production of foodgrains to 76-77 millions

tons as compared to 88·4 million tons in the previous year.

Devaluation is supposed to be a better alternative to serious risks of deflation ; i. e., reducing the money-supply and the income flow through fiscal measures. It is dangerous to the economy because it will reduce real wages and employment.

Again a number of unhealthy practices had developed and were indeed becoming more widespread. Sale of traveller's cheques in the unofficial markets, remittances through unauthorised channels and smuggling of gold and other articles such as watches, cameras and transistors were becoming increasingly attractive and difficult to check. Yet another reason is that the Fourth Plan cannot be finalised without large amounts of foreign aid, The dollar countries and the international agencies have felt that the rupee had pegged at an artificially high rate of exchange that its official rate of exchange had no relation to its real value. Though we can reject their advice we have to do it eventually. But the sooner we did it the better.

So we adopted devaluation " to put over economy on a sounder footing and pave the way for future progress and development. Devaluation means reducing the external value of the currency. The external value of the currency is its exchange rate or the terms on which this currency exchanges with the currencies of other countries.

The consequences of devaluation on the economy are manifold and affect almost every aspect of our economic development. In the first place devaluation would help to step up exports by making investment in export industries more worthwhile. The export of goods like tea, jute and pepper is likely to increase due to the fall in their prices. But because of inelasticity of demand there will not be a great increase. The Finance Minister has said that the exports of goods such as alkaloids, rubber products and woollen cloths have increased after devaluation.

Devaluation will quicken the pace of import substitution. The cost of imports in terms of rupees will now automatically go up. This will make it really worthwhile and attractive to invest in those industries which produce goods which are still being imported.

As a result of devaluation remittances to India will be encouraged and those out of India will be discouraged. India will become more attractive to foreign tourists whereas foreign travel by Indians will become more costly and therefore less attractive.

Then devaluation will put an end to unhealthy practices such as under-invoicing of exports, over-invoicing of import, smuggling of gold and other articles etc. With the reduction of foreign exchange through these means, our official foreign exchange resources should be increased.

Again devaluation will lead to a decrease in internal value of the rupee and a rise in domestic prices unless the rise in prices is checked effectively. The Government has declared that the price level of consumer goods will be kept stable through approximate subsidy and indirect tax adjustment. But is a fact that there has beeu a real rise in prices of essential commodities after devaluation.

Devaluation will raise the prices of luxury goods such as imported rayon, blades, foreign liquor etc. This leads to a reduction in the consumption of these goods, it is eminently desirable.

Devaluation will have its impact on public finance. The subsidies for maintaining the pre-devaluation price of commercially imported food, kerosene, fertilisers etc. will increase public expenditure. But export duties, withdrawal of credit and cash subsidies for exports reduce expenditure. Hence there will be no significant increase in government expenditure. Moreover the rupee value of the foreign aid we get also will go up.

It is expected that devaluation will result in an increase in our foreign exchange earnings. This may be utilised to procure raw materials and spare parts. Those industries which are lacking these items will then be able to produce more. Such increases in output will increase income, employment and profits. Private savings which depend on income and profit should also go up.

Devaluation will affect the Fourth Plan also. It increases the cost of imports. Provided the problem of domestic price rise is tackled there should not be any rupee resource problem in public sector. The increased cost of foreign exchange certainly raise a rupee resource problem in private sector. But the increased profitability in export and import substitute industries and induce the entrepreneurs to invest more.

Appropriate policies are to be followed to take advantage of devaluation. First of all we have to ensure that our cost does not rise disproportionally to those of our competitors in the world market. There should be a check on out of tune wage increase, but the price of essential commodities will not be allowed to rise.

A proper set of policies of procurement and distribution of food, clothes, kerosene and vegetable oils is urgently required. The establishments of sugar markets in various places is a landmark in this direction.

Concentrated efforts should be made to increase the farm output. This can be done by a firm policy of appropriate price incentives and supplies of inputs like water fertiliser ; improved seeds, pesticides etc.

Then, to raise industrial production credit facilities should be increased. For this credit controls on scheduled Banks have to be removed to some extent and taxes on individual and corporate income have to be reduced.

Again, to stimulate foreign exchange earnings export assistance schemes have to be reframed. Foreign investment has to be encouraged. Measures should be adopted to increase tourist facilities. " With the renewed determination and discipline on the part of all of us to hold inflationary pressures firmly in check, it would be a major ally in our march towards self-reliance," says the Finance Minister.

Some critics have pointed out that devaluation was the result of pressure exercised by the aid givers and world Bank. But the aid supplied to India comes from a consortium. Hence it is improper to single out and to vent our spleen on a single country. The authorities of I. M. F. and the World Bank advised the Govt. that the loan we require could be given only at the real intrinsic value of the rupee and not at the exchange rate artificially maintained. They gave their advice and left the choice to us.

Another criticism is that the decision was taken without taking the parliament into confidence. But in a matter like devaluation Government cannot discuss its intentions in advance without grave risk of speculation.

A Tolstoy Masterpiece

T. K. SUSHAMA, *Class I, Chemistry*

Count Nikolayevitch Leo Tolstoy—the world-famous Russian novelist and short-story writer—is often called the 'conscience of World literature.' He was, really a gifted writer, whose primary motive in writing was 'to lay bare, the mechanism of life, and to give clear and verbal definition to the semi-articulate processes of conscience.' He has written, a few novels and short stories, having more or less the same theme. The vulgarity, meanness and wickedness of men who are proud of being 'civilized,' is exposed again and again in "Two Hussars," "The Lucerne," "Three deaths" and in "Kholstmer." All these works are subjective and the most prominent character in them—whether his name be Olenin (in "The Cossacks") or Nekhlyudov (in Resurrection")—are nothing but the mirror images of Tolstoy's own self.

Tolstoy's novel 'Resurrection' is considered to be the best novel that he had written in the last years. But it falls short of a master piece just because of its 'superfluous detail.' It contains long beautiful passages in the idyllic style of "War and Peace," and pages and pages of the most pointed satire on the evil social order. In length too, it is comparable to "Anna Karenina" or "War and Peace." It is really the typical novel of his last period. The story of this famous book opens here :-

On a fine morning, from the Gubernia Prison Office, a young and beautiful lady, by name Maslova, was taken by the Warder to the court, to be tried. After a dreary walk, which Maslova found extremely painful, they reached the court.

The story of the life of the prisoner Maslova was a very common one. She was the illegitimate daughter of a maiden who worked in a dairy farm. Her fate also would have been to starve to death like all her elders, had not her charming face caught the attention of the owner of the dairy farm. This good woman—Sophia Ivamovna—stood godmother to the child. Seeing its pitiable condition, this woman gave it some food and a little money, and as a result, the child survived.

When this child was but three years old, the mother passed away and Sophia took her from her aged grandmother. The child grew up to an extremely handsome girl—her dark eyes, with a little squint in them, being specially attractive. Her manners also were pleasing. Sophia and her sister Maria brought her up nicely and called her by the name Katyusha. She was quite contented with her life with the ladies, as their maid. Since she was extremely attractive, many men tried to be friends with her and tried to court her. But she hated the idea of being a wife and leading a family life and hence refused all of them.

Years rolled by. When she was sixteen, the nephew of the ladies—a rich, young prince

studying in the University—came there to stay with his aunts, and Katyusha fell in love with him. But he soon went away.

Two years later, the same nephew visited them for a few days and he seduced her. After giving her a hundred ruble note, he went away. In order to hide her shame Katyusha had to leave the ladies who loved her dearly. However, she managed to get away from there. She wandered for some days and at last found a police man's house, where a maid was needed. She stayed there for some months and then quit the place. She then went to a mid-wife's house and gave birth to a child, who getting an infection, soon passed away.

By the time she had left the place, she had only little money. In order to earn a living, she began seeking vacancies, and found one in a forester's house. The forester, a man in his forties, began to beset her from the first day, although she hated him mortally. The house wife at last found it out and putting all the blame on Katyusha, turned her away, without even paying her wages.

Katyusha once again became a wanderer. After a few days, she went to her aunt. She began to seek for vacancies and soon became a maid to a lady living alone, with her two sons at a gymmasium. A week later Katyusha had entered the house, the elder son came back and began to pester her, following her wherever she went. His mother blamed Katyusha for this and sent her away.

After many a vain attempt, Katyusha at last found a woman who took pity on her and invited her to her house promising to give her a job. She counted Katyusha as a "fresh one from the country," and showed her to a man who liked her and provided for her. He was an author and he really loved her and soon she was offered a separate lodging. But Katyusha fell in love with a man who lived next to her house. She told this to the author and shifted to another house. But her lover left the place without telling her a word. Once again Katyusha was left in the wide world without even a single help. She, however again returned to her.

It was now that a procuress appeared on the scene. Katyusha had been, by then, addicted to drinking and without wine, she felt depressed and sad. The procuress put for her choice of being a member in her 'institution' or being pestered continually by every man. She accepted the former thinking that she could revenge on her first lover Nekhlyuodov and all others who injured her. Also, she hoped that she could be rich and have plenty of dresses and above all, she could have plenty of wine which she loved most. That same evening, she took coach and entered the notorious house kept by Madame Kitayeva.

From that day onwards Maslova (it was Katyusha's real name) began to commence 'a life of chronic sin against all human and divine laws.' But she did not like the life there. Days, weeks and months dragged away monotonously and Maslova lived this life for seven long years. During this period, she had changed houses forwards and backwards. In the seventh year of her life there, when she was twenty six years old, there happened the crime for which she was put in prison and was being tried. The case was this—a wealthy merchant of the city was poisoned. On inquiry it became evident that Maslova was the cause of his death. He had been poisoned in his drink.

At the time, when Maslova was in the court, Prince Neklyuodov was still in his bed. He got up soon, dressed in costly dresses and went to the court, as a jury man. Soon he reached there, and his dress and also his name had earned him a very important position among the jury.

Neklyudov recognized Maslova quickly and he felt a strange sensation. He heard the case and listened to the words of the witnesses, but, really his heart was aching. He only wanted to get away from her presence. But Maslova did not recognize him.

The witnesses were examined and cross examined. The jury retired to consider the case. In spite of the several opposition, at last, the jury decided that Maslova was not guilty of the murder. She had given him some powder, thinking that it would induce sleep. But she had given an over dose of it and the man never awoke again. So they decided that she should be acquitted.

The Judge gave the verdict that she should be sent to Siberia for penal servitude. Maslova was taken back to the gaol.

Life in the gaol became unbearable for Maslova. She wanted to get away from that horrible place in some way or other. At the same time, Neklyudov was wringing desperately under the prick of his own conscience. He felt sure that he was responsible for Maslova's position then. He took a firm decision that he would acquit her at any cost.

On a Sunday, Nekhlyudov went to the prison to visit Maslova. She at once recognized him. She said that she still loved him as much as she had done before. She could not bear his suffering for her. But Neklyudov was adamant in his decision to acquit her and then to marry her. He thought that he could thus free himself from the prick of conscince.

Nekhlyudov tried his best to acquit Maslova. He met higher officials. But it seemed really hard. Meanwhile, he did not forget to pay visits to Maslova. Thus he became a friend of all the prisoners there.

The day drew nearer and nearer, when Maslova and her co-prisoners were to be taken to Siberia—the place of exile. Nekhlyudov was unable to do anything for Maslova till then. He obtained permission from the officials to follow Maslova.

The prisoners were all made to walk out of the prison, to the railway station. All of them were packed in small compartments and the train started. After a tiresome journey they reached a stop.

There was a man called Simonson, among the political prisoners. He was quite an educated fellow. Maslova's quiet nature attracted him very much. Knowing this, his friends told him all about Maslova's past story. But the man loved her only more. Katyusha too, liked him. But really, in her heart of hearts, she loved Nekhlyudov and no one else. But she knew that it would spoil his future if he married her; and she could not bear to see that.

Because of the tiresome journey, Simonson fell ill and Maslova and one of her friends stayed back to nurse him. This brought them nearer and Simonson asked her to marry him. She agreed to this.

Nekhlyudov reached Siberia earlier than Maslova and there he got the news that Maslova was found to be innocent and then she was acquitted. He immediately gave this news to Maslova. But she did not want to return to Gubernia, with Nekhlyudov. She decided to stay in Siberia, together with Simonson.

Nekhlyudov realized that he was an intruder in the life of Maslova. But, he felt a

calmness to his soul when he realized that he had fulfilled his duty towards Maslova. He had nothing more to do for her. Then suddenly a realization dawned on him that there were millions and millions of suffering men and he felt that it was his duty to serve them.

Tired of thinking, he sat down and mechanically opened a copy of the New Testament and began reading it. He read and read and felt that there was some mysterious power there. He realized that scarce had he finished one task, another had commenced.

Quite a different attitude towards life arose in his mind that night and he set himself before the task of redeeming his fellow-men from their miseries.

The story ends here. The hero has at last found peace in the Gospels. But his regeneration is not anything greater than an adaptation of the moral laws, just to escape from the painful reactions of his conscience.

We cannot see much of Tolstoy's genius in this novel. In fact this novel is often held up by critics to show that Tolstoy's genius declined, as he became a preacher. This book, however, serves as a mockery on the civil social order. The scene of the trial of Maslova at the Court, is an excellent example for the pointed satire that the novelist could make. There are several other occasions similar to this. The author really despises the society that condemns a helpless girl like Maslova and as a consequence, pushes her down into more and more decay. The novel is written in such an efficient manner that we feel with the characters in it. No wonder that Tolstoy is often referred to as the most significant figure in Russian literature, incommensurable with the pigmies at his feet.

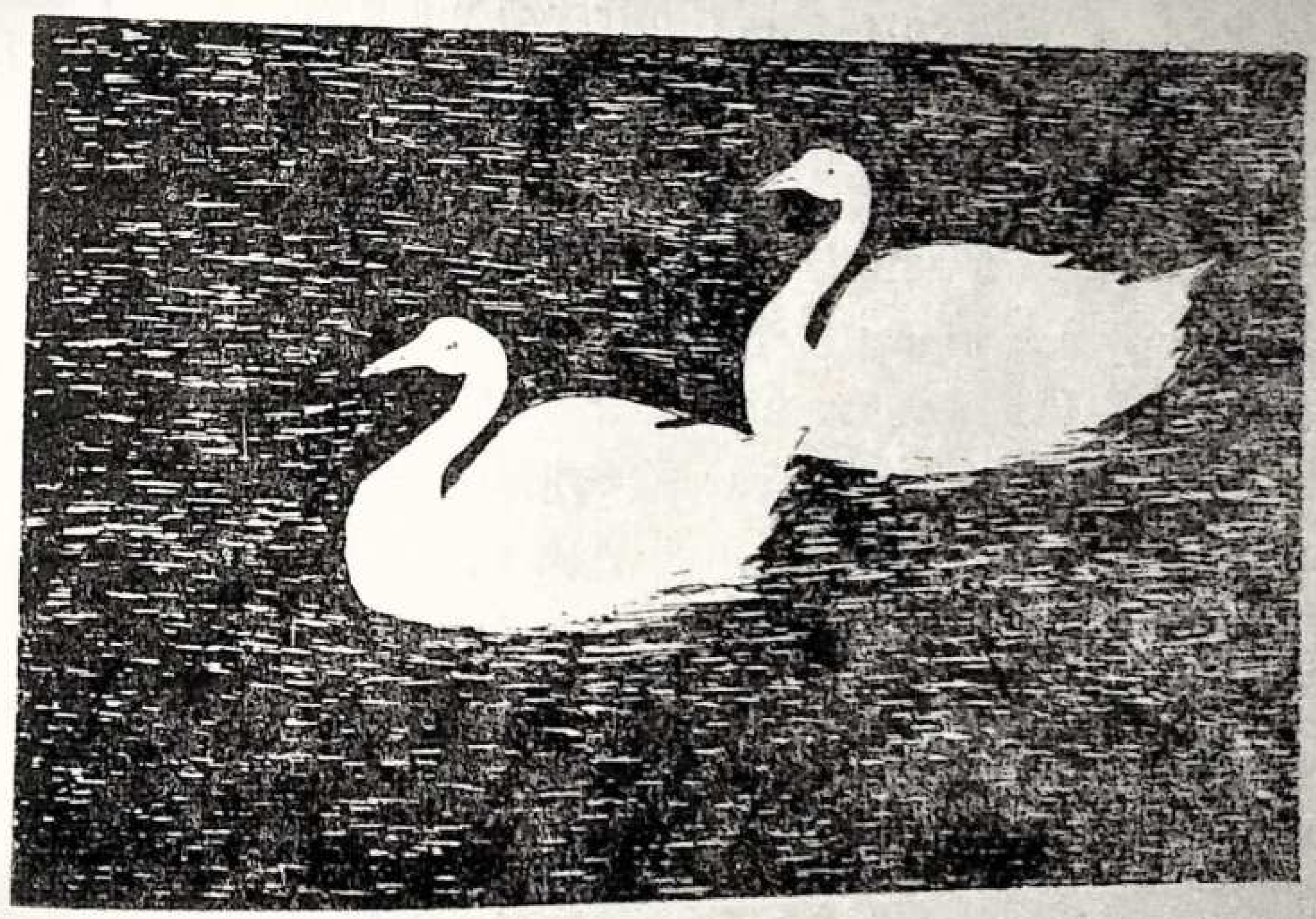

Journey to bliss — by A. Bala Chandran

Enough of Your "Thanks"

Miss V. Rajee

This is meant to inform you, my friends, that I have had enough of your thanks.

I am at a loss to understand the wit of your thanking me for the silliest things that I do. Besides giving me little satisfaction your 'thanks' echoes your insincerity. By the constant and indiscriminate use of this word it has lost much of its meaning. Years back one felt it a great honour to be called a gentleman. But now nobody has any such illusions. It is even so with the question in hand. Its effect is even negative sometimes. For often the fear of a cold 'thanks' has dissuaded me from being helpful to others in some minor matters. So please let me alone. I have had enough of your thanks.

It is a further trouble in this matter that when one is thanked for anything he is expected to say: "Don't mention." At times however this has been found very useful—a blessing in disguise, in fact. For, a slight modification of these words into "shut up" has the desired effect. The second person concerned in the conversation never takes anymore trouble to thank you. But this is a delicate weapon. Also the constant use of it among friends may transform it into a habit so that one is apt to use it unconsciously against strangers. The effects are obvious. So the safest course is to tell you plainly that I have had enough of your thanks.

Besides, it is never a proper word to be used among friends. It places a gulf between them. It may be all right among strangers. It may not be quite out-of-place in the aristocratic English society where young men and women meet and find nothing else to say. But among friends I can't tolerate its presence. How glad I shall be if only you realize that I have had enough of your thanks.

A funny side of this question is the frequent use to which the students put this newly acquired word. For example, the other day I asked a girl to lend me one of her books. She not only gave me the desired book but also a "thanks." This is really delightful. Sometime I even feel that perhaps I am wrong in saying that I have had enough of your thanks.

There is another trouble awaiting me when I take this article to the editor. He is sure to thank me. But, sir, please let me at least have the satisfaction of hearing 'thank you.' I have had enough of your 'thanks.'

Nationalisation of the Banks in India

By Varghese Palacheril George

Much ado prevails over the nationalisation of banks in India. The part of banks in a mixed economy like ours is indeed very critical, especially so in a difficult and turbulent period like this. The nation's economy is inextricably linked with the financial transactions of the Banks, within the country or without. So it is highly necessary that the position of the banks should be well defined.

Even from time immemorial, there were different forms of Banking in India. The oldest form perhaps was the system of mortgaging. The recent progress of Banking in India has been very fast and ultra-modern methods are being used by the big banks in the country.

Many factors contributed to the speedy progress of Indian Banks.

New enterprises—which need big capital outlay—in the realm of Industry and Commerce have given it a powerful impetus. They have elicited the fast developments of the old banks and the birth of new ones. The need of capital in the field of agriculture was another help. A thousand kudos are due to our enterprising business men for the accomplishments in Indian Banking.

All the banks in India are placed directly under the Reserve Bank of India. Though RBI has great powers—such as liquidation of Banks and so on—the banks in India are basically privately owned and hence capitalist in outlook.

The recent congress election manifesto pledged itself for the 'Social Control of Banks.' Much ambiguity centres round this. Even great economists like RBI Governor Mr. Bhattacharya are at sea to find the intended meaning of it. It is clear that the underlying aim of this equivocal nature of the manifesto is political mollification.

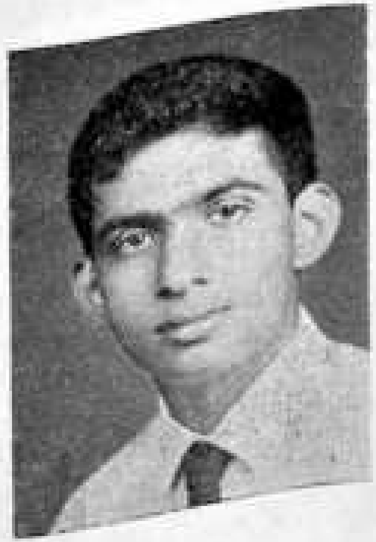

But this kind of political double talk is highly detrimental for the fiscal interests of the nation. This nation pledged itself to self sufficiency in all fields at its earliest. cannot now afford a financial stand still. Political uncertainties or dis-array in the top congress echelons cannot and must not hamper the economic progress of the country.

Some years ago when a big bank was liquidated by the RBI it had far fling repercussions all over the country. At present the situation is far worse. The disastrous effects of economic fluctuations, before and after devaluation loom large in the horizon. Were a few more Banks to be liquidated, and whole economy would be at stake. This kind of uncertainties at the national level should at all costs be avoided. The possibility of a financial bankruptcy should by all means be prevented.

But there are other phases to the issue.

Most unfortunately the Indian Banks could only breed more capitalists in the country. In the field of agriculture, they have not been playing their parts as was expected. High rates of interest is one of the main reasons. In short all the promises of the service to the poor have been thrown to winds and banks have just been able to widen the rift between the rich and the poor.

The steep rise in the number of banks is another threat to economic stability. These banks corrupt the economy by the obsolescence of their banking methods.

Thus it is obvious, that any concrete step to hasten the march towards socialism, any definite attempt for economic stability, would inevitably mean the unconditional nationalisation of Indian Banks. It would not only help the precariously balanced economy but would be an additional income for the Government. The profit goes to the common purse and so everyone gets the share equally and justly. Comparatively the profit may be just a trifle. But many a mickle makes a muckle.

Sure nationalisation would unavoidably bring in bureaucracy and red—tapism into our banks. Still that seems to be the only feasible alternative.

Jai Hind

Tobacco is Harmful

People generally use tobacco in different forms. Chewing, snuffing and smoking are the three different forms in which people use tobacco. The former two are less harmful to human body. In India people are taking tobacoo with arracknuts, betel leaf and slaked lime. It is said that an increased frequency of Cancer in the oral Cavity is due to the habit of chewing tobacco.

Tobacco smoking is veay harmful to the human body. Cigarnettes, Cigars, Beedies and Pipes are some of the various forms of smoking.

Differences of opinion on smoking are prevalent in this era. The majority are of the opinion that youngsters and sick people should not take to this habit. Generally, youngsters acquire the habit of smoking quickly. It is a universal truth that smoking is a bad habit. No parents advise their children to cultivate a habit of smoking. Formerly smokes come out from kitchen and factory chimneys, but now smokes belch out of human lips. Of smoking is said "a fire on one side, a fool on the other with his cigarettes in between."

Why Youngsters Smoke

Youngsters are always proud of smoking. They seem to be fond of cigarettes and "small Beedees." Young boys are interested in puffing out smoke-rings and they enjoy the effects of smpke. I think People are not conscious of the fact that they are polluting not only the body but also the air. Even persons who are panting for breath, enjoy smoking on the death-bed. Young people may think that smoking is a symbol of having grown-up, of being sophisticated, of making them appear more like adults or think of it as a means of recognition in their groups.

Effect of Tobacco Smoking

Smoking has different effects on different people. Attempts have been made to study the effects of tobacco on human body. Smoking seems to be a serious health problem. Once the habit is acquired, it is difficult to break. Anyhow, tobacco has got an adverse impact on the health of a person. It is irritant to the nose, harmful to the nerve system and dangerous to the respiratory system. Smoking can cause cough, shortness of breath, discomfort in the chest, loss of appetite, pain in stomach and easy fatigue.

Chemical Composition of Tobacco Smoke

The main ingredient of tobacco smoke likely to cause an early disease is *Nicotine*. Other minor substances such as ammonia gas, carbon-monoxide, Pyridine group, Cynide group, phenols and Aldehydes are responsible for the effects produced.

Influence of Tobacco On Systems

Respiratory System : Smoking damages the mucus membrane of the respiratory system, thereby giving a way for infection leading on to Bronchitis and Emphysema. There is something in tobacco smoke that

often irritates the delicate tissues. This causes the common "Smokers Cough." Due to coughing the alviolar walls rupture and so parts of the lungs become useless.

Circulatory System

Dense smoke damages the small blood-vessels that carry blood to the lungs and lowers the supply of oxygen. Thus an excess of carbon-dioxide remains in the body. Blood pressure goes up to 55% above the normal. The heart rate is increased to 90 to 92 per minute. In the course of 24 hours, a smoker's heart may have to beat 30,000 extra beats. Because of the increased heart rate, adaptability to stress and strain of life is litmited, thus the efficiency of the heart is in danger. This may lead to death from heart and circulatory diseases.

Digestive System

Tobacco smoke has remarkable reaction in the stomach and intestines. The process of digestion is retarded by smoking. After the inhalation of a few puffs of smoke it is observed that a person's hunger has decreased. Smoking slows the stomach movement and reduces appetite. The untimely intake leads to ulceration of the mucous membrane of the small intestine leading to Peptic Ulcers. Studies have shown that a high percentage of smokers are affected by Cancer especially in Oesophagus, stomach, rectum and anal canal.

Nervous System

Some think that smoking is good for nerves. People believe that smoking helps to think and concentrate on a subject. I have seen students who take more Beedies and Cigarettes during the night. Insomnia (Sleeplessness) is very common among the smokers. Tobacco smoke has also an adverse impact on the vision. It produces Tubular vision or Amblyobia.

In our country women smokers are comparatively few. It has been found that even the normal Child Birth is difficult in the case of women smokers. It has been proved that if 60 milligrams of Nicotine are injected into a man's Blood, he will die. Of the 18 milligrams of Nicotine in a Cigarette only about 2 are absorbed by the lungs in smoking.

Athletes & Smoking.

Smoking is a handicap in the long races. In sprints there is no apparent difference between smokers and non-smokers. It has been proved by Scientific data that in cases of Physical activities, of strength for short durations, there is not much effect of smoking, whereas activities requiring endurance are adversely affected. This is because, the oxygen-carrying capacity of blood is lowered by smoking. Thus smoking makes the heart and blood vessels less able to stand the strain of an athletic competition. I am reminded of one who had been a chain smoker. He was a good athlete. He was advised by the Coach to get rid of the habit of smoking in order to improve his performance.

The danger of smoking should be studied as an important facet of the wider problem of health. Research Studies show that non-smoker's have best records for health and longevity. It may not be an exaggeration to say that tobacco smoke leads the smoker earlier and sicklier to his grave.

Books consulted:

* *Swasth Hind " Health Hazards of Smoking"* by *Dr. O. P. JAGGI.*

Journal of the Canadian Association for Health, Physical Education and Recreation." Smoking and Health by Michael E Palko.

By

C. G. VARGHESE, B. Sc., D. P. Ed. M. P. E. (final).
(Old Student)
L. C. P. E.,
GWALIOR.

" The moon, like a flower,
In heaven's high bower
With silent delight
Sits and smiles on the night."

Rosamma Samuel
Class III Botany.

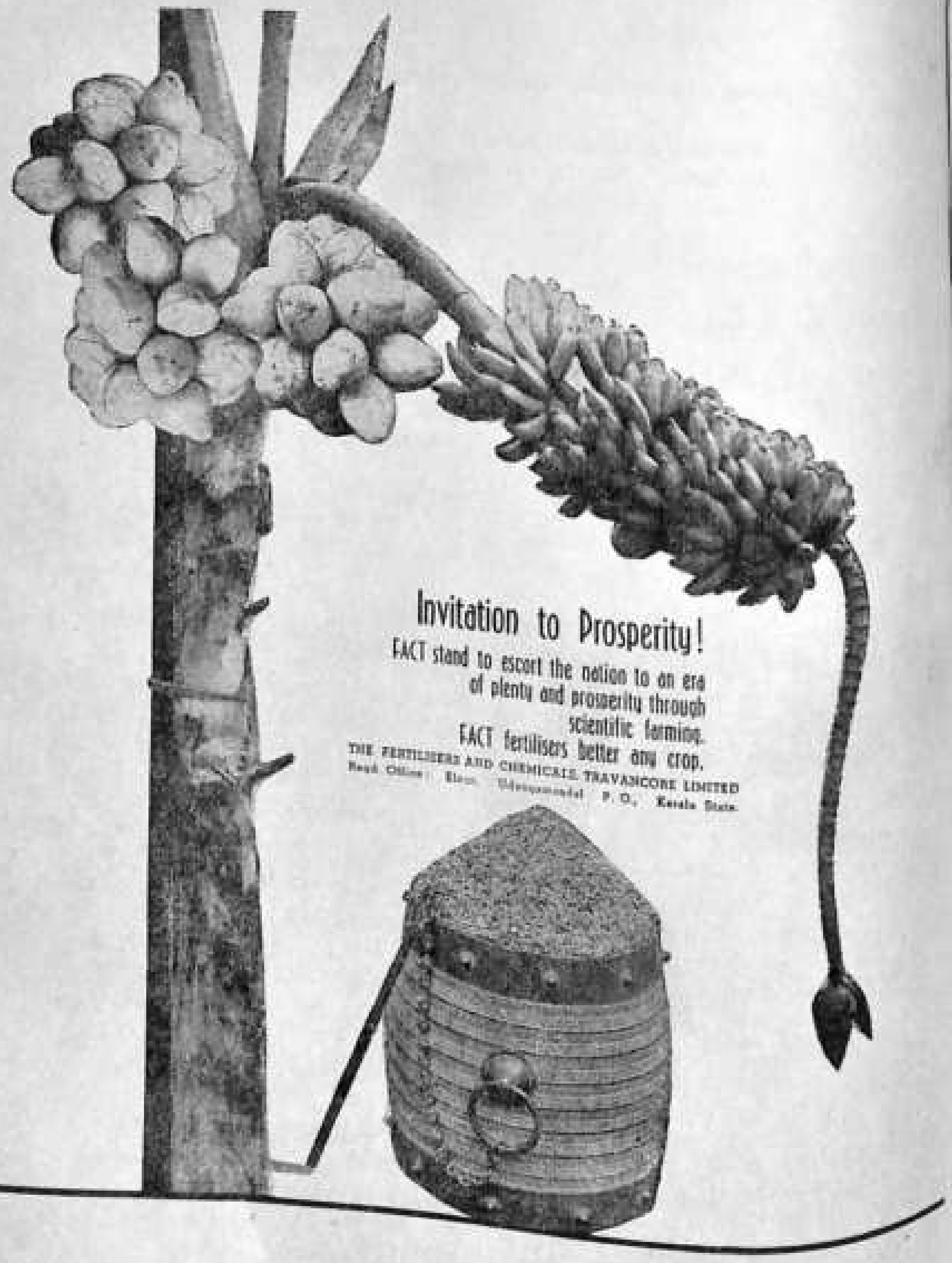

Trophy for the best Drill Platoon being received by senior under officer C. Varghese (Annual Training Camp, Kalamassery)

" Mock-Platoon attack "—NCC

Sgt. Oommen Chacko
Participated in the Republic Day parade at New Delhi, January 1967

C S. U. O. Varghese C.
Attended the All India N. C. C. Summer Training Camp at Dharmsala, Punjab

Top: SENIOR PRE-DEGREE CLASS (Group I)   *Bottom*: COLLEGE UNION EXCURSION TO OOTTY & MYSORE

Reports on the Activities of

THE COLLEGE UNION

I have great pleasure to present before you a brief report of the activities of the College Union during the year 1966-67. Sri N. Somasundaran and Sri P. A. Alexander were elected President and Secretary respectively. Messrs Krishnan Kutty M. Sc. Final, Abraham Joseph Class III Chemistry, Ravi Thomas Class I Economics, Kumari Rachel Mathai Class III Botany were elected members of the College Union Committee. Mr. G. D. Gabriel was nominated as the Treasurer and the Staff adviser.

The activities of the Union were inaugurated by Mr. K. P. S. Menon on 7th July 1966. The Union had the pleasure of hearing Mr. Athullia Ghosh on 11th July 1966. The speaker's Club of the Union was inaugurated by Sri E. Narayanan Nambiar. Mr V. K. Karim of Class III Economics, Secretary of the speakers' Club was quite active in organising discussions and debates.

This year the College Union had the rare opportunity to present a variety of very interesting programmes which were very much appreciated by the student community. On the 14th of July it conducted a merry evening. On 21st July a debate was held and many students participated in it. We conducted a Mock Parliament on 9th August 1966. One of the interesting ventures of the Union was an excursion to Ootty and Mysore. The Union held a protest meeting and unanimously condemned the decision of the AICC working committee on Kasargod issue.

One of the most interesting and successful activities of the Union was the conducting of an Arts Festival on 21st December 1966. It was a delightful morsel of Music, melody, and entertainment, apart from the valuable opportunity it offered to a number of students to display their histrionic talents.

Of the fund collected for the Arts festival, the Union was able to contribute Rs. 225/- towards the Prime Minister's drought relief fund. Let me take this opportunity to thank our beloved Principal for the help and guidance he rendered in all activities of the Union. The Union is grateful to all members of the staff and students for their generous help and most active co-operation in all the activities of the Union. To Mr. G. D. Gabriel our staff adviser who was the guiding spirit behind our activities, we owe much. We wish the College Union every success in the years to come.

P. A. ALEXANDER,
Secretary.

JAI HIND

THE PRE-DEGREE FORUM 1966-67

Office-bearers:

President : Sri E. Narayanan Nambiar, M. A.

Secretary : Sri M. D. Joy

Representatives :

1. Miss Gracy K. Jacob —(Group I 2nd year)
2. Sri Mathew Paul —(„ II „)
3. „ C. Sasikumar —(„ III „)
4. „ A. Sankar —(„ I A 1st year)
5. „ P. V. Thomas—(„ I B „)
6. „ M. Venugopal—(„ II „)
7. „ V K. Mohammed —(„ III „)
8. Miss A. T. Alice —(Girls')

The Pre Degree Forum can really be proud of 1966-67 as a glorious year of very useful activities. The inaugural address was delivered by Prof. P. Kochunni Panikkar (Retired Principal, Govt. Victoria College, Palghat) at a grand function on 30th June 1966. His rich experience and erudite scholarship gave a special charm to his speech which was highly appreciated by the large gathering.

A₉

The Forum provided plenty of opportunities to its members to develop their debating talents by arranging a number of debates on many topics of general interest. The details of the debates are given below:

Date	*Proposition*	*Language*	*Result of voting*
4-7-'66	Teachers and students should never go on strike under any circumstances.	English	Carried
11-7-'66	Democracy is a failure in India.	Malayalam	Defeated
25-7-'66	The present system of examination should be abolished.	English	Defeated
1-8-'66	Women should not be given equal rights as men in society.	Malayalam	Defeated
19-9-'66	American troops should be withdrawn from Vietnam.	English	Carried
25-9-'66	Religion is absolutely necessary for man to lead a good life.	Malayalam	Carried
6-2'-67	The Indian National Congress should win the coming elections.	Malayalam	Defeated

The Forum has tried its best to encourage the artistic talents also of the members. On 18th July 1966, a Merry Evening was arranged under the auspices of the Forum. A group song by senior girls, a 'Kathapraсangam' by Sri M. Venugopal, a "one-act" play enacted by the junior girls and a few songs constituted the variety entertainment which proved to be a veritable arts festival that day. The manuscript magazine of the Forum, 'The Student World' has been able to draw the budding artists and writers together as in previous years. This year's issue has been acclaimed by all as superb. Our heartiest congratulations to the editors N. Harikumar and A. M. Poulose on their brilliant achievement.

On 17th October 1966, we had a music competition in which nearly a dozen members took part. Sri C. P. Varghese (Senior P. D., Group I) was adjudged the best and Padmini (Senior P. D., Group III) second.

The Forum conducted two Quiz Programmes this year—one on 8th August '66 and the other on 19th December '66. All the classes evinced a keen interest in trying to give answers to all sorts of questions fired at them by the president. The excitement on both occasions was unbelievably great. Senior Pre Degree Group I had the unique distinction of bagging the first prize on both days, closely followed by Senior Pre Degree Group II.

The Pre Degree Forum held a symposium on Student unrest in India on 11th October 1966. The various aspects of this burning problem were competently discussed by three of our beloved lecturers—Sri K. George Mathai, Sri P. Gopinath and Sri K. Haridas. Another important meeting conducted by the Forum was on 31st October to celebrate the United Nations' Day. Rev. P. V. Poulose and Sri K. Haridas, both lecturers in the department of History, enlightened the members on the ideals and working of the world organisation on the occasion

The highlight of the activities this year was a very pleasant trip through the panoramic beauty of Kodaikanal Hills and a visit to the historic city of Madurai. The members of the excursion party will cherish long the sweet memories of that enchanting experience.

The willing co-operation of the members has been largely responsible for the magnificent achievements of the Forum. My heartiest thanks to them all.

M. D. JOY,
Secretary.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE

President: Sri C. Joyce Mathew M. SC.
Treasurer: „ P. G. Kesavan Potti M. SC
Secretary: „ Abraham T. Koruthu
Joint-Secretary: „ Ravi Thomas

The Social Service League of the college is an organisation meant for helping the sick and financially poor in and around the college campus. All the students and the staff are members of this organisation. While helping the poor, the members get an opportunity to learn their conditions and to cultivate the spirit of sympathy, love and kindness towards the less privileged.

This year, as in previous years, medical and educational aids were given to deserving people. The women students visited the poor patients in hospitals and distributed bread, biscuits, fruits etc.

The Social Service League has a good library and reading room. The mess servants receive books from the library to read during their leisure hours. Also, they receive aid for subscription towards newspapers.

In addition to these regular activities, the village *Kaniankunnu* was selected for a more useful and constructive work. With the help of the college Planning Forum, a socio-economic survey was taken up in *Kaniankunnu*. According to the findings, a scheme of long term social work was adopted by the Social Service League. Improvement of poorly constructed huts, medical aid to very poor patients and the construction of public latrines have already been taken up and are progressing.

On January 27, 1967, the annual variety entertainments were conducted to raise the Social Service League Fund. The staff and the students heartily co-operated to make the function a grand success. In addition to this, the members of the various hostel messes are regularly contributing an amount towards the fund by foregoing part of their food.

PLANNING FORUM
1966'-67

President: K. George Mathai, M. A.
Secretary: V. George Simon.
Members of the Executive Committee:

M/s. M. Madhavankutty M. SC., Sunny Mathew M. A., Jaju Mathew M. A., P. Gopinath M. A., A. K. Abdul Kareem M. A., M. Mathen Bose, V. K. Karim, M. Mathew, Joshy Chali and John Daniel and Misses S. Indira Devi M. A., Mary Abraham M. A., Mary George, N. K. Thanka, K. Kumari, T. R. Rajalakshmi and Ishey Vincent.

The Planning Forum of 1966-'67 functioned with the aim of developing a 'espirit'de corps' among its members. The Forum commenced to work with the enrolment of its members and the subsequent election of the office bearers. This year the Forum had a membership of one hundred and seventy five students. The Forum was inaugurated by Mr. Robert W. Caldwell, the American Consul at Madras in a meeting held on September 22, 1966. Principal Dr. P. M. Mathai was in the chair. Mr. Caldwell spoke on "American Foreign Policy" and stressed the need for maintaining cordial relationship between U. S. A. and India.

A noteworthy feature of this year's activity was the Work Camp held at the Y. M. C. A. Campsite on October 1, 1966. About seventy members participated in it.

One of the successful tasks of the Forum was the Socio Economic Survey held in the nearby village of Kaniankunnu. It sought to collect data for making a report to the Social Service League of the college on the requirements of the village. It is gratifying to note that a major development scheme under the auspices of the Social Service League on the basis of the proposals by the Planning Forum is in the offing. We are grateful to the S. S. League for lending this opportunity to the Forum.

A novelty of this year's work was the institution of tha 'Nehru Memorial Lectures.' The first two lectures in the series were delivered by Prof. S. Guptan

Nair and Sri M. K. Sanu on Nov. 15, 1966. Principal Dr. P. M. Mathai presided.

The Forum sent a report to the Planning Commission on its conclusions regarding the plan issues of India. Certain suggestions are also made about the Fourth Five Year Plan in response to a circular of the Planning Commission.

The President and Mr. Abdul Vaheed (Class I) attended the state level conference on National Savings held at Ernakulam.

A Quiz Programme and competitions for elocution (English and Malayalam) and Fancy Dress were held. Prizes were awarded to the winners.

The colourful boat picnic to Munampam conducted on December 17, 1966 was a pleasant and unforgetful experience.

We are proud of a very active year. The activities of the Forum revealed to the pleasant surprise of everyone, the artistic, histrionic, rhetorical, musical, satirical and even critical faculties of the students and the staff. May the Planning Forum enter many fresh woods and pastures new.

Secretary.

THE NATIONAL CADET CORPS

Sub-unit : Union Christian College, for the year 1966–'67.

This year's training started early in July, with 505 cadets on the rolls. All able-bodied men students joined the N. C. C. Those Students of Junior Pre-Degree Class who were Junior Division Cadets at School showed great enthusiasm in getting themselves enrolled in the N. C. C. An additional Company was sanctioned for the Sub-unit and 2/Lt. George Thomas took charge of it.

During the independence day week in August, a 'Promise Parade' was conducted.

Regular training in drill, field craft, weapon training, map reading and war tactics was imparted to the cadets. Also this year cadets got good practice at the range in firing '303' rounds.

A Promotion test was conducted in November. C. Varghese and Joseph K. Jacob are the under-officers on the rolls at present.

NCC Day celebrations of 20 Kerala BN: NCC, Alwaye were held in our College on 21, November, 1966. The cadets from our College and those from all the local High Schools participated in the Ceremonial Parade. Our Principal Dr. P. M. Mathai, took the salute and spoke on the occasion. Mr. C. I. Mathunni, Manager, settlement High School, also spoke. The P. T. display by the younger cadets and a platoon attack demonstration were the highlights of the day's function.

160 cadets and three officers attended the Annual Training Camp of 20 Kerala Bn. held at G. P. T. Kalamassery during the Christmas holidays. The performance of our cadets in the Camp was superb. The rolling cup for the best drill squad was awarded to us. U/O. C. Varghese was the Camp Senior Under Officer. The cultural programmes arranged in the camp revealed the varied talents of our cadets.

Sgt. Oommen Chacko of our College is selected to attend the Republic Day Parade at New Delhi this year. U/O C. Varghese and Cpl. J. Vincent attended the advance leadership camp at Dharmasala (Punjab) in May 1966. Sgt. V. V. Kurien attended the all India Summer Training Camp at Kodaikanal in May 1966.

In the certificate examinations held during the last year our cadets fared very well. 2 cadets passed 'C' Certificate and 21 cadets passed 'B' Certificate examinations.

On the whole the year under report was a successful year for the NCC Sub-unit of this College.

We, the NCC Officers and cadets of the College are thankful to the pirncipal for giving us all help and encouragement in organising the NCC activities.

Major G. Ramanujam and Capt. O. Mathai of 20 Kerala Bn. NCC were always ready to help us with valuable suggestions. we are grateful to them also.

We are looking forward to another year of fruitful service to the Nation through the N. C. C.

LT. DAVID JAYAKAR DANIEL
NCC Officer

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP 1966

President : Mr. Thomas John T.
Secretary : Kurian George
Treasurer and Staff adviser } K. M. Koshy M. Sc.

The student Christian Fellowship of the College, on affiliated unit of the Student Christian Movement of India has been playing a key-role in the religious and devotional life of the college. The aim of the Fellowship is helping the students to accept Jesus Christ as their Lord and Saviour and leading them to a fuller and deeper religious life. With its fivefold programme of church membership, worship, Bible study, evangelism and social activities the Fellowship strives to attain its goal.

The activities of the S. C. F. for the acadamic year was inaugurated by Mr. K. A. Mathew, the Development Manager of Travancore-Rayons, Perumpavoor. It was closely followed by the Candle Lighting Service. Soon after this began the regular activities; the meetings on Saturday nights, play readings etc.

As usual the B. R. F. Notes, S. C. M. desk diary etc were distributed among the staff and students. The weekly pamphlet 'Thought for the week' was published and distributed. During the course of the year the books of the S. C. F. library were moved to a more convenient place in the College library. A few members of the 'Operation Mobilisation' visited the S. C. M. unit and explained their activities to us. They also conducted a book sale.

Bible Study groups known as Bible circles used to meet every Sunday and were led by members of the staff and senior friends. The book chosen for the study was 'Christ and the Hungry Ones' and the study provided an opportunity for many to dedicate themselves anew to the cause of human welfare.

The S. C. F. conducted the annual variety entertainment as usual in which a number of interesting items were presented and the main drama 'Pareekaha' proved to be a success.

To our greatest happiness and pleasure the S. C. F. Provincial Conference was held in our campus. Four representatives from our college attended the Triennial Conference of the S. C. Ms of India, Ceylon and Pakistan, which was held at Poona, and Prof T. B. Thomas was one of its leaders.

The Student Missionary Union an integral unit of the S. C. F. has been very active and its activities have greatly contributed to the success of the S. C. F.

A Christmas Carol Service was conducted on 18th December, 1966.

We are thankful to the Principal for all his timely guidance and help. The treasurer and members of staff helped our efforts with their sincere prayers and moral support.

We raise our hearts in thanksgiving to God, but for whose guidance all our efforts would have been in vain. I wish all the best to our successors.

KURIEN GEORGE,
Secretary.

THE HOBBY WORKSHOP—1966–67

During the year under report 44 students took membership; 4 for wood and metal work, 17 for electronics and 23 for photography. The programme of work was substantially the same as in previous years. The members were working in different batches each batch getting two evenings a week after classes. A qualified mechanic gave training in wood and metal work. A professional photographer gave instruction in photography. Members of the staff of the physics department were in charge of the electronics section.

In wood and metal work section students made many useful articles; in photography they were introduced to the basic techniques

in photography and in electronics they learnt to make radio-receiving sets using both transistors and valves.

Since most of the evenings students were engaged otherwise they were not able to spend as much time as they wanted for the respective hobbies.

K. M. Koshy
President

PHYSICS ASSOCIATION

Committee Members :

Mr. P. G. Kesavan Potti—*President.*
Mr. T. P. Abraham —*Secretary.*
Mr. John Mathai
Miss V. A. Savithrikutty
Mr. C. Varghese
Mr. Oommen Chacko

The association was inaugurated by Dr. Edward Brinton, Professor, University of California and the visiting Professor in the Physical Oceanography department of the Kerala University. Dr. O. M. Mathen presided over the inaugural meeting. The M. Sc. students give regular weekly lectures on topics of scientific interest.

T. P. Abraham,
Secretary

CHEMISTRY ASSOCIATION

President — Mr. K. M. Koshy M. Sc.
Secretary— Mr. T. L. Kuriakose

Representatives :–
Class III Mr. Philip Mathew
Class I Mr. P. Haridas

Women's Representative—Miss Mary George

The elections of the office-bearers for the current academic year marked the beginning of the activities of the association. The inaugural meeting of the association was held on 28th October 1966. Dr. K. N. Menon of S. H. College, Thevara delivered the inaugural address. The Principal presided over the function.

I take this opportunity to place on record my deep sense of gratitude to the Principal, the president of the association and all the members for their kind co- operation in our activities.

Sd./ Secretary

MATHEMATICS ASSOCIATION

President—Mr. M. Madhavankutty
Secretary—Mr. K. Vijayan
Representatives:– Mr. N. S. Neelakantan
,, M. Narayanan
,, P. K. Sudhakar
,, Sankara Narayanan
Miss M. A. Sucy

The association began its activities this year even before the formal inauguration. The activities were formally inaugurated by Rev. Fr. Konnully, Vice Principal, St. Albert's College, Ernakulam, at a meeting presided over by Mr. K. P. Mathew, our own professor. The post Graduate wing conducted regular symposia every week. Mr. M. O. Devassy, Professor of Mathematics, St. Joseph's College, Devagiri; Calicut addressed the P. G. Students and staff in November, 1966. Mr. P. K. Sudhakar read a paper On " $\overline{\wedge}$ " at the valedictory function. We conducted also an excursion to Madurai and Kodaikanal.

Let me take this opportunity to thank our Principal and all others who co-operated with us to make this year's activities a success.

K. Vijayan
Secretary

BOTANY ASSOCIATION 1966'-67

Prof. P.M. Chacko of the St. Thomas' College, Palai, inaugurated the activities of The Botany Association. Several meetings were held and the members took active part in discussions. The M. Sc. Students had weekly seminars in which both the previous and Final Year Students presented papers on current topics. A study tour was conducted to Pamban and Kodaikanal and another to Ooty and Coonoor.

K. P. Rajagopal — *Secretary*
Dr. O. M. Mathen — *President*

PHILOSOPHY AND PSYCHOLOGY ASSOCIATION

The activities of the association was inaugurated by professor C. P. Mathew. During the acadamic year we conducted two meetings. Mr. Thomas John read a paper on " conception of unconscious mind according to Freud " and Miss Molly P. Eapen an essay on " Defence mechanism of Eago."

Secretary

HISTORY AND ECONOMICS ASSOCIATION 1966-67

President : Dr. K. Martanda Varma,
Secretary : Mr. K. R. Sivasankaran Nair

The election of the office-bearers for the current academic year on 15—7—1966 marked, the inauguration of the activities of the association. A farewell meeting was held in honour of Sri M. V. Mathew, M. A.; who entered Government service. In another meeting Mr. K. Haridas M. A., gave a lecture on the foreign policy of India, several seminars were held on topics of historical and economic interest.

I take this opportunity to thank the president and members of the association for their kind cooperation.

Secretary

ENGLISH ASSOCIATION

This year with the introduction of the English optional course, an English association was formed in the College. Mr. E. Narayanan Nambiar was the President of the association while Mr. V. I. Mathew was elected the Secretary and Miss Mary Varkey M., the joint secretary. Miss Rajalakshmi T. R. and Mr. Ramesh N. Warrier were the other members of the committee.

On Thursday the 4th of August 1966, a jam packed Varkey memorial Assembly Hall witnessed the birth of the association when its activities were inaugurated by Rev. Peter G. Fulljames, at a meeting presided over by our respected Principal Dr. P. M. Mathai.

The association had a flying start with a lively discussion on " My Fair Lady—a film of great academic interest. The meeting was presided over by Mr. E. Narayanan Nambiar and the paper read by V. I. Mathew. Miss Rema Devi R., Mr. Remesh N. Warrier and Miss Rajalekshmi T. R. spoke on the subject. Mr. G. D. Gabriel stressed the importance of spoken English in the study of the language Prof. C. T. Benjamin enlightened the audience with a comparative study of the film and the play " Pygmalion " by G. B. Shaw. Mr. P. Gopinath and Mr. Sunny Mathew also expressed their impressions of the film.

On 26th Oct. '66 Mr. Ramesh N. Warrier read a paper on " Wordsworth - as a poet of nature " Shahul Hameed P. A., Molly Chacko, M. I. Molly, John Koshy, Raju Abrahem, Elizebeth M. John and P. T. Kurien threw much light on the life and work of the poct.

On 23rd Nov '66 Miss Christine M. Peyer, a former lecturer of our College addressed the association. At a meeting presided over by Mr. E. Narayanan Nambiar, Prof. C. T. Benjamin welcomed her to the college once again and invited her to speak. She entertained and enlightened the gathering with her 'Stray thoughts on Milton' while Miss Lalitha Kartha read on interesting and instructive paper on the subjective writing of Millton. Her paper pointed out the personal element seen throughout Milton's writings.

The Quiz programme conducted by the association attracted the attention of the students All were keen on competing in the programme.

A retrospection of the activities shows that the English Association providing much opportunity was not at all 'born to blush unseen.'

V. I. Mathew,
Secretary.

ATHLETIC ASSOCIATION

We had a very busy year so far as games and sports are concerned; perhaps the most active and lively year in recent times. As usual there were many friendly fixtures against the neighbouring Colleges, Institutions and Clubs. The college participated in all the items of the Ernakulam District Inter Collegiate and University Inter Collegiate Tournaments. (In short everyday we had a fixture either here on our grounds or outside and complaints were not a few taht students were absenting themselves from other classes because of District and Inter Collegiate matches). More than all these, the Inter class Tournaments, now in progress, are a greater attraction for the students. The College Annual sports will be held on the 18th of February and with that the major activities of the year will come to a close.

This year the college was chosen as the Venue for several District and Inter Collegiate Tournaments. Also we had the privilege of holding the selection of University Teams and running of the Interzonal matches on our grounds. In addition the college was in charge of the Trichur zone University Tournaments. Ever since this term started, not a single day passed without two or three matches.

The college was responsible to stage this years' State Women's Hockey Championship, the Golden Arrows, Trivandrum being the winners and ourselves the Runners-up. Still a greater and more attractive item was the Manorama Trophy floodlit Basket ball Tournament held early in the second term. There were several teams from Kerala and a few from Madras and Trichinopoly. The Manorama Trophy was won by Trivandrum Medical College and C. P. Andrews Trophy for the Runners-up was annexed by C. M. S. College, Kottayam. In both these tournaments there was a very vigilent andactive committee to manage the same. Also we had the very hearty co-operation of the staff, students and public.

The College Women's Tennis Team won the University Trophies both in Single and Doubles. Miss Meena Renganathan and Miss Krishna Ranganathan, deserve our hearty congratulations. Mr. Abdul Sathar secured a place in the State Basketball Team. Miss Mary George, who was the College Champion for the last two years won the first place in High Jump and Long Jump in the University Meet and has adorned the State Athletic Team and 4th place Layout and 5th for High Jump in the recent National Championship held at Kottayam. We can be proud of all the College Captains who did excellent work and they all co-operated so well to have a very successful year.

BADMINTON (SHUTTLE) CLUB

President : Mr. C. P. ANDREWS
Captain : M. I. BABU

The Badminton (Shuttle) Club started functioning in the month of August. The club has been very active this year. The members took part very enthusiastically in the activities of the club.

Our team played several practice matches. They were quite useful. In most of the practice matches the team showed their real ablity. We participated in the inter collegiate tournaments. It was quite unfortunate that we lost to the Engineering College, Calicut. One of our players Mr. Sankar was selected to represent the University.

Let me conclude this report by recording here our gratitude and indebtedness to our Principal, our President who is also our Physical Director for the efficient and invaluable help they rendered for the successful working of the club.

M. I. Babu,
(Captain).

HOCKEY CLUB

President : Mr. T. M. MATHEW
Captain : M. P. STEPHEN

Our club began functioning from the very beginning of the academic year. I record with pleasure the whole hearted co-operation rendered by the players and their keen interest in the game.

We participated in P. J. Koshy Memorial Hockey Tournament. I am happy that we entered the semi-finals there. We played a number of practice matches with various colleges and factories. We are thankful to the college for getting Mr. Balakrishnan as our Coach.

I take this opportunity to thank Dr. P. M. Mathai, our Principal, Mr. C. P. Andrews, the Physical Director and Mr. T. M. Mathew, the President for their guidance and encouragement. I wish all the best for the young hockey players of the club in the years to come.

M. P. Stephen,
(Captain).

SPORTS CLUB

President : Mr. C. P. ANDREWS
Captain : THOMAS MATHEW

The sports club started its activities early in the second term. We are thankful to the college authorities for having given us the expert coaching of Mr. Soman. I am sure we improved very much as a team under his guidance.

We were lucky to have the Ernakulam District Collegiate Athletic Meet on our grounds. Our performance in the above meet was fairly good.

We participated in the University Athletic Meet held at Kottayam. Miss Mary George secured first places in high jump and long jump. Our women's team secured the third place in the above meet. Miss Mary George was also selected to represent the state in the Nationals held at Kottayam. In the Kerala State Amateur Sports Meet Mr. Sagar Thomas secured the second place in long jump in the junior section.

I express my deep sense of gratitude to Dr. P. M. Mathai, Sri. C. P. Andrews and Miss Kallyanikkuty who encouraged us in all our activities. I wish all success for the next years' club.

Thomas Mathew,
(Captain).

FOOT-BALL CLUB

President : Mr. C. T. BENJAMIN
Captain : „ M. MATHEW

It is with great pleasure that we present the report of the activities of the foot-ball club during the current academic year.

The club started functioning soon after the College reopened in June. Members took keen interest in the activities of the club.

The team played a number of practice matches against various teams from different parts of Kerala. We entered the Marthomma College foot-ball tournament for the Marthomma Trophy. But we lost to the Marthomma College Tiruvalla. In the Inter collegiate foot-ball tournament we won by three goals to one in the first round in the match against Sree Krishna College, Guruvayoor. But in the second round we lost to the St. Thomas College Trichur. I am sorry to mention that our team which had been very hopeful of the District knock-out foot-ball tournament lost to the St. Peters College Kolencheri.

I conclude this report by recording here our gratitude and indebtedness to our Principal, our President Mr. C. T. Benjamin and our Physical Director Mr. C. P. Andrews for the efficient guidance and help they have rendered for the successful working of the club.

M. Mathew,
(Captain)

BADMINTON CLUB

President : Dr. O. M. MATHEN
Captain : THOMAS CHERIAN

It is with great pleasure and legitimate pride that I am presenting the report of the working of the Badminton club during the academic year 1966-67. The activities of the club began right from the beginning of the year. Badminton has a special fascination to many, especially to junior students. The court was full of active players, through out the year. Had it not been for their enthusiasm and vigour, the games would not

A10

have been so lively. I am proud to say that we left no stone unturned in the endeavour of making the games attractive and fruitful. In the intramural tournament the Junior Pre-degree team—carried off the trophy.

I take this opportunity to express my hearty thanks to Dr. P. M. Mathai, the principal, Dr. O. M. Mathen, the president of the club and Mr. C. P. Andrews the Physical Director, for the invaluable guidance and encouragement they have rendered to us. I wish all success to the badminton players, in the years to come.

Thomas Cherian.
(*Captain*).

THE BASKET-BALL CLUB

Captain : ALEX M. CHACKO

It is with great pleasure that I submit the report of the activities of the Basketball club during the acadamic year. The club started functioning immediately after the opening of the college in June. Our players showed keen interest in practising, even during the onam-vecation and thereby bettering their standard in the game.

We were able to conduct a two week's coaching by the state coach Mr. Viswappen which could improve the standard of our players even to represent the state. Mr. Abdul Satar had the privilege to represent the state junior boys' team and thereby brought credit to the club and to the college.

This year we participated in the Manorama trophy tournament at our college, the District League tournament and in the Inter Collegiate tournaments.

I express my deep sense of gratitude to the principal Dr. P. M. Mathai, Sri. C. P. Andrews and Dr. A. M. Chacko for their encouragement in all our activities.

I wish all success to the next year's club.

Alex M. Chacko,
(*Captain*).

TENNIS-CLUB

President : Dr. A K. BABY
Captain : ABRAHAM T. KORUTH

The tennis club started functioning in the first week of September. I am really happy to record that the club with its zealous and enthusiastic members, functioned very well during this acadamic year. Soon after the starting of the club, the election of the office bearers was held Sri. Abraham T. Kortuth was unanimously elected captain of the club.

It is with extreme satisfaction that I am stating the fact that the following tennis tournaments were held in our grounds—Ernakulam District knock-out matches and Trichur Zone inter collegiate and Davis cup tournaments. I am proud of the fact that we became the runners-up for the District knock-out matches and Trichur Zone inter collegiate matches. Unfortunately we could not participate in the Davis cup matches. Let me thank Mr. M. P. Stephen and Mr. Thomas Mathew who represented the college team along with me.

Let me take this opportunity to express our deep gratitude to our Principal, our President and to our Physical Director who were really helpful in the successful working of the club. My most sincere wishes to the club for every success in the years to come.

Abraham T. Koruth.
(*Captain*).

VOLLEY-BALL CLUB 1966–'67

President : MR. JOYCE MATHEW M. Sc.
Captain : ,, K. C. JOHN

The club started the year quite early and was active through out. We were very lucky to obtain the excellent coaching of Mr. Vaheed.

I am thankful to the president of the club Mr. Joyce Mathew and especiolly to Mr. C. P. Andrews for the kind and valuable help, they rendered to us. Their advice has always made us strong as a team.

My thanks to all the members of the team for their kind co-operation I wish a fruitful time for the club in the coming years.

K. C. JOHN,
(*Captain*).

SPORTS CLUB
(*Women*)

It is with a sense of pride that we present a brief account of the activities of our club.

Our club started functioning from the very beginning of this academic year. We took part in the inter collegiate athletic meet (Trichur Zone) held at our grounds. Miss Mary George, Miss Ambujam K., Miss Suseela Mathew, and Miss Sumathi Abraham and our 4 × 100 metres relay team were selected for the interzonal meet.

We took part in the University Inter-Collegiate Athletic meet held at Kottayam. Miss Mary George got first place in high jump and long jump and our 4 × 100 metres relay team won the 3rd place. We are very proud to say that Miss Mary George was selected to the State Athletic team and took part in the state meet held at Kottayam.

May I express my deep sense of gratitude to Dr. P. M. Mathai Sri C. P. Andrews and Miss Kallianikutty who encouraged us. I wish the sports club all success in the years to come.

SUMATHI ABRAHAM,
(*Captain*).

VOLLEY BALL TEAM
(*Women*)

We started our activities from the beginning of this academic year. A coaching camp was conducted. We are grateful to the coach for his efficient coaching and advice.

In the inter collegiate match we came up to the finals but lost against Mar Athanasius college of Arts. In the district tournament we secured the trophy. I am very glad to report that one of our players, Miss Rachel Mathew was selected to the University team.

May I take this opportunity to express our sincere gratitude to Dr. P. M. Mathai, our principal, Mr. C P. Andrews and Miss Kalliyanikutty for their help and encoragements rendered to us. I wish to express my gratitude to all the members of the team for their sincere co-operation

Wishing all the success to our youngsters,

MARYKKUTY K. K.,
(*Captain.*)

BADMINTON CLUB

We started our activitie right from the beginning of the year. It was a pleasure to see so many members especially the new comers taking keen interest in the game. Let me wish them all success in the coming year.

I avail myself of this opportunity to express our heart felt thanks to the Principal, Dr. P. M. Mathai, Mr. C. P. Andrews and Miss Kallyanikutty for all their help and encouragement given to us. Let me also thank all the other members for their kind co-operation. Wishing all success to the next year's club.

ANSA THOMAS.
(*Captain*)

HOCKEY

Our club started the year well, practising regularly. Early in the second term we had a week's coaching from the state coach Mr. Balakrishnan. We did improve a lot.

The state women's Hockey Meet was held at our college grounds and we entered the finals defeating the Women's college and Canannoore teams. In the finals the 'Golden Arrows club' had a tough time with us. They could score a goal only after struggling for seventy-five minutes. Seven of us were selected to attend the coaching camp; but no one could attend the camp.

We are the district winners. The zonal match was held at Trichur. We had to play the finals with the Trichur Engineering College Team. Even two days match failed to decide the winners though we did make a better show throughout the game. Unfortunately the tossing also went against us. Hope the coming teams will not be as unlucky as we are.

We are thankful to Dr. P. M. Mathai, Mr. C. P. Andrews and Miss Kalyanikutty for all the help and encouragemet given to us.

VALSA JOHN,
(*Captain*).

THE PARUR CENTRAL BANK LIMITED

Registered Office : N. PARUR

Branches :—

N. Parur, Trivandrum, Udyogamandal (Eloor), Kalady, Nayarambalam, Attingal, Kandassankadavu, Moothakunnam, Alengad (U. C. College), Kattakkada & Balaramapuram.

Our Alengad Branch is situated just opposite to U. C. College, Alwaye.

ALL TYPES OF BANKING BUSINESS TRANSACTED

Our rates of interest for Deposits are most attractive

Fixed Deposits	5½% to 8½% p. a.
Call & Short Notice Deposits	4½% to 6¼% p. a.
Savings Bank Deposits	4% p. a.
Monthly Savings Deposits	4½% to 7½% p. a.
Daily Savings Deposits	4½% p. a.
Current Deposits	1% p. a.

Students above 14 years of age can open Savings Bank Accounts

FOR FURTHER PARTICULARS, PLEASE CONTACT OUR NEAREST BRANCH.

P. S. VENKATESWARA IYER, B. A. (Hons), B. L. (*Chairman*)

K. KRISHNA PILLAI, B. A., B. L. (*Secretary*)

College day

Feb. 10, 1967

Welcome Speech by the Principal

Mr. President, Principal Manmathan, Rev. Michael John, Rev. Frs., ladies and gentlemen.

I like to consider this meeting more as a family gathering than as an official College Day function. In fact I wished it to be so. It is useful and pleasant for all brothers, sisters, children and grand-children to assemble, under God the Father in our case, to hear from one another, to offer best wishes, to discuss the ups and downs, the joys and sorrows of the family as a whole. We consider this meeting also as a starting point for the Golden Jubilee of the College which we will be celebrating after 4 years. Every staff member and every student who has passed out through the portals of this great institution has the right and the privilege to associate himself with the golden jubilee of their Alma Mater and during the next few years it is our hope that all will be drawn in to participate in it.

Our President, Mr. V. M. Ittyerah is the eldest brother of this family. We bow our heads before the revered memory of Sri. K. C. Chacko and Sri. A. M. Varkey who along with Mr. Ittyerah and Mr. C. P. Mathew were the pioneers in founding this College. Their vision and courage of conviction took shape in the form of this Union College at a time when institutions of higher learning in the State and in India were very rare and when any effort to achieve inter-denominational understanding and co-operation and church union was a cry in the wilderness. Times have changed. Colleges—Christian and others—have sprung up in almost every village in Kerala and Church union and inter-church co-operation have become a world-wide movement. In the new era that is unfolding itself, this College has to fulfil and extend the aspirations of its founders by maintaining high quality in academic work, developing exemplary social and cultural climate through the residential system and by holding aloft the torch of spiritual and moral values within which intellectual freedom can flourish. Every individual who has had contact with Mr. Ittyerah and each stone and piece of wood in this campus will bear testimony to his untiring enthusiasm and sincere and devoted work in this place and his abundant spiritual resources. From the day on which he set foot on the College hill jungle in 1921 to May 31, 1957 when he retired he has been doing all imaginable types of work and holding responsibilities on the campus and with his gifts of patience and insight, wisdom and courage, sincere and humble love of the truth and the spirit of unity and concord, built up this Institution to stability and strength, along with his colleagues. It is with a sense of inadequacy on our part to nurture all that the Founders planted here that I offer you Sir a most hearty welcome.

I am particularly glad to offer a hearty welcome to Mrs. Ittyerah who has kindly accepted our invitation.

Principal M. P. Manmathan and Principal Rev. Fr. Michael John are two of the outstanding sons of the Institution. I remember Mr. Kuttipuzha Krishna Pillai once remarking 'even though I am unmarried I have thousands of children. Wherever I go I meet my sons and daughters.' Mr. Manmathan took his B. A. (Econ.) Degree in 1935 after 4 years of study here. He was the most outstanding student in his class as pointed out by his professor. His performances on the platform were a prelude to bigger things to come. He is widely recognised as an eloquent speaker. But his greatness lies in the fact that he achieved it by his own effort. His qualities of leadership, sincerity and dedication to duty led him to a position of fame and usefulness to society. We are very glad that he is with us on this day of rejoicing. To you Sir I offer our sincere welcome.

Many of our old students have accepted priesthood as their vocation in life. Quite a large number of priests and a few Bishops who are old students of the College are serving the church in different parts of India. This gives a measure of the extent to which the vision of the College is being materialised. Rev. John (Mr. K. M. John) was here during 1947–'49. An all-rounder, he was captain of Cricket, team member in Hockey, and Secretary of the Holland Hostel and he was a good speaker. He had his higher education in theology in the U. S. A. after taking B. D. from India and he is now holding the responsible posts of Principal of the C. N. Bible School, training young people for service of the church, and secretary of his diocese. Let me give expression to our happiness over his presence with us with a most hearty welcome.

Welcoming all our other guests, old students, retired staff and our neighbours, I conclude.

THE COLLEGE REPORT

I am happy to present before you the report of the general life and activities of the College for the year 1966–'67.

Last year's College Day was held on February 12. Prof. K. Jacob led the morning worship and Mr. Sukumar Azhikode was the chief guest at the public meeting. On account of the abnormal situation in the country created by the war with Pakistan and the sudden demise of Prime Minister Lal Bahadur Shastri celebrations and social functions in the College were reduced to a minimum. A great deal of effort was put forth in helping the country in its war effort. Rs. 5,643/– was contributed by the staff and students towards the Defence Fund.

Examination Results and Academic Record

		No. appeared for the Exam.	*No. passed 1st*	*2nd*	*3rd*	*Percentage*
1. Pre-Degree Course						
Group I :	...	134	16	32	50	73%
Group II :	...	77	3	27	32	80.6%
Group III :	...	44	1	3	19	52.3%
2. Second Year of the Three Year Degree Course						
B. A. Examination	...	43	...	...	..	72.1%
B. Sc. Examination	...	143	...	...	...	64.3%

		1st Class	*2nd Class*
B. A.			
English	...	...	4
Malayalam	...	...	5
Hindi	...	...	...
B. Sc.			
English	...	...	11
Malayalam	...	...	5
Hindi	...	...	6

3. Final Year of the Three Year Degree Course						
B. A. Degree Examination :	...	50	...	6	39	90%
B. Sc. Degree Examination :						
Part IV—Mathematics	...	37	8	6	11	67.5%
Part IV—Physics	...	36	17	3	10	83.3%
Part IV—Chemistry	...	41	12	13	11	88%
Part IV—Botany	...	25	...	4	16	80%
4. M. Sc. Degree (Physics)						
M. Sc. Previous	...	21	...	...	...	100%
M. Sc. Final	...	18	15	2	1	100%
M. Sc. Degree (Mathematics) Previous	...	9	...	...	...	100%
M. Sc. Degree (Botany) Previous	...	8	...	...	...	100%

M. A. Degree (History) Previous :
No University Examination

Admissions were not made in Class I last year. Of the 227 students of the Junior Pre-Degree all but four were promoted to the senior Class. The College shall be presenting for examination the first batch of Post-Graduate students in Mathematics, Botany and History this year. I am glad to report that these courses have been well established. The following new courses were started this year :—

1. B. Sc. (Special) courses in Mathematics, Physics and Botany in place of the previous general courses.
2. Psychology Degree course in place of the Philosophy course.
3. English Degree course.
4. Zoology subsidiary course.

The University Centre in Physics which has been functioning in the College for the last 3 years will be shifted to its permanent buildings at Trikkakara by the beginning of the next academic year. I place on record our sense of gratitude to the Professor Dr. K. Venktehwerlu and the other members of the staff for their valuable contribution to the academic life of the College and for their hearty co-operation with the College in all aspects of its work.

The strength of the College this year is as follows :—

		Men	*Women*	*Total*
Pre-Degree (Junior)	...	214	103	317
" (Senior)	...	153	68	221
Class I (All Groups)	...	97	114	211
Class III (")	...	89	90	188
M. A. History (Previous)	...	7	7	14
" (Final)	...	3	5	8
M. Sc. Mathematics (Previous)	...	15	8	23
" (Final)	...	13	9	22
M. Sc. Mathematics (Previous)	...	7	7	14
" (Final)	...	1	10	11
M. Sc. Botany (Previous)	...	4	4	8
" (Final)	...	2	6	8
Grand Total	...	605	440	1045

228 men and 120 women students live in College hostels.

The following scholarships have been secured by our students this year :—

1. National Scholarships

Ist year Pre-Degree

1. M. S. Girija
2. Alice Koshy K.
3. Valsa Chaly
4. Doye George
5. T. J. Jacob
6. B. Ramachandran
7. T. M. Omana
8. Rajan K. P.
9. T. A. Krishnan

Ist year B. Sc.

1. V. R. Rajan Babu
2. Laila Chacko
3. Oommen Chacko

M. Sc. Previous

1. B. Savithrikutty

2. National Loan Scholarships

1st year Pre-Degree — 16 (Scholarships)
2nd " — 1 "
M. Sc. Previous — 4 "

B. Sc. FINAL YEAR BOTANY 1966—'67

Sitting (L to R):—Dr. A. M. Chacko, Mr. C. T. Benjamin M. A., M. R. E. (Princ.), Mr. N. C. Chacko M. Sc., Dr. G. V. Thampi, Mr. E. Narayanan Nambiar M. A., Mr. George Thomas M. Sc., Mr. G. D. Gabriel M. A., Dr. P. M. Mathai (Principal), Dr. O. M. Mathen (Professor of Botany), Mr. C. Joyce Mathew M. Sc., Mr. Varghese Ittiavira M. A., Mrs. Moni Thomas M. Sc., Miss Leela P. Chandi M. Sc., Miss P. T. Sosamma M. Sc., Miss Saramma George B. Sc.

Standing 1st row:—Misses B. Sudha, Mariamma Mathai, Rufy Abraham, Gracy Chacko, T. J. Anni, Kumari Rachel Mathai, Elizebeth Varghese, V. N. Sreedevi, S. Radhadevi, Jolly Chacko, Elizebeth Jacob, Mary Simon, Valsa Kurian, Leelamma George, M. P. Nirmala, Rosamma Samuel.

2nd row:—M/s K. P. Raja Gopal, Philip Thomas, K. Ramachandran, C. C. Sebastian, K. Joshy Chali, K. J. Basil, C. Nandakumar, H. A. Subahan, M. J. Chacko (Attender), Mohammed (Attender).

NCC Officers and Cadets who attended the Annual Training Camp with
Major G. Ramanujam and Capt. O. Mathai of 20, Kerala Bn. NCC and Dr. P. M. Mathai, Principal.

B. Sc. FINAL YEAR BOTANY 1966—67

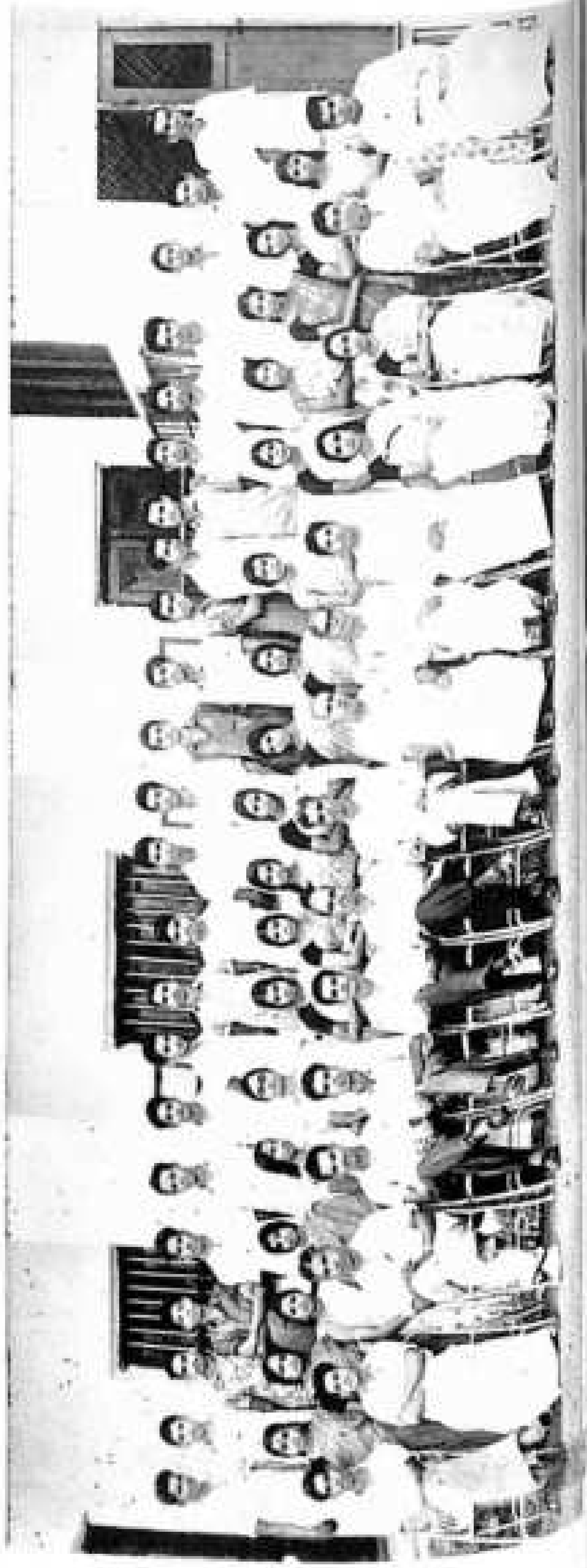

Top : SENIOR PRE-DEGREE CLASS (Group II)

Bottom : SENIOR PRE-DEGREE CLASS (Group III)

3. **Merit Scholarships to the Children of School Teachers**
   N. Seetha, 1st year Pre-Degree

4. **Atomic Energy Scholarships**
   Sankaranarayana Ayyar V. N., M. Sc. Previous (Physics).

5. **Science Talent Scholarships**
   1. Mohan Das P.
   2. Ramanathan N.

6. **Sports Scholarships**

   1st year Pre-Degree
   1. Sagar Thomas
   2. Suseela Mathew

   3rd year B. Sc.
   1. Mary George

7. **University Merit Scholarships**

   1st year Pre-Degree
   1. Fatima T. A.

   1st year B. A.
   1. Mary George

   1st year B. Sc.
   1. Mary K. M. (Mathematics)
   2. Kurian A. S. (Physics)
   3. Mary Thommen (Botany)
   4. Premachandran K. G. (Botany

   M. Sc. Previous
   1. Aleyamma C. J. (Physics)
   2. Krishnankutty K. (,,)

8. **Chechamma Memorial Scholarships**
   1. K. C. Chacko Memorial Scholarship
   2. A. M. Varkey ,,
   3. C. P. Mathew Scholarship
   4. V. M. Ittyerah ,,
   5. R. O. Hicks ,,

   1. Thomas Oommen, 1st year P. D.
   2. C. Renuka, ,,
   A. J. Rosily ,,
   A. T. Johny ,,
   1. V. C. Kuriakose ,,
   2. C. P. Vijayalakshmi Class I (Eco.)
   1. Thomas John, Class III (Phil.)
   2. K. K. Elsy, Class III (Maths.)

9. **K. Jacob Scholarship**
   Molly P. Eapen, Class III (Phil.)

A11

10. Boobilee Scholarship

Rosey V. Kalaparampath, 1st year Pre-Degree

11. Lions Club, Alwaye, Scholarship

K. A. Unnikrishna Menon, 1st year B. Sc.

In addition 60 students have been helped by assistance from the Students Aid Fund.

STAFF

With the starting of the Post-Graduate courses, the strength of the staff has increased to 60. The College can be proud of it's good team of sincere staff members who contribute their best in the various fields of activity of the College. Mr. Varghese Ittiavira, M. A. who was on study leave re-joined at the end of the last academic year. Rev. Fr. K. P. George, Lecturer in Physics, has gone on study leave for doing research at the St. Louis University, Washington, U. S. A.

Mr. T. B. Thomas participated in the S. C. M. Triennial Conference at Poona in December '66 and the Principal participated in the Conference of Christian College Principals at Tambaram and the International Conference on Spectrography held at Bombay in January '67. The following staff members attended Summer Institutes this year:—

Mr. P. K. Narayana Menon	...	Summer Institute in Hindi at Ernakulam
" C. Joyce Mathew	...	" Botany at Trivandrum
" M. Madhavankutty	...	" Mathematics, Madras
" K. George Thomas	...	" Chemistry, Annamalai

Dr. K. Marthanda Varma and Mr. Abdul Kareem attended a two day Seminar on American History in Trivandrum.

I wish to thank the members of the teaching and the non-teaching staff of the College for their sincere work in making College life rich and fruitful during the year.

General Life of the College

As the reports from the various Associations reveal, the College community enjoyed a year of orderly work, and co-operative effort on the part of the students and staff in maintaining a comparatively high level of academic and cultural standard. The different Associations particularly the College Union and Pre-Degree Forum deserve congratulations on their success in creating atmosphere of friendliness and useful work on the College campus.

The staff and students have been regularly participating in the religious life of the College. Scripture, Christian Instruction or Moral Instruction classes are held on three days a week and all students attend one or the other of these classes. Regular services and prayers are held in the College Chapel and in the Hostels. The College retreat for students and staff this year was led by His Lordship I. R. H. Gnanadason, Bishop of Kanyakumari Diocese.

Life in the two women's Hostels and five men's Hostels has been on the whole healthy and good. We would have been more happy if more attention was paid to their studies by the students in the Hostels. Greater sense of responsibility on the part of each student would raise the academic standards higher. The Day Scholars' Association has been regrouped on a class basis; the Pre-Degree Association for Pre-Degree students, Junior Association for Classes I and II and Senior Association for Class III and Post-Graduate students. It is hoped that this will create greater sense of oneness in the members. The Non-resident Students' Centre is being used by them well. I wish to congratulate the College Union for organising quite successfully an Arts Festival this year in which a large number of students took part. We were able to donate Rs. 303/- towards the Prime Minister Bihar Relief Fund from the Collection along with donations from the staff.

Sri. K. P. S. Menon, I. C. S., Sri. Atulya Ghosh, Treasurer, A. I. C. C., Mr. Robert W. Caldwell The American Consul at Madras Prof. H. L. Nelsh F. R. S. Chairman, Physics Department of the University of Toronto, Canada, visited the College during the year and addressed the students and staff.

Two new staff quarters have been constructed at a total cost of about Rs. 48,000/- in the Women's Hostel compound.

Grants and Donations

K. C. Chacko Memorial Fund	Rs.	150.00
Hostel Maintenance Grant	"	3957.00
Guest House Fund—ACCA	"	3036.70
Teaching Grant—Advance	"	207550.00
Christian Literature—Donation from Canada	"	2050.00
UGC Recurring Grant for Hobby Workshop	"	2082.00
UGC Grant for General Education Library	"	500.00
UGC Grant for M. Sc. Physics	"	2000.00
UGC Grant for Students' aid Fund	"	2027.00
UGC Grant for Staff Quarters	"	7406.00
Donation from FACT for prizes—1965-'66	"	100.00
Helping needy non-teaching staff Fund	"	100.00

I place on record our thanks to the State Government, the UGC the University and other benefactors for their continued help to the College.

Before I conclude let me express my heartfelt thanks to the staff—teaching and non-teaching—and students for their hard work and sincere co-operation in making this year's College life happy and successful.

Let us lift up our hearts to God on this occasion for the blessings showered on us during the year.

Presidential Address

Delivered by Mr. V. M. Ittyerah, M. A. B. Litt (Oxon) during the College Day Public Meeting

Mr. Principal, members of the staff, students and guests of the evening.

According to the programme for this meeting it is now my duty to speak a few words.

The first thing I desire to say is how glad I am to participate in this annual function and I thank the authorities for giving me this opportunity. Today I take part in this function in a new capacity. It however matters very little in what capacity one participates in it, for what really matters is the opportunity for realizing once again the identification with the College, with which one was actively associated during the first 35 years of its life.

There is additional joy for me on the present occasion because two of the old students of the College are specially participating in this function—Rev. Michael John who took the thanks-giving service this morning, and Principal Manmathan who will speak to us in the course of this meeting. These have both distinguished themselves in their walks of life. And it is good that they are on this occasion making their contribution to their Alma Mater. There is hardly anything more satisfying for a teacher than to follow one's students in their successful progress in life.

Another point to be remembered on an occasion of this kind is the remarkable progress the College has made—not only in comparison to what it was at the time when it was started in a rented building while waiting to get possession of a deserted Kutchery building and 19 acres of waste land as its own, but also to what the College was even 11 years ago when I took leave of the institution as a teacher—what a source of joy is this progress of the College! How thankful we should be that there are so many things for us to rejoice over!

There are many topics on which one may speak on an occasion of this kind. But I have chosen a more or less ordinary topic viz. that one of the important things that a celebration of this kind should do is to emphasise or underline for those who participate in it the central message for which an educational institution ought to be standing. This message as I see it is that it should help in understanding the past, using that knowledge fruitfully in the present and pass on the fruit to the future, in relation to the setting in which the College is placed. It clearly is an ethical purpose. As I state this I am aware that this view is now being emphatically questioned in some of the advanced countries like the U. S. A. by the position assumed by their teenagers. To a

certain extent that attitude is accepted even by some other sections of society in these countries.

This challenge in the U. S. A. is the result of the revolutionary scientific and technical progress characteristic of the present atomic age. This remarkable progress has brought to the U. S. A. unprecedented affluence and consequent independence for their youth, as they could get the resources they need without any dependence on their guardians. That has induced the youth to go its own way. That development is also due partly to the fact that the older generation had not been rightly using the opportunities given to them, and have not therefore got any distincitive message for the youth. This latter point did particularly influence the youth in taking a rebellious attitude. They have therefore challenged all the established standards. This position was somewhat emphatically expressed in a striking article in a recent issue of the Time magazine. The author of the article seemed to have some sympathy for the youth. But that author had to admit that youth is thus bringing great calamity upon itself.

The experience thus portrayed only shows the soundness of the ethical principle which I have urged should be regarded as the central message of a college of this kind. The revolutionary changes around us should urge us to use the past and its values as the guiding star which can help us to steer our course. But there is great need to make a right approach in this matter; we have to make a special effort to understand the values of the past, and apply them in relation to the present, that we may indicate the right path for the future.

This can be done only by the teacher and the taught taking a new attitude. The teacher cannot depend on any mere traditional authority as used to be done in the past—the authority which used to be claimed by the revered Guru. Instead a conscious effort is necessary on the part of the teacher to accept a new role—an attitude of cooperation, comprehension and patience.

In the presence of the revolutionary changes which are taking place, as much around us here, as in distant U. S. A, the teacher has to learn to have an attitude of co-operation with the younger generation if they are to be helped in understanding the past, and apply its lessons to the present and conserve values for the future. This is a role of real difficulty, but one most urgently needed.

A readiness to co-operate is not enough, but the teacher must have the spirit of comprehensiveness, a capacity to understand the perplexities of the young, so as to help him in the living present. That again is a trying demand.

It can come only from the patience which can be inspired by divine love.

If this ethical purpose of a college is to be realized at the present time the teacher should clearly face up to this new role It is a challenging demand. The teacher cannot any longer be one who merely ladles out a few things—lessons or moral teachings, but a creative worker discharging a most strenuous responsibility.

Any teacher who fails at this point will fail to help the college and his students. Let us ask ourselves whether this is not the real test of the success or failure of a teacher and of the College. The teacher who

understands this challenge and makes a proper response will occupy the central position he is expected to hold in the progress of life.

The student has also to understand his new role. Even if he has resources and freedom at his disposal he cannot ignore the values of the past, even though new circumstances may have given him a chance to assert himself. Life makes it abundantly clear that ignoring the values of the past brings about great cataclysms with enormous loss to the youth in the first instance and to society as a whole. America is probably the best evidence for this, with the spread of the dope evil, mental unbalance, increase of suicide and other evils of that kind not only among the youth, but also in society in general. Not merely to be free from such evils but to make a right use of all the opportunities of the present the student also has to learn to be a humble co-operator—with his teacher to take time to comprehend all values, especially in the face of enlarging opportunities. He also needs to have patience rooted in Divine Love. In other words the teacher and the taught have to follow the same new path if the great opportunities of this new revolutionary age are to be properly used. There is urgent need that we should sit up and take in this new situation.

It is particularly necessary that the student should remember that neither the dazzling attractions nor the perplexities which abound at present should drive us away from the path of respect, reverence and obedience. These should be combined with the zest to search for the great new path. In other words for right development of the future we have to stand by the old ethical values and use them properly in the new setting.

When the teacher and the taught progress together along these lines, as some one has said, a college campus shall become a haven of a complex union of minds and men, of bricks and books, a vast collection of resources for learning, a store house of man's heritage of knowledge, and a laboratory for creative investigation and the discovery of new knowledge.

May the Almighty enable each one of us and all of us together to make this a reality in the case of our college.

Farewell to Mr. C. P. Andrews

A. K. Baby

(Speech delivered at the farewell meeting on 23-2-1967)

I thank the organisers of this meeting for giving me an opportunity to pay my humble meed of tribute to Mr. C. P. Andrews who is retiring from this College after a period of distinguished service extending over 37 years. The devotion with which he performed his duties during this period has been attested to by many speakers at other meetings. Speeches have been made elsewhere extolling the qualities of head and heart that he possesses in such an abundant measure. I will not try to repeat them now; I will just mention one or two qualities of Mr. Andrews which have appealed to me most.

Mr. Andrews is a strict disciplinarian. Generations of students who have gone out of the portals of this institution will remember him as a stern taskmaster who insisted not merely on discipline but also on everyone putting forth his best. That insistence on discipline arose out of his conviction about the correct place which physical culture should occupy in educational curriculum. He realised that education should not merely be confined to the training of the mind but also of the body. He believed that the development of personality depended upon the harmonious training of the mind and body.

Mr. Andrews has a veritable sense of good humour. I have met very few persons who have that rare combination of humour and seriousness of dispositions. When he comes to the tennis court we not only enjoy a good game of Tennis, but his sparkling wit. As some one humorously pointed out Mr. Andrews is a 'good loser' too in the sense that he knows how to take a defeat in the right spirit. And of course in the court he gets plenty of opportunities for showing that spirit! On these occasions he used to remind us that when the 'Great Scorer' comes what is important is not whether you win or lose, but how you play the game. Well, Mr. Andrews has been playing his part so well, performing his task so magnificently that he can look back with supreme satisfaction on his distinguished career in this College. He has played such a significant role in the field of sports and games that he has become an institution!

His single-minded devotion to the vocation of his choice is another quality which strikes everyone who comes into contact with him. He is not, so to speak,

a mercenary, performing his work for the remuneration it brings. He loves his work, is fully immersed in it and he is in his elements when he is in a stadium conducting sports or taking part in a match. Even though it was mentioned elsewhere, I will repeat the words of Carlyle : "Blessed is he who has found his work ; let him ask no other blessedness." Mr. Andrews found his work in the Department of Physical Education of the Union Christian College.

Well, I do not want to prolong my remarks. On behalf of all those assembled here I thank Mr. Andrews for all that he had been to us and wish him many many years of active and useful life.

The Federal Bank Limited

Regd. Office : ALWAYE

Branches :—

ALLEPPEY, ALWAYE, ANGAMALLY, CHALAKUDI, EDAVANAKAD, ERNAKULAM, KALAMASSERY, KALLETTUMKARA, KOLENCHERRY, KOTHAMANGALAM, KOOTHATTUKULAM, MUNNAR, MUVATTUPUZHA, MOOLAMATTOM, NARAKAL, NEDUMKANDAM, PERUMBAVOOR, PUTHENPALLY, QUILON, THALAYOLAPARAMBU, TRICHUR, TRIVANDRUM, and VIZHINJAM.

AGENCIES AT ALL IMPORTANT CENTRES

Offers interest on :

Short Notice Deposits upto	...	6¼%
Fixed Deposits	...	8¼%

TRANSACTS ALL TYPES OF BANKING BUSINESS

K. P. HORMIS
(Managing Director)

നിർവൃതി

N. H. KUMAR, Senior Pre-Degree Gr. 3

–കാകളി–

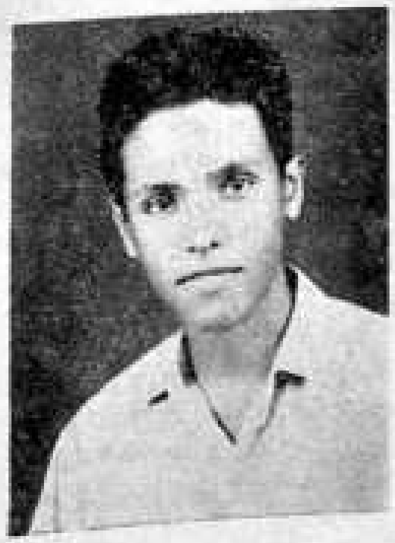

ധ്യാനിക്കയില്ലയെൻ മാനസം ജീവിത-
ധ്യാനമതെന്തെന്നറിയുന്ന നാൾവരെ.

വ്യർത്ഥമാം മോഹന സ്വപ്നമരീചികൾ
മാനുഷ്യകത്തെയശൂന്യമാക്കിടവേ.
കണ്ണീരടർത്തുന്ന ഹേമന്തയാമിനീ,
നിന്നെപ്പുണരുവാൻ വെമ്പുന്ന മാനസം !

മഞ്ജുള മാദകരൂപമേ, രാഗാർദ്ര-
നായി ഞാൻ നിന്നെപ്പുണർന്നൊരാ രാത്രി
യിൽ

അന്നോളമെന്നെ മദോന്മത്തനാക്കിയ
മോഹന സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചു
ഞാൻ

മാനുഷ്യകത്തിന്നഗമ്യമാം നാട്ടിലെ-
ദ്ദിവ്യപ്രഭാവീചി വീശിവന്നെത്തി നി
ന്നെന്നെപ്പുണരാനടുക്കവേ ഹാ ! സത്-
ദേവതേ, ഞെട്ടിത്തരിച്ചെഴുന്നേറ്റു ഞാൻ.

പാടി നീ നാകൈകനിസ്തുലഗീതം,മ-
ന്നാടി നീ മോഹന നർത്തനമാടകൾ
മോടിയിലാടിയുലഞ്ഞു : കരയുന്ന
ഹേമന്തയാമിനി പോലും ചിരിച്ചുപോയ് :

വാരിപ്പുണർന്നു ഞാൻ നിന്നെയൊരജ്ഞാത
നിർവൃതിയിൽ വിലയിച്ചു നിന്നിടവേ
കണ്ടില്ല നിന്നെ,യെന്നാലുമ ലൌകിക-
മാമൊരശരീരിക്കധീനനായ്ത്തീർന്നു ഞാൻ.

ഹാ ! സത്ദേവതേ നീയുമൊരജ്ഞാത
നിർവൃതിയിൽ ഞാൻ വിലയിച്ച നാൾ
മുതൽ

നിന്നെപ്പുണരാൻ കൊതിക്കുന്ന മാനസം
നീയെനിക്കിന്നഗമ്യയാണെങ്കിലും !

മാറുവിൻ വ്യർത്ഥസ്വപ്നങ്ങളേ, ലൌകിക
മായകൾ കെട്ടിപ്പടുത്ത മോഹങ്ങളേ
ഇദ്ദിവ്യ നിർവൃതിയിൽ ഞാൻ മുഴുകവേ
മന്നിനെത്തന്നെ മറന്നു പോകുന്നു ഹാ !

വിയററ്നാം

P. Narayanan, Class III Chemistry

യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് അതിന്റെ ഭീകരതയേയും പരിണതഫലങ്ങളേയും കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാതിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല; കൂട്ടത്തിൽ അതിന്റെ മൂലമായ കാരണങ്ങളെയും. ഒന്നും രണ്ടും ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളുടെ കാരണം തന്നെ പരിഗണിക്കുക. കാരണം സാമ്രാജ്യമോഹം തന്നെയായിരുന്നു. ഫലമോ, വിനാശകരവും. തങ്ങളെ പുരോഗതിയുടെ സ്വർണ്ണസോപാനങ്ങളിൽക്കൂടി, സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ മണിമേടയിലേക്കാനയിക്കാമെന്നു വ്യാമോഹിച്ച ചില ദുഷ്ടന്മാരായ നേതാക്കന്മാർ, അവരുടെ കപടബുദ്ധി മനസ്സിലാക്കാത്ത സാധാരണ ജനങ്ങളെ ചൂഷണംചെയ്തു്, അവരെ അന്ധതാമിസ്രമായ ഒരു ലോകത്തേയ്ക്കു തള്ളിവിട്ട ഒരു കാഴ്ചയാണ് ഈ മഹായുദ്ധങ്ങളുടെ മറവിൽ നാം കാണുന്നതു്. എന്നാൽ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലുള്ള ഒരു യുദ്ധമാണ് ഇന്നു വിയററ്നാമിൽ നടക്കുന്നതു്. സ്ഥാപിത താല്പര്യത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തതാണീ യുദ്ധം. ഭാവിചരിത്രകാരന്മാർ ഇതിന്റെ പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്വം 1964-നടുത്ത കാലഘട്ടത്തിലെ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡണ്ടിൽ ആയിരിക്കും അർപ്പിക്കുക.

സകല അസമത്വങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുക്കുന്നു. ഫലേച്ഛകൂടാതെയുള്ള കർമ്മം ഗീതയുടെ രാജ്യമായ ഭാരതത്തിൽപോലും ഇന്നു കാണുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ഫലം മാത്രമല്ല ഇച്ഛിക്കുന്നതു്. ഫലം ലഭിച്ചതിനുശേഷം ആ ഫലാഗമനമാർഗ്ഗംതന്നെ മുമ്പടഞ്ഞു കാണുവാനുള്ള ഒരു കിരാതവാസന ഇന്നു സാർവ്വത്രികമാണ്. മററുള്ളവരുടെ നിലനില്പുതന്നെ ഒരു കൂട്ടർക്ക് അസഹ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവരെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാതെ തങ്ങൾക്ക് സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ലഭിക്കുകയില്ല എന്ന മിഥ്യാബോധം അവരുടെ ഉള്ളിൽ രൂഢമൂലമായിരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗത്തും വിശേഷിച്ചു് ഏഷ്യയിലും ആഫ്രിക്കയിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കലാപങ്ങളുടെ കാരണം പരിശോധിച്ചാൽ, ശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ജനതകൾക്കിടയിൽ കലാപകാരികൾ കലാപബീജങ്ങൾ വിതറിയതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അവ ഞാറിന്നിടയിൽ പട്ടുകളപോലെ വളർന്നുവന്നു. അവയെ തെരഞ്ഞുപിടിച്ചു നശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഭാവി അത്യന്തം ശോകസങ്കുലമായിരിക്കും.

ഫലപുഷ്ടിനിറഞ്ഞ ഒരു രാജ്യത്തെ പ്രഭുക്കൾ നാലായിട്ടാണ് ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇൻഡ്യയെ രണ്ടാക്കിയതുപോലെ അങ്ങനെ ഭാഗിക്കപ്പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ കലാപകേന്ദ്രങ്ങളായി മാറുകയും അവികസിത പ്രദേശങ്ങളായി തരംതാഴുകയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. കുതന്ത്രക്കാർക്കും കരിഞ്ചന്തക്കാർക്കും മടിശ്ശീല വീർപ്പിക്കുവാൻ ഈ പ്രദേശങ്ങൾ ഉത്തമം തന്നെ. അങ്ങനെയുള്ള കൂററൻ ഉണ്ടകളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന പലതിലൊന്നത്രെ ഇൻഡോചൈന.

ഇത്തരം പ്രദേശങ്ങളിലെ ഭരണം മിക്കവാറും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ നാനാപോലും ഗ്രഹിക്കാത്ത അപക്വമതികളായ പട്ടാളനേതാക്കന്മാരുടെ കൈകളിലാവും നിക്ഷിപ്തമാവുക. അങ്ങനെ ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ പ്രധാനമന്ത്രിയായുള്ള ഭരണത്തിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരമാണല്ലോ അമേരിക്ക ദക്ഷിണ വിയററ്നാമിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. ഇതുപോലുള്ളിൽ നടക്കുന്ന ഇലക്ഷനിൽ കിട്ടുന്ന 'കടലാസ്' ഭൂരിപക്ഷം നിമിത്തം അധികാരത്തിൽ വരുന്ന ന്യൂനപക്ഷ ഭരണകൂടങ്ങളുടെ സഹായാഭ്യർത്ഥനയെ മാനിച്ചു് ആ രാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും

പിന്നീട് അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടുകയും ചെയ്യുന്ന അമേരിക്കൻ രീതി ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിനു യോജിച്ചതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അമേരിക്ക വിയററ്നാമിൽ എന്തിനു ഇടഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിനു ജോൺസന്റെ മറുപടി കേവലം വിരോധാഭാസമായിട്ടാണു തോന്നുക. കമ്മ്യൂണിസവ്യാപ്തി തടയുക, (അതെവിടെയാണെങ്കിലും അമേരിക്കയുടെ ധാർമ്മികമായ ചുമതലയാണെന്നാണദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. അഹോ, അമേരിക്കയുടെ ധാർമ്മികമായ ഉന്നമനം!) വിയററ്നാമിലെ ജനതയ്ക്കു ശാന്തസുന്ദരമായ ജീവിതം കൈവരിക്കുമാറാക്കുക എന്നിവയാണ് അമേരിക്കയുടെ ഏററവും പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. ഈ പ്രസ്താവനയുടെ പൊള്ളത്തരം നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കാം.

കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വ്യാപനം തടയേണ്ടതു് അമേരിക്കയുടെ ധാർമ്മികമായ കടമയായി എടുക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. (പക്ഷേ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടിത്തറയ്ക്കു വെട്ടിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വ്യാപനം തടയേണ്ടതു് അമേരിക്കയുടെ ആവശ്യമാണ്.) ആരാണീ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ? അവരും മനുഷ്യരോ? അവരും മനുഷ്യർ തന്നെയാണെന്നും 'ഇസ'ത്തിന്റെ പേരിൽ മാനുഷ്യകത്തിൽ അതിർവരമ്പിടുന്നതു് ആപൽക്കരമാണെന്നും അമേരിക്ക മനസ്സിലാക്കണം. ചൈനയുടെ യു. എൻ. പ്രവേശനത്തെ അമേരിക്ക തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതു് മനുഷ്യത്വത്തോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയായി മാത്രമേ കണക്കാക്കാനാവൂ. വിയററ് ചൈനാക്കളെ വനാന്തർഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വെളിയിൽ ചാടിക്കുന്നതുപോലെ. കമ്മ്യൂണിസം കേവലം ആവശ്യത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തതാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ മ്ലേച്ഛന്മാരോ പാപികളോ കൊള്ളത്തരക്കാരോ ആണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവരുടേതുകൂടിയാണ്. അവരെ ജീവിക്കാനനുവദിക്കേണ്ടതു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിതരരുടെ കർത്തവ്യമല്ലേ?

കൈവശമിരിക്കൾ സ്വച്ഛന്ദം സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന അരുവികളിൽക്കൂടിയും കാട്ടാറുകളിൽക്കൂടിയും പടക്കോപ്പുകൾ നിറച്ച മോട്ടോർബോട്ടുകളും ടോർപ്പിഡോകളുമാണ് ഇന്നു പാഞ്ഞുപോകുന്നതു്. ബുദ്ധശിഷ്യന്മാർ നിരന്തരം ധ്യാനം ചെയ്യുവാനുപയോഗിച്ച വിഹാരങ്ങളെല്ലാം ഇന്നു ആയുധസംഭരണശാലകളായി മാറിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. കുട്ടികൾ ഏറുപടക്കമെറിയുന്നതുപോലെയാണ് അമേരിക്കൻ ബോംബർവിമാനങ്ങൾ ബോംബുകൾ വർഷിക്കുന്നതു്. അവ നശിപ്പിക്കുന്നതോ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളെന്നോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസഹായം ലഭിക്കുന്നവരെന്നോ പറയുന്ന സ്വരാജ്യസ്നേഹികളായ സ്വാതന്ത്ര്യസമരഭടന്മാരെയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സ്വാദ് കണ്ടറിഞ്ഞവർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു സംഭവിക്കുന്ന ഏതൊരാഘാതത്തെയും ധീരധീരം ചെറുക്കുമെന്നുള്ളതു് ഒരു ചരിത്രസത്യം മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടു വിയററ്കോംഗുകളുടെ പ്രത്യാക്രമണങ്ങളെ ഏതു നിലയിലും ന്യായീകരിക്കുവാൻ കഴിയും.

സമാധാനപരമായി വിയററ്നാംപ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിനു് ഏററവും ആദ്യം ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തി ബോംബിംഗ് നിറുത്തലാണെന്നു ലോകത്തിലെ എല്ലാ പ്രധാന രാഷ്ട്രങ്ങളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതിനുശേഷം വിയററ്കോംഗുകളെ സമാധാനത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുക. പക്ഷേ അമേരിക്ക സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും വിയററ്കോംഗുകളെ ബലമുപയോഗിച്ചു തോല്പിച്ചതിനുശേഷം— അഥവാ, അവരെ നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷം സമാധാനം കൈവരുത്തുക എന്നുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെ കൈവരുന്ന സമാധാനത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ ആരാണിരിക്കുന്നതു്? അരോഗദൃഢഗാത്രരായ ഒരു ഇളംതലമുറ വിയററ്നാമിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അംഗഭംഗം വന്നവരും അച്ഛനമ്മമാർ നഷ്ടപ്പെട്ടവരും അച്ഛനാരെന്നറിയാതെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവരുമായ കുട്ടികൾ ഇന്നു വിയററ്നാമിൽ അനേകമാണ്. ദുരാചാരമെന്തെന്നറിയാതിരുന്ന, സൈഗോണിലെ ചുററും വസിച്ചിരുന്ന പെൺകുട്ടികൾക്കു് ഇന്നു സദാചാരമെന്തെന്നറിയാൻ വയ്യാത്ത ഒരു

നില കൈവന്നിരിക്കുന്നു. അവരെ ഈ നിലയിൽ എത്തിച്ചതാരാണ്?

കേവലം മനുഷ്യത്വപരമായ കാരണങ്ങളെങ്കിലും പരിഗണിച്ച്, ബോംബിംഗ് ഏകപക്ഷീയമായി നിറുത്തി വിയററ്കോംഗുകളെ സമാധാനമേശയ്ക്കു ചുററും കൊണ്ടുവരണമെന്ന് അമേരിക്കയോട്ട് യു. എൻ. സംഘടനയും അനേകം രാഷ്ട്രങ്ങളും അഭ്യത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഏകപക്ഷീയമായി ബോംബിംഗ് നിറുത്തുന്നതു് അഭിമാനക്ഷയമെന്നു കരുതിയും നിറുത്തിയാൽത്തന്നെ വിയററ്കോംഗുകൾ സമാധാനത്തിനു് അനുകൂലമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചുമാണ് അമേരിക്ക കഴിയുന്നതു്. കേവലം അഭിമാനത്തിൻെറയും ശങ്കയുടെയും പേരിൽ ആയിരമായിരം മനുഷ്യാത്മാക്കൾ ബലിയാടുകളായിത്തീരുന്നു.

അമേരിക്ക തെക്കുകിഴക്കേ ഏഷ്യയിൽ സമാധാനം കൈവരുത്താതിരിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നതെന്ന് അവരുടെ വടക്കൻവിയററ്നാമിലെ ബോംബേറിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. വിയററ്കോംഗുകൾക്കു് ചൈനയുടെ സഹായം വടക്കൻ വിയററ്നാമിൽക്കൂടെ ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ആ മാർഗ്ഗങ്ങളാണു ബോംബുചെയ്യുന്നതെന്നുമാണ് അമേരിക്കയുടെ ന്യായം. എന്നാൽ അമേരിക്കയുടെ ഈ ന്യായദീക്ഷ ഇൻഡോ-പാകിസ്ഥാൻ യുദ്ധസമയത്ത് കാട്ടുകയറിയിരുന്നുവോ? അമേരിക്കയുടെ ഒരു സഖ്യരാഷ്ട്രം, അമേരിക്കയുടെ ഏററവും കട്ടത്ത ശത്രുക്കളുമായി കൂട്ടുചേന്നു്, അമേരിക്കയുടെതന്നെ ഒരു മിത്രരാജ്യമായ ഇൻഡ്യയെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടവർ അവരുടെ ചെറുവിരൻ പോലുമനക്കിയില്ല? അന്നും ഇന്നും അവർ അക്രമിയെയും ആക്രമിക്കപ്പെട്ടവനെയും ഒരുപോലെ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. വളർന്നുവരുന്ന ചൈനാ-പാകിസ്ഥാൻ ബന്ധത്തിനു് എന്തുകൊണ്ട് ഒരു വിരാമമിടുവാൻ അമേരിക്ക ശ്രമിക്കുന്നില്ല? ഇതിലും സ്ഥാപിത താത്പര്യമല്ലേ മുന്നിട്ടു കാണുന്നതു്?

അന്താരാഷ്ട്ര നഭോമണ്ഡലത്തെത്തന്നെ കളങ്കപങ്കിലമാക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയായിട്ടാണ് ഹാനോയിയിലും ഹായ്‌വോങ്ങിലും ഈ അടുത്തയിട അമേരിക്ക നടത്തിയ ബോംബേറിനെ യു. എൻ. സെക്രട്ടറി കരുതുന്നതു്. ആ പ്രവൃത്തിയെ ഒരു തരത്തിലും ന്യായീകരിക്കുവാൻ വയ്യെന്ന് അദ്ദേഹം തീർത്തു പറഞ്ഞു. വിയററ്നാമിൽ സമാധാനം കൈവരുത്തുവാൻ താൻ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം അമേരിക്ക തുരങ്കം വയ്ക്കുകയുണ്ടായി എന്ന് അദ്ദേഹം തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

ദക്ഷിണവിയററ്നാമിലെ "സാമൂഹ്യവിരുദ്ധരെ" സഹായിക്കുന്നുവെന്ന കാരണം നിമിത്തം വടക്കൻ വിയററ്നാമിനെ ബോംബിട്ടു നിലയ്ക്കു നിറുത്താമെന്നു കരുതിയ അമേരിക്കൻ ബുദ്ധിവൈഭവം അതിവിചിത്രംതന്നെ. അമേരിക്കയുടെ അതേ ന്യായം വച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വേണമെങ്കിൽ ചൈനയ്ക്കു് വാഷിങ്ങ്ടൺ ബോംബുചെയ്യാമല്ലോ. എന്തെന്നാൽ ചൈനയുടെ ശത്രുവായ ഇൻഡ്യയ്ക്കു സൈനികസഹായം വാഷിങ്ങ്ടണിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നുവെന്നതുതന്നെ. അതുകൊണ്ട് വടക്കൻ വിയററ്നാമിലെ ബോംബേറിനെ പ്രകോപനപരമായ പ്രവൃത്തിയായിട്ടു മാത്രമേ വിവക്ഷിച്ചുകൂടൂ. ഒരു മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുള്ള ബീജാവാപം അമേരിക്ക വിയററ്നാമിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അമേരിക്കയിൽത്തന്നെ വളരെയധികം എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടായിട്ടും, "ആയിരംകൊല്ലം അമേരിക്ക വിയററ്നാമിൽ യുദ്ധം ചെയ്താലും ജയിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു്" ഒരു ബ്രിട്ടീഷ്യുദ്ധകാര്യ വിദഗ്ദ്ധൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടും പിന്നെ എന്തിനാണു വിയററ്നാം യുദ്ധം ദീർഘിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതു്? വിയററ്നാം ഒരവികസിത പ്രദേശവും യുദ്ധഭൂമിയുമായി വർത്തിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം അമേരിക്കയ്ക്കു വേറെ വിപണികൾ അന്വേഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കുത്തകമുതലാളിമാരുടെ ഇംഗിതമനുസരിച്ചാണു വിയററ്നാം യുദ്ധം മുന്നേറുന്നതു്. അതിൽ രാഷ്ട്രീയത്തിനോ തത്വദീക്ഷയ്ക്കോ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വിയററ്നാമിൽ പ്രതിവർഷം അമേരിക്ക 200 കോടി ഡോളർ പുകച്ചുകളയുന്നു എന്നാണു കണക്ക്. അതേ രാജ്യത്തുതന്നെ അനേകമനേകം മനുഷ്യാത്മാക്കൾ വിശപ്പുസഹിയാതെ പിടഞ്ഞു മരിക്കുമ്പോഴാണ് ഈ തുക അനാവശ്യമായി ചെലവിടുന്നതെന്നോക്കണം. മാർട്ടിൻലൂതർകിംഗ് പറഞ്ഞതുപോലെ വിശപ്പിനെയും ദാരിദ്ര്യത്തിനെയും തുടച്ചു നീക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിലേയ്ക്കു് ഈ തുക തിരിച്ചുവിടേണ്ടതാവശ്യമാണ്. തങ്ങളുടെ ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിക്കുവാനുള്ള അവകാശം വിയററ്നാം ജനതയ്ക്കു കൊടുത്തുകൊണ്ട് അമേരിക്ക വിയററ്നാമിൽനിന്നും പിന്മാറേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

സമാധാനം കൈവരാതെ പുരോഗമിക്കുക പ്രയാസമാണെന്നു് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. സമാധാനത്തിൻെറ പേരിൽ അമേരിക്കയുടെ മുകളിൽനിന്നും വർഷിക്കുന്ന 'സമാധാനഗുളികകൾ' നിമിത്തം അന്ത്യത്തിൽ സമാധാനം കൈവരും. ആ സമാധാനാന്തരീക്ഷത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ജനതയിൽ ഒരു വിഭാഗം പിഞ്ചുകുട്ടികൾ നഷ്ടപ്പെട്ട മാതാപിതാക്കളും, വേറൊരുവിഭാഗം അച്ഛനമ്മമാർ നഷ്ടപ്പെട്ട പിതൃപൈതങ്ങളും മറെറാരു വിഭാഗം നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രിയതമൻെറ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചുകഴിയുന്ന നവോഢകളുമായിരിക്കും, ആ രാജ്യത്തിലെന്തു പുരോഗതി? ആയിരം കോടി ഡോളർ കൊടുത്താലും നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു ജീവൻ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്നു ധരിക്കുന്നതു നന്നു്.

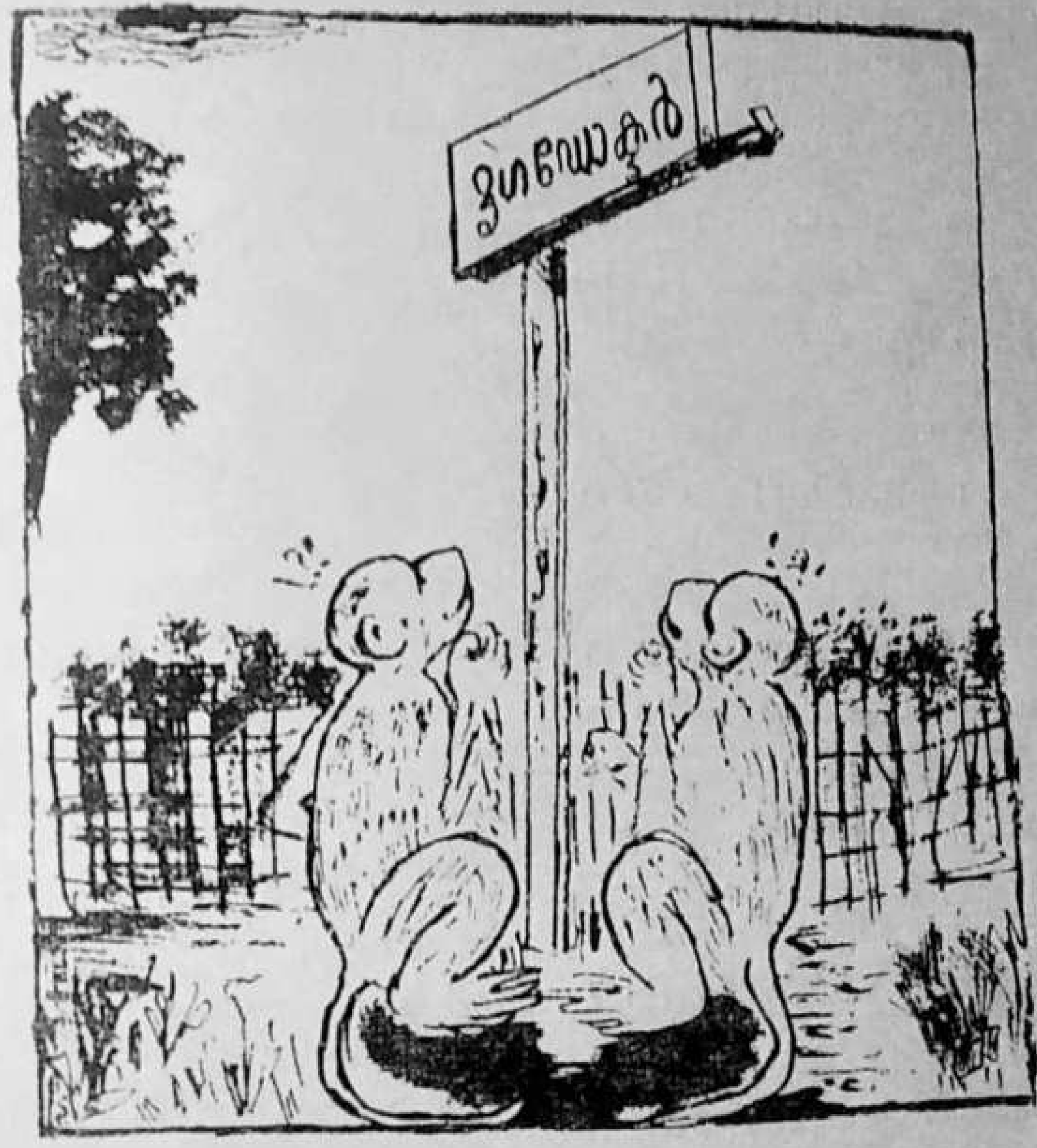

By A. K. ABDUL MAJEED
St. P. D. C. Group iii

മരണം

V. K. Sankaran Namboodiripad, Class I. B. A., English

രോഗത്തിന്റെയും വേദനയുടെയും അന്തരീക്ഷം തങ്ങിനില്ക്കുന്ന ആ മുറിയിൽ മുത്തച്ഛന്റെ കിടക്കയ്ക്കു സമീപം നില്ക്കുമ്പോൾ ഉണ്ണിക്കു വീർപ്പുമുട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി.

മുത്തച്ഛൻ എന്തൊക്കെയോ ജല്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്താണെന്നു വ്യക്തമല്ല. അപ്പുറത്തെ ബെഡ്ഡിൽ നിന്നു് അയാളുടെ—രാമകൃഷ്ണന്റെ—അടക്കിപ്പിടിച്ച നിലവിളി ഉയരുന്നു.

വിയർത്തൊലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങേയറ്റത്തെ വേഗത്തിൽ കറങ്ങുന്ന മുറിയിലെ പങ്ക വരുത്തുന്ന ചൂടിനു് പരിഹാരമൊന്നും ചെയ്യില്ല. തെർമോമീറ്ററു് വെച്ചു് അതിൽ നോക്കിയപ്പോൾ നൂറ്റാറായിരുന്നു.

മുത്തച്ഛനോടൊപ്പം മൂന്നു ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പാണിവിടെ വന്നതു്. അതായതു് കഴിഞ്ഞ വ്യാഴാഴ്ച.

അന്നാണു് മുത്തച്ഛൻ ബോധഹീനനായിത്തളർന്നു വീണതു്. അതിൽപിന്നെ ബോധം വീണുകിട്ടിയിട്ടില്ല—

അന്നുച്ചവരെ മുത്തച്ഛനു് പ്രത്യേകിച്ചു് അസുഖമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; പതിവുള്ള ആസ്ത്മയൊഴിച്ചു്.

ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് മുത്തച്ഛൻ പതിവുപോലെ ഉമ്മറത്തെ ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നു വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ഒഴിവു കാലമായതിനാൽ താൻ ഉമ്മറത്തിണ്ണയിൽ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പെട്ടെന്നു് മുത്തച്ഛന്റെ നിലവിളി കേട്ടു! നോക്കിയപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ ചാരുകസേരയുടെ ഒരു വശത്തേക്കു ചെരിയുന്നു!

ചെന്നു കടന്നു പിടിച്ചു. മുത്തച്ഛൻ വല്ലാതെ വിയർത്തിരുന്നു. കണ്ണുകൾ അടച്ചിരുന്നു. ആവർത്തിച്ചു വിളിച്ചിട്ടും വിളി കേൾക്കുകയോ കണ്ണുകൾ തുറക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. എന്തോ കഴപ്പമുള്ളതുപോലെ തോന്നി.

തന്റെ വിളികേട്ടു് നിമിഷങ്ങൾക്കകം അച്ഛനും അമ്മയും ഓടി വന്നു. അവരുടെ പ്രഥമ ശുശ്രൂഷകളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായതേയുള്ളൂ.

അവസാനം ടൗണിൽ നിന്നു് ഡോക്ടറെ കൊണ്ടു വന്നു. അദ്ദേഹം മുത്തച്ഛനെ പരിശോധിച്ചിട്ടു് രോഗം ഗുരുതരമാണെന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ജില്ലാ തലസ്ഥാനത്തു് ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാർ നടത്തുന്ന ആസ്പത്രിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാനാണു് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചതു്. ആസ്പത്രിയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഡോക്ടറെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കത്തും അദ്ദേഹം അച്ഛനു നല്കി.

വീട്ടിലെ കാറിന്റെ പിന്നിൽ മുത്തച്ഛനെ താങ്ങിയിരുത്തി ആസ്പത്രിയിലേക്കു പുറപ്പെടാറായപ്പോൾ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു "ഉണ്ണി, നീയും പുറപ്പെട്ടോ. നിനക്കിപ്പോൾ ഒഴിവല്ലേ. കോളേജിൽ പോവണ്ടല്ലോ"

ആസ്പത്രിയിൽ കിട്ടിയതു് പെയ്‌വാർഡിലെ രണ്ടു കിടക്കകൾ വിരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ മുറിയാണു്. ഇന്നലെവരെ മറ്റേ ബെഡ്ഡു് ഒഴിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു. ഇന്നലെയാണു് രാമകൃഷ്ണനെ പ്രവേശിപ്പിച്ചതു്—

കിടന്ന കിടപ്പിൽ മുത്തച്ഛനൊന്നു ഞരങ്ങി. കണ്ണുകൾ പതുക്കെ തുറന്നടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അയാൾ മുത്തച്ഛനെ സൂക്ഷിച്ചു. ഈശ്വരാ, ഇതവസാനത്തെ ചലനങ്ങളാണോ ?

ശ്വാസം നേരെ വീണതു്, സാധാരണ പോലെ ശ്വാസഗതി തുടങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോഴാണു്.

ജീവിതത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും ലോലമായ അതിർത്തിരേഖയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നുകൊണ്ടു്, ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി, മരണവുമായി മല്ലടിക്കുന്ന മുത്തച്ഛനെ കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ണിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

ഈശ്വരാ, കഠിന വേദനയിൽ നിന്നു് നിഷ്കളങ്കനായ ഈ മനുഷ്യനെ ഒഴിവാക്കി സമാധാനത്തിന്റെ പാതയിലേക്കു നയിക്കണേ— ഒന്നുകിൽ ജീവിതത്തിന്റെ പാതയിലേക്കു്, അല്ലെങ്കിൽ........

അതോർത്തപ്പോൾ മനസ്സു് പതറിപ്പോയി.

മുത്തച്ഛൻ മരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഓർക്കുവാൻ പോലും കഴിയുന്നില്ല—

ഓർമ്മ വച്ച അന്നുമുതൽ, തനിക്കു് മുത്തച്ഛൻ, കേവലം അമ്മയുടെ അച്ഛൻ മാത്രമായിരുന്നില്ല. കുട്ടിക്കാലത്തു് മുത്തച്ഛനോടൊന്നിച്ചു് "ഈശ്വരകൊട്ടാരം" കളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തന്നെ അക്ഷരങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതു് മുത്തച്ഛനാണു്. കുട്ടിക്കാലത്തു് മുത്തച്ഛനുമൊന്നിച്ചാണു് കിടന്നിരുന്നതു്. അപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ പല പുരാണ കഥകളും പറഞ്ഞു തരും. കഥ പറഞ്ഞുതരാൻ, ഒരു മുത്തശ്ശിയില്ലാത്ത കോട്ടം അങ്ങനെ തീരുകയായിരുന്നു.

താൻ വലുതായതിനു ശേഷവും ഈ ഗാഢമായ ബന്ധത്തിനു് കോട്ടം തട്ടിയില്ല; ഓരോ തവണയും പരീക്ഷക്കു കിട്ടിയ മാർക്ക് അന്നന്നു് മുത്തച്ഛനെ അറിയിക്കണമെന്നു് നിർബന്ധമാണു്. രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഒരു രോഗിയായതിനുശേഷവും ഇടക്കു തന്നെ വിളിച്ചു് കോളേജിലെ വിശേഷങ്ങളന്വേഷിക്കുകയും വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്—

മുത്തച്ഛൻ തനിക്കു് ഒരു കാരണവർ മാത്രമല്ല, അദ്ധ്യാപകനും, സുഹൃത്തും, വത്സലനായ രക്ഷിതാവും കൂടിയാണു്.

മുത്തച്ഛൻ മരിക്കുമോ? മരിക്കുകയില്ലെന്നു സ്വയം സമാധാനിക്കാൻ ഉണ്ണി ശ്രമിച്ചു.

പക്ഷെ ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പു് മുത്തച്ഛനെ പരിശോധിക്കാൻ വന്ന ഡോക്ടർ എന്താണു പറഞ്ഞതു് ? അദ്ദേഹം പരിശോധനയ്ക്കു ശേഷം പറഞ്ഞു "വളരെ ഗുരുതരമാണു്; ലംഗ്സിൽ പഴുപ്പുണ്ടു്. ഹാർട്ട് വളരെ വീക്കാണു്. രണ്ടു മണിക്കൂർ ഇടവിട്ടു് മരുന്നു കൊടുക്കണം. മരുന്നു് നേഴ്സ് കൊടുത്തോളും. എന്തായാലും വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ശുശ്രൂഷിക്കണം".

മുത്തച്ഛന്റെ രോഗം വേഗം മാറണേ.

എന്നാൽ ചില സമയത്തു് മുത്തച്ഛൻ വേദനകൊണ്ടു പിടയുന്നതു കാണുമ്പോൾ, മുത്തച്ഛന്റെ സകല ദുരിതവും വേഗം അവസാനിച്ചാൽ നന്നായിരുന്നേനെ എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ഉണ്ണി വാച്ചിൽ നോക്കി. സമയം രണ്ടരയോടടുക്കുന്നു. സൂര്യരശ്മികൾ ജനാലയിലൂടെ മുറിയിലേക്കു കടന്നു വന്നിരുന്നു.

മനസ്സിനു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു മ്ലാനത അനുഭവപ്പെടുന്നു!

ഊണു കഴിച്ചിട്ടു വേഗം വരാം എന്നു പറഞ്ഞു് പുറത്തേക്കു പോയ, വീട്ടിലെ വേലക്കാരൻ രാമൻ നായരുടെ പൊടിപോലുമില്ല പരിസരത്തിലെങ്ങും. അയാൾ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഈ മടുപ്പിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നു് പുറത്തു കടക്കാമായിരുന്നു.

അച്ഛൻ സന്ധ്യയോടുകൂടിയേ വരികയുള്ളൂ. ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിയപ്പോൾ പറഞ്ഞതങ്ങനെയാണു്.

രാമകൃഷ്ണനെ പരിചരിക്കുവാൻ വന്ന ജോസഫ് തന്നെ വിളിക്കുന്നതു കേട്ടു് ഉണ്ണി മുഖമുയർത്തി നോക്കി.

ജോസഫ് പറഞ്ഞു "ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ, ഒരു മിനിട്ടു് നേരത്തേക്കു പുറത്തേക്കു വരാമോ ?"

ഉണ്ണി ജോസഫിനോടൊത്തു് മുറിക്കു പുറത്തിറങ്ങി. ജോസഫ് പറഞ്ഞു: "ഞാൻ ഒരു മണിക്കൂറിനകം, ലോഡ്ജിൽപ്പോയി മടങ്ങി വരാം. ഇന്നലെ ഉറങ്ങാത്തതു കാരണം തലനേരെ നില്ക്കുന്നില്ല. ഒന്നു കുളിക്കണം. അതുവരെ താങ്കൾ രാമകൃഷ്ണന്റെ കാര്യത്തിലൊന്നു ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കണം. നിങ്ങൾക്കു് രാമകൃഷ്ണനുമായി പരിചയമില്ലേ ?"

"ആവാം" ഉണ്ണി മറുപടി പറഞ്ഞു.

"അയാളുടെ ചേട്ടന് കമ്പിയടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചേട്ടൻ വരുന്നതു വരെ, ഞങ്ങൾ, ഓഫീസിലെ സഹപ്രവർത്തകർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടി വരും" ജോസഫ് പറഞ്ഞു.

തിരിച്ചു മുറിയിൽ വന്നപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ കണ്ണടച്ചു്. ഒരക്ഷരമൊന്നും പുറപ്പെടുവിക്കാതെ കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ മുഖം അല്പം ശാന്തമായ പോലെ തോന്നി. അപ്പുറത്ത ബെഡ്ഡിൽ, രാമകൃഷ്ണൻ വേദന കൊണ്ടു ഞരങ്ങി. ഉണ്ണി രാമകൃഷ്ണന്റെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു. അയാൾ പുലമ്പുന്നുണ്ടായിരുന്നു "അയ്യോ വേദന!

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞ്, കണ്ണു തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഉണ്ണിയെക്കണ്ട് അയാൾ മന്ദഹസിച്ചു.

നിമിഷങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി......

മുറിയിലെ കനത്ത നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ട് രാമകൃഷ്ണൻ ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു: "ഡോക്ടർ എന്തു പറഞ്ഞുവെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? എന്റെ നെഞ്ചു വേദന ഭേദമാകുമോ?"

"ഭേദമാകും."

എന്തോ ഓർത്തിട്ടെന്ന പോലെ രാമകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു: "ഞാൻ മരണത്തെ ഭയപ്പെടുന്നു. എനിക്ക് മരണത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കാൻ പോലും ധൈര്യമില്ല. പറയൂ. ഞാൻ മരിച്ചു പോകുമോ?"

ഉണ്ണിക്ക് എന്തു മറുപടി പറയണമെന്ന് നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു: "നിങ്ങൾ, മരണത്തെപ്പററിയല്ലാതെ ജീവിതത്തെപ്പററിച്ചിന്തിക്കൂ. നിങ്ങളുടെ രോഗം ഭേദമാകും. ഇപ്പോൾ വല്ലവിഷമവുമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോടു പറയൂ"

മുക്കാൽ മണിക്കൂറിനുശേഷം രാമൻ നായർ തിരിച്ചു വന്നു. രാമൻ നായരെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം തിരിച്ചേല്പിച്ച് മുറിക്കു പുറത്തു കടന്നു.

തിരിച്ചു മുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ സന്ധ്യയാകാറായിരുന്നു. അച്ഛൻ എത്തിയിട്ടുണ്ട്.

അച്ഛൻ ചോദിച്ചു "ഉണ്ണീ, എവിടെയായിരുന്നു ഇത്ര നേരം"

"പുറത്തുണ്ടായിരുന്നു."

"ഇന്നു ഞാനിവിടെയിരുന്നോളാം. രാത്രി നീയുറങ്ങിക്കോ. രാമൻ നായർ തിരിച്ചു നാട്ടിലേക്കു പൊയ്ക്കോളൂ. നാളെ ഉണ്ണി നേരത്തെ ഇവിടെ വരണം. നിന്റെ അമ്മാവൻ ഒരു പക്ഷെ കാലത്തിവിടെ വരും."

അല്പനേരം കൂടി മുത്തച്ഛന്റെ കട്ടിലിനു സമീപം നിന്നു. അതിനു ശേഷം രാമൻ നായരോടൊത്ത് പുറത്തു കടന്നപ്പോഴാണോർത്തത്, രാമകൃഷ്ണന്റെ കാര്യമന്വേഷിക്കാൻ മറന്നുപോയി. ഇനി നാളെയന്വേഷിക്കാം.

രാമൻ നായർ ചോദിച്ചു "അവിടേക്കുണ്ടോ, ആവോ"

"ഇല്ല" അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

രാമൻ നായരോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് ഹോട്ടലിലേക്കു നടക്കുമ്പോൾ പുറം ഇരുട്ടു പരന്നിരുന്നു.

* * *

ഉന്മേഷരഹിതമായ മററൊരു ദിനം......

ഉണ്ണി ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി. ആസ്പത്രിയിലെ പൂന്തോട്ടത്തിൽ പൂക്കൾ വിടർന്നു നില്ക്കുന്നു. മുററത്തെ തേന്മാവിന്റെ ചില്ലകൾ കാററിലിളകിയപ്പോൾ, ജലകണികകൾ താഴേക്കു വീണു. പ്രകൃതി കണ്ണീർ പൊഴിക്കുകയാണോ?

മുത്തച്ഛന്, ഇന്നലത്തേക്കാൾ രോഗം കൂടുതലാണ്. ഈ ജനാലയ്ക്കൽ നിന്നാൽ മുത്തച്ഛൻ ബുദ്ധിമുട്ടി ശ്വാസം കഴിക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം.

അടുത്ത കട്ടിലിൽനിന്ന്, രാമകൃഷ്ണൻ സംസാരിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ണിക്ക് സന്തോഷം തോന്നി. ഇന്നലത്തെപ്പോലെ ജോസഫ് വേവലാതിപ്പെട്ടു നടക്കുന്നില്ല. കാരണം, രാമകൃഷ്ണന്റെ ചേട്ടൻ വന്നിരിക്കുന്നു.

Mary George, Class III
(Member of the State Athletic team)

Rachel Mathew
(University Volley ball Player)

T. A Sathar
(Junior State Basket-ball Player)

(Runners-up in the Ernakulam District knock-out tournament and Trichur zone Inter-collegiate tournament)

WINNERS OF THE UNIVERSITY
SINGLES AND DOUBLES TOURNAMENT IN TENNIS

TENNIS TEAM 1966—'67

(Runners-up in the Ernakulam District knock-out tournament and Trichur zone Inter-collegiate tournament

Sitting (L to R):—M/s. Abraham T. Koruthu (Captain), Thomas Mathew, Dr. P. M. Mathai (Principal), M. P. Stephen.

Standing :—Dr. A. K. Baby (President), Mr. C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education).

WINNERS OF THE UNIVERSITY
SINGLES AND DOUBLES TOURNAMENTS IN TENNIS

Sitting (L to R):—Meena Ranganathan, Principal, Krishna Ranganathan.

Standing :—Miss P. Kalyanikutty, Mr. C. P. Andrews.

ഉണ്ണി മുത്തച്ഛനെ നോക്കി. ശ്വസിക്കുമ്പോൾ ആ മാറും കരിവാളിച്ച മുഖവും വല്ലാതെ ചലിക്കുന്നു. അനുജത്തിയേയും കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന അമ്മ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ മുത്തച്ഛനെ നോക്കി നില്ക്കുന്നു. അച്ഛനും അമ്മാവനും ഇരിക്കുന്ന കസേരകളുടെ സമീപത്തു് അനിയനും രാമൻ നായരും നില്ക്കുന്നു.

ഇവർ കാലത്തു് എപ്പോഴാണാവോ ഇവിടെയെത്തിയതു്? താൻ കാലത്തു് ഒമ്പതു മണിക്കു് ഹോട്ടലിൽ നിന്നിവിടെയെത്തിയപ്പോൾ ഇവർ വന്നു ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മടുപ്പിക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദതയുടേയും അസ്വാസ്ഥ്യപൂർണ്ണമായ അന്തരീക്ഷത്തിന്റേയും മദ്ധ്യത്തിലൂടെ നിമിഷങ്ങൾ തെന്നിത്തെന്നി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. നിഴലുകൾക്കു് നീളം കൂടിക്കൂടി വന്നു..........

അച്ഛൻ വിളിക്കുന്നതു കേട്ടു് ഉണ്ണി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അച്ഛൻ ധൃതിയിൽ പറഞ്ഞു ''ഉണ്ണി വേഗം പോയി ഡോക്ടറെയും ഡ്യൂട്ടി നേഴ്സിനേയും വിളിച്ചുകൊണ്ടുവാ''

ക്ഷണനേരം കൊണ്ടവരേയും കൂട്ടി മുറിയിൽ തിരിച്ചു വന്നു. അപ്പോൾ എല്ലാവരും മുത്തച്ഛന്റെ കട്ടിലിനു ചുറ്റും വട്ടം കൂടി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഡോക്ടർ മുത്തച്ഛനെ പരിശോധിച്ചു. നേഴ്സിനോടെന്തോ പറഞ്ഞശേഷം മുറി വിട്ടിറങ്ങിപ്പോയി.

മുത്തച്ഛന്റെ മാറിടം വല്ലാതെ പൊങ്ങി താഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവസാനം ആ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. ചുണ്ടുകൾ കോടി. ശ്വാസം കഴിക്കാൻ വേണ്ടി തുറന്ന വായ്‌ അതേപടി നിന്നു.

ഈശ്വരാ, ഇതവസാനത്തെ ശ്വാസമാണോ?

നേഴ്സ് കണ്ണും വായും അടപ്പിച്ച ശേഷം ആരെയും തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ, മുറിയിൽ നിന്നു് പുറത്തേയ്ക്കു പോയി.

എല്ലാവരും സ്തംഭിച്ചു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അച്ഛൻ പതുക്കെപ്പറഞ്ഞു: ''എല്ലാം കഴിഞ്ഞു.'' അമ്മയുടെ നിലവിളിയുയരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഉണ്ണി ചലനരഹിതനായി അവിടെ നിന്നുപോയി. തീരെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, മുത്തച്ഛൻ മരിച്ചുവെന്നു്.

വിളറി വെളുത്ത മുത്തച്ഛന്റെ ദേഹം, കിടക്കയിൽ അനക്കമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന കാഴ്ച വേദനയോടെ നോക്കി നിന്നു.

മുത്തച്ഛൻ മരിച്ചു!

ആ മൃതശരീരത്തിനു സമീപം നില്ക്കുന്നതു് അസഹ്യമായിത്തോന്നി. ഉണ്ണി ജനാലയ്ക്കടുത്തിരിക്കുന്ന സ്റ്റൂളിൽ വന്നിരുന്നു്, ജനാലപ്പടിയിന്മേൽ തലചായ്ച്ചു കിടന്നു.

ക്ലോക്കിൽ നാലടിക്കുന്ന ശബ്ദം വ്യക്തമായി കേട്ടു.

ഉണ്ണി ഓർക്കുകയായിരുന്നു.

മുത്തച്ഛനു് മരണം ഒരനുഗ്രഹമായിരുന്നില്ലേ? മരണം സ്നേഹശീലനായ ഒരു സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ വന്നണഞ്ഞു മുത്തച്ഛനെ വേദനകളിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മുത്തച്ഛൻ നിത്യസമാധാനത്തിലേക്കു നയിക്കപ്പെട്ടു.

ചൂടും വെളിച്ചവുമില്ലാത്ത, വികാരവിചാരങ്ങളില്ലാത്ത, വേദനയില്ലാത്ത ഒരു ലോകത്തു് മുത്തച്ഛൻ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയിരിക്കുന്നു!

ആംബുലൻസുവാൻ സൗകര്യത്തിനു കിട്ടിയപ്പോൾ സന്ധ്യയായി, അതുവരെ മുത്തച്ഛന്റെ ദേഹം ആസ്പത്രിയിലെ ശവമുറിയിൽ വച്ചിരിക്കയായിരുന്നു.

മൃതശരീരം ആംബുലൻസ് വാനിൽ കൊണ്ടുവന്നുവച്ചു. അച്ഛൻ തന്റെ സാധനങ്ങൾ അവസാനമായി തിരയുകയായിരുന്നു., അമ്മാവൻ ആസ്പത്രിയിലെ തൂണും ചാരി നില്ക്കുന്നു.

മറ്റുള്ളവരെയെല്ലാം, രാമൻനായരുടെ കൂടെ നേരത്തെ വീട്ടിലേക്കയച്ചിരുന്നു.

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു ''ഉണ്ണീ, ഞാൻ ടോർച്ച് മുറിയിൽവച്ചു മറന്നു. വേഗം പോയി എടുത്തുകൊണ്ടുവാ.''

ഉണ്ണി മുത്തച്ഛൻ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കു വേഗം നടന്നു. മുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടതു ജോസഫ്, ഉൾപ്പെടെയുള്ളവർ രാമകൃഷ്ണന്റെ കിടക്കയ്ക്കു സമീപം നിശ്ശബ്ദരായി നില്ക്കുന്നതാണ്.

രാമകൃഷ്ണൻ വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ കിടക്കയിൽ കിടക്കുന്നു. എന്തുപറ്റി രാമകൃഷ്ണന് ?

ജോസഫിനെ വിളിച്ച് പതുക്കെ ചോദിച്ചു. ജോസഫ് താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു, " രാമകൃഷ്ണൻ മരിച്ചുപോയി. പതിനഞ്ചു മിനിട്ടോളമായി."

ഉണ്ണി അവിടെത്തന്നെ നിന്നുപോയി!

ജീവിതത്തെ അഗാധമായി സ്നേഹിക്കുന്ന, മരണത്തെ കഠിനമായി ഭയപ്പെടുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാമകൃഷ്ണനെ മരണം കീഴ്പ്പെടുത്തി. തീരെ നിർദ്ദയം!

മരണം രണ്ടുമണിക്കൂർ മുമ്പ് ഒരു സ്നേഹദൂതനെപ്പോലെയാണ് ഈ മുറിയിൽ കടന്നുവന്നത്. ഇപ്പോഴോ ക്രൂരനായ ഒരു ശത്രുവിനെപ്പോലെ!

അച്ഛന്റെ ടോർച്ച് കട്ടിലിന്റെ അടിയിൽനിന്നു കിട്ടി. അതുംകൊണ്ടു മുറിയിൽ നിന്നു പുറത്തു കടന്നു.

ആസ്പത്രി വരാന്തയിലെ വിളക്കുകളുടെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിലൂടെ, ആംബുലൻസ് വാനിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുമ്പോൾ മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ സ്വയം തിരുത്താൻ ശ്രമിച്ചു: മരണം ഒരു സ്നേഹദൂതൻ മാത്രമല്ല. ക്രൂരനായ ഒരു ശത്രു കൂടിയാണ്.

കൃതാർത്ഥത

Lathika B., Class I. English.

ആശതൻ നിറവായിട്ടതെന്നും
ആശ്രയമൊടെന്നോ ചുഴിഞ്ഞുനോക്കി
പൊള്ളയായ കാലത്തിൻ പൊന്നിൻ കിനാക്കളിൽ
തത്തിക്കളിക്കയായന്തരംഗം
കാലമാം ചക്രത്തിൽത്തങ്ങിക്കറങ്ങിഹാ !
നാലുവസന്തം കടന്നുപോയി...................

X X X

മന്നിന്റെ സൗന്ദര്യമൊന്നിച്ചുചേർന്നപോൽ
വിണ്ണിൻ വെളിച്ചമതെന്ന പോലെ,
നില്പുമക്കോമള രൂപമെന്നുള്ളത്തിൽ
ചിത്രം വരച്ചിച്ചതെപ്പോഴാണോ ?
രക്തം തുടിപ്പിന്റെ ഭാവഹാവാദികൾ
ഒത്തിണങ്ങിട്ടന്നൊരായുവത്വം
കണ്ണിലൂടിക്കരൾത്തട്ടിൽ ലയിക്കയാൽ
കണ്ണിമ പൂട്ടി ഞാൻ കൈകൾ നീട്ടി.
സ്നേഹമകരന്ദ ധാരയൊഴുകുന്ന
മോഹനം കണ്ണിണയാലുടനെ
എന്നെത്തലോടിത്തലോടിയുള്ളു നീ
വിണ്ണിലെത്താരകമായി മാറി.
വ്യോമത്തിൽ നിന്നിങ്ങുതാഴെപ്പതിക്കമോ,
രോമൽക്കിനാവായിത്തീർന്നുപോയ് ഞാൻ
ശൂന്യമാമെന്നുടെ ജീവിതപ്പാഴ്ത്തിരി
ത്തുമ്പിൽത്തെളിക്കയായ് കൊച്ചു ദീപം
മങ്ങിയുമൊട്ടൊട്ടൊളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞുമ-
തെന്തിനാതാരികച്ചുഞ്ചലിച്ചു,
അജ്ഞാതമാനന്ദ വൃഷ്ടിയിലന്ന-
മാനോളമന്നു ചെയ്യുമായിരുന്നു.
പാവന സ്നേഹത്തിൽ മഗ്നമാം മാനസം
ഭാവനാലോകത്തിൽച്ചെന്നുപറ്റി.
രണ്ടു നിമിഷത്തേക്കെങ്കിലുമാനന്ദ-
മുണ്ടു കൃതാർത്ഥത കൈവരിക്കാൻ
തൊട്ടാൽ മറയുമാപ്പൊന്നിൻ കിനാക്കളെ
ഞെട്ടിപ്പുണർന്നു ഞാൻ നിന്നുപോയി,

കേരളത്തിലെ ജനാധിപത്യഭദ്രത

എസ്. ബി. എസ്. മണി, Sr. P. D. C. Gr. II. U. C. College

നമ്മൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഇളംവായു ശ്വസിക്കാൻ ഇടങ്ങിയിട്ട് 19 നീണ്ട വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്ക് മുൻപും പിൻപുമായി, രാജാധിപത്യത്തിന്റെയും സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും കനികൾ നമ്മൾ ഭക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ അനുഭവങ്ങളെ ഒന്ന് അയവിറക്കി നോക്കുക, അപ്പോളറിയാം മധുരനിഷ്യന്ദിയേതാണെന്ന്, തിക്തകസമാനമേതാണെന്ന്. ആ അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വികരുടെ അന്തസ്സത്തയിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന നാം ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ഭരണനേതാക്കളുടെ വിദേശനയത്തിലും അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. 'ഞാൻ ഇന്ത്യാക്കാരനാണ്' എന്ന് ഉറക്കെ തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു പറയുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. പക്ഷേ ഞാൻ കേരളീയനാണ് എന്ന് കേരളത്തിനു പുറത്തുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ സദസ്സിൽവച്ച് ഒന്നു വിളിച്ചു പറയുക. മററുള്ളവരുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ നമ്മുടെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കെട്ടുറപ്പിനെപ്പററി നമ്മെ ബോധവാന്മാരാക്കാൻ പോരുന്നവയാണ്.

എന്താണീ ജനാധിപത്യമെന്ന വാച്യാർത്ഥം? 'ഡെമോക്രസി' എന്ന പദം ജനതയുടെ ഭരണം എന്ന അർത്ഥത്തെയാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. അതായതു ജനങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നടത്തുന്ന ജനങ്ങളുടേതായ ഒരു ഭരണവ്യവസ്ഥയത്രെ ജനാധിപത്യം. ഇന്നലെ പെററ സ്വാതന്ത്ര്യമോഹവഷത്തിൽ കാണാത്ത ജനാധിപത്യമെന്ന തകരപ്പെട്ടിക്ക് സേച്ഛാധിപത്യത്തിന്റെയോ രാജാധിപത്യത്തിന്റെയോ വൻകോട്ടകളിൽ സ്ഥാനമില്ല. ആ വൻകോട്ടകളിൽ വ്യക്തിക്കാണ് പ്രാധാന്യം. ഇവിടെ രാഷ്ട്രമുൾക്കൊള്ളുന്ന ജനസമൂഹത്തിന്—സ്ത്രീപുരുഷഭേദമില്ലാതെ—ആണ് പ്രാധാന്യം. 'തിരുവായ്ക്കെതിർ വായില്ലാതിരുന്ന' ആ കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്ന് മാറി ഓരോ പൌരന്റെയും വാക്കിനും വിലയുണ്ടെന്നും ഓരോ പൗരന്റെയും വായ് ഓരോ എതിർ വായാണെന്നും ഉള്ള സാഹചര്യത്തിലാണ് ജനാധിപത്യം തഴച്ചു വളരുന്നത്. വ്യക്തിപ്രാധാന്യം തളരുമ്പോൾ സമൂഹപ്രാധാന്യം വളരുകയാണ്.

ഭാരതം ഒരു ജനാധിപത്യരാജ്യമാണ്. കേരളം ഒരു ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രത്തിലെ ഒരു സംസ്ഥാനവുമാണ്. ഇവിടെ എന്നല്ല ഏതു ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രത്തിലും ഭൂരിപക്ഷമുള്ള ഒരു ആശയക്കാർ—പാർട്ടി എന്ന് വേണമെങ്കിൽ അവരെ വിളിക്കാം—രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നു. ഏതൊരു പാർട്ടിയുടെയും ലക്ഷ്യം അധികാരപ്രാപ്തിയാണ്. അധികാരത്തിലെത്തേണ്ടത് ഏതൊരു പാർട്ടിയുടെയും ആവശ്യവും ആഗ്രഹവുമാണ്. പക്ഷേ നേരായ മാർഗ്ഗം വെടിഞ്ഞു നടക്കുന്നത് ആ പാർട്ടിയുടെ നാശത്തിനു കാരണമാകും. ആ പരിതഃസ്ഥിതി ഒട്ടും അഭികാമ്യമല്ലല്ലോ. പക്ഷേ ആ പരിതഃസ്ഥിതിയാണ് ഭാരതത്തിൽ—പ്രത്യേകിച്ച്—കേരളത്തിൽ സംജാതമായിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ജനാധിപത്യതത്വസംഹിതകൾ അധികാരമോഹമെന്ന ദുർദ്ദേവതക്കു മുൻപിൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടുകയാണ്.

കേരളത്തിലെ ജനാധിപത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടനം ശ്രീ. പട്ടം താണുപിള്ളയുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ആദ്യത്തെ മന്ത്രിസഭയോടെയാണ്. അതിന്റെ പിന്നാലെ പല മന്ത്രി സഭകളുമുണ്ടായി. ഇങ്ങേയററം ശ്രീ ആർ. ശങ്കറുടെ മന്ത്രിസഭ വരെ. പക്ഷേ ഏററവും ദയനീയമായ കാര്യമെന്താണെന്നാൽ എല്ലാ മന്ത്രിസഭകളും പ്രായപൂർത്തിയാകാതെ അകാലചരമമടഞ്ഞു എന്നതാണ്. ഈ കാര്യം നമ്മുടെ മേന്മയെയല്ല വെളിവാക്കുന്നത് എന്ന് എടുത്തോതേണ്ടതുണ്ട്. നമ്മുടെ നിമിഷം പ്രതി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചപലതയുടെയും അഭിപ്രായഭേദത്തിന്റെയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണവ. ഈ ഒററക്കാരണം കൊണ്ടു തന്നെ വിളിച്ചോതാം ഒരു ജനാധിപത്യത്തെ നിർവ്വഹണത്തിനായി ഒരു മന്ത്രിസഭയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നാം വളർന്നിട്ടില്ലെന്ന്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വിത്തു വളർന്നു വന്മരമാകുവാൻ വേണ്ടത്ര വളക്കൂറു നമ്മുടെ മനസ്സാകുന്ന മണ്ണിനില്ലെന്ന്.

എന്താണിതിനു കാരണമെന്ന് ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരമൊന്നേയുള്ളു—അജ്ഞത—കേരളീയരായ നമ്മുടെ അജ്ഞത. എഴുതാനും വായിക്കാനും നമ്മൾക്കറിയില്ലെന്നല്ല ഞാൻ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. പിന്നെയോ, നിരന്തരമായ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു തെററും ശരിയും വിവേചിച്ചറിയുവാൻ നാം പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആരോ എന്തോ പറയുന്നതു കേട്ട് ഒരഭിപ്രായഗതിയിൽ വിശ്വസിച്ച് അതിൽനിന്ന് പിന്മാറാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത നമ്മുടെ കടുംപിടിത്തം തന്നെ ഈ അജ്ഞത. പക്ഷേ എല്ലാവരും അജ്ഞരാണെങ്കിൽ ഈ പരിതഃസ്ഥിതി സംജാതമാകുകില്ലായിരുന്നു. പൊതുജനം കഴുതയാണെന്നറിവുള്ള കപടന്മാർ കൂടിയുണ്ട് നമ്മുടെ ഇടയിൽ. തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് അഞ്ചാറു ദിവസം ആരുടെയും മുമ്പിൽ തലകുനിച്ച് ഒരു വോട്ടിനുവേണ്ടി ഇരക്കുന്നവരാണ് ഇക്കൂട്ടർ. നാളെ മണിമേടകളിലും ചലിക്കുന്ന കൊട്ടാരങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുന്ന ഇവർ ഇന്നലെ താൻ ആരുടെ മുൻപിൽ തലകുനിച്ചോ അവരെയൊന്ന് ഓർത്തിട്ടു വേണ്ടേ?

ജനങ്ങളുടെ തെററുകൾ പൊറുക്കാം, അവരുടെ അജ്ഞതയെയോർത്ത് അവർക്ക് മാപ്പു നല്കാം. പക്ഷേ വിജ്ഞരായ ഈ നേതാക്കളുടെ അജ്ഞതയാണ് അസഹനീയവും അക്ഷന്തവ്യവും. സ്വന്തം കീശ വീർപ്പിക്കലല്ല ഒരു ജനപ്രതിനിധിയുടെ ലക്ഷ്യം, പ്രത്യുത, ജനങ്ങളുടെ ഒട്ടിക്കിടക്കുന്ന വയറുകൾ ഒരു കഷണം നല്കി വീർപ്പിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമാരായുകയാണ്. അന്യപാർട്ടിദ്വേഷവും, അന്യപാർട്ടിയെ കരിതേച്ചു കാണിക്കലും മൂലം തന്റെ നില സുരക്ഷിതമായെന്ന—അടുത്ത തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും താൻ സ്ഥാനാർത്ഥിയാവുമെന്ന—ചിന്തയെ എന്നന്നേക്കുമായി പിഴുതെറിയുകയാണ്.

ഓരോ പാർട്ടിയിലെ അംഗവും മനസ്സിലാക്കേണ്ട കാര്യം ഇതാണ്. ഒരു പാർട്ടിയും ദുഷിച്ചതല്ല അഥവാ ഒരു പാർട്ടിയും പൂർണ്ണമായി നല്ലതല്ല. നമ്മുടെ ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ മഹത്തായ പങ്കു വഹിച്ച ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ് പൂർണ്ണമായി നന്മയുടെ വിളനിലമല്ല; ചൈനയെ ഒരു സുഹൃത്തായി കണക്കാക്കാൻ ഭാരതീയരോടു ആവശ്യപ്പെടുന്നതു കൊണ്ടു ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടി പൂർണ്ണമായി ദുഷ്ടന്മാരുടെ പര്യായമല്ല; മതേതരരാഷ്ട്രത്തിൽ മതത്തിന്റെ പേരിൽ ജീവിക്കുന്നതായതുകൊണ്ടു മുസ്ലിം ലീഗ് ഒരു പാർട്ടിയേയല്ല എന്ന അഭിപ്രായം സാധുകരിക്കത്തക്കതുമല്ല. ഏതൊരു പാർട്ടിയും കറുപ്പിന്റെയും വെളുപ്പിന്റെയും സങ്കരമാണ്. ആ കറുപ്പും വെളുപ്പും തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കാത്തവനാണ് സാധാരണക്കാരൻ. അജ്ഞരായ ഈ സാധാരണ ജനങ്ങളും തരത്തിനൊപ്പിച്ച് നിറം മാറുന്ന സ്വാഭിപ്രായമില്ലാത്ത കുറേ മതസമുദായനേതാക്കളും കൂടിയാണ് നമ്മുടെ ജനാധിപത്യത്തെ ഭദ്രമല്ലാതാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. സ്വാഭിപ്രായത്തെ മാനിച്ചു ശരിയായതു ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനത എന്ന് ഉണരുന്നുവോ അന്നേ നമ്മുടെ ജനാധിപത്യം ഭദ്രമാവൂ. അന്നേ നമ്മൾ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കൂ.

ഇവയെക്കാളേറെ കഷ്ടം നമ്മുടെ പത്രപ്രവർത്തകരുടെ കഥയാണ്. ഓരോ ദിനപ്പത്രവും ഓരോ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ കുത്തകയാണ്. ഓരോ പത്രത്തിന്റെയും മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ അന്യപാർട്ടിദ്വേഷത്തിന്റെയും സ്വപാർട്ടിയുടെ തത്വപ്രചരണത്തിന്റെയും കോളങ്ങളാണ്. ഒരു കോൺഗ്രസ് പത്രത്തിന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ വായിച്ചാൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മനുഷ്യവർഗ്ഗമേയല്ല എന്ന് തോന്നിപ്പോകും. കൊച്ചി കപ്പൽ നിർമ്മാണകേന്ദ്രത്തെപ്പററിയുള്ള മുഖപ്രസംഗം നിർമ്മാണമാരംഭിക്കുന്നത് സ്വപാർട്ടി ചിഹ്നത്തിലും അവസാനിക്കുന്നത് ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രസ്താവനയിലുമാണ്.

യെ ഏതെല്ലാം തരത്തിൽ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തു കുഴപ്പങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാമോ അതിനൊക്കെ ശ്രമപ്പെട്ട മററു കറേ പാർട്ടിക്കാരുമുണ്ടിവിടെ. ആകെക്കൂടി ഒരു രാഷ്ട്രീയ ചന്തയാണ് നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കേരളം.

ഇവയെല്ലാം തെളിയിക്കുന്നതു ഒരു ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കീഴിൽ വളരുവാൻ നമുക്കു പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടില്ലെന്നാണ്. ആ പ്രായപൂർത്തി കൈവരിക്കുംവരെ കേരളീജഠരത്തിൽ പിറക്കുന്നതു് അകാലചരമത്തിനിടയാകേണ്ട മന്ത്രി സഭാ ശിശുക്കളാണ്.

ഈ അജ്ഞതാന്ധകാരത്തിൽനിന്നു പ്രബുദ്ധതയിലേക്കുയരുവാൻ മാർഗ്ഗങ്ങളേവയാണ്? ജനങ്ങളിൽ ശരിയായ രാഷ്ട്രീയബോധം ഉണർത്തുകയെന്നതാണ് ഒന്നാമത്തേതു്. രാഷ്ട്രീയബോധം ഉണർത്താൻ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല തന്നെ. നമ്മുടെ പത്രപ്രവർത്തനനിയമങ്ങളിൽ സാരമായ ചില നിബന്ധനകൾ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മൗലികാവകാശങ്ങളിലെ അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു എതിരാണ് ഇതു് എന്ന ആരോപണം ഉന്നയിക്കപ്പെടാം. പക്ഷേ ജനാധിപത്യഭദ്രത കൈവരിക്കണമെങ്കിൽ ഇതു കൂടിയേ തീരൂ. മൗലികാവകാശങ്ങളിൽ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നവർ ജനാധിപത്യഭദ്രതയുടെ നേർക്കു കണ്ണടയ്ക്കുകയായിരിക്കും.

ജനങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നടത്തുന്ന ജനങ്ങളുടേതു മാത്രമായ ആ ഭരണവ്യവസ്ഥിതി വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന ആ നല്ല കാലമിനി വന്നു കൂടുമോ? ആ കാലം—നമ്മൾ ജനാധിപത്യഭദ്രത കൈവരിക്കുന്ന ആ കാലം—വന്നുചേരുമെന്നു് പ്രത്യാശിക്കുക.

വിമലയുടെ കഥ

(ബി. സാവിത്രി എം. എ.)

കഴുത്തൊടിഞ്ഞു്, ചുണ്ടു പിളർത്തിക്കിടക്കുന്ന മരതകക്കിളിയുടെ നിർജ്ജീവമായ ശരീരത്തിലൂടെ ഉറുമ്പുകൾ കേറിയിറങ്ങുന്നതു് ശൂന്യമായ ഒരു നോട്ടത്തോടെ അവൾ നോക്കി നിന്നു.

ദുഷ്ടക്കിളി, നിനക്കെന്താണു വേണ്ടത്. നീയല്ലേ എന്റെ മോഹനേട്ടനെ കൊന്നതു്.

അവളോർത്തു:

മരതകക്കിളിയെ ആദ്യമായി കണ്ടതു്, തത്തപ്പെട്ടി ഉണ്ണിയിൽ കറുത്ത സില്ക്കുനൂലുകൊണ്ടു് കിളിയുടെ രൂപം മിനഞ്ഞെടുത്തതു്, വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ ആ ആദ്യസമ്മാനം മോഹനേട്ടനു നല്കിയപ്പോൾ, 'പ്രിയപ്പെട്ടവൾ കുഞ്ഞിഹ് സമ്മാനിക്കുന്നതു് അപകടം ആണ്' എന്നു് മോഹനേട്ടൻ പറഞ്ഞതു്, പിന്നെ, പിന്നെ, ഹാ, ഓർക്കാൻ വയ്യ!

എന്റെ മോഹനേട്ടാ, ടാറിട്ട റോഡിൽ ചലനമററു് ചോരയിൽക്കുതിർന്നു് അങ്ങു് കിടന്നപ്പോൾ കരഞ്ഞു കണ്ണീർ വാററിയ ഈ ഹതഭാഗ്യയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചോർത്തു് അങ്ങയുടെ ആത്മാവു് വേദനിച്ചിട്ടുണ്ടാവും, ഇല്ലേ?

പെട്ടന്നവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു:

എന്റെ പുന്നാരക്കിളീ. നീയും ചത്തു പോയല്ലോ?

ചത്തുപോയതോ? കൊന്നു. കഴുത്തൊടിച്ചുകൊന്നു. എന്നിട്ടു് ഉറുമ്പുകൾക്കു തിന്നാൻ കൊടുത്തു.

ഭീതിയോടെ അവൾ ചുററും നോക്കി.

ആരെങ്കിലും കണ്ടുവോ കൊന്നതു്? ദൈവമേ, ഇതറിഞ്ഞാലുമോ?

ഇല്ല. മരതകക്കിളിയെ കൊന്നില്ല. മോഹനേട്ടനേയും കൊന്നില്ല. ചത്തുപോയി.... ചത്തുപോയി.

കാപ്പിച്ചെടിയുടെ മറവിൽക്കൂടി പതുങ്ങി പതുങ്ങി അവൾ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

പോർട്ടിക്കോയിലെത്തിയപ്പോൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. മുമ്പിൽ നിനയുടെ അമ്മ–മോഹനേട്ടന്റെ ചേച്ചി. പോലീസിലേല്പിക്കാൻ വന്നതുതന്നെ, തീർച്ച.

കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ അവരുടെ കാല്ക്കൽ വീണു.

'ഏടത്തി രക്ഷിക്കണേ'

അവളെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു കണ്ണീരൊപ്പിക്കൊണ്ടു് അവർ ചോദിച്ചു: "എന്താണിതു വിമലാ ?!'

പേടിച്ചരണ്ട മിഴികളോടെ തികച്ചും കാതരയായി അവൾ പറഞ്ഞു:

" ഏടത്തീ, ഞാനല്ല മരതകക്കിളിയെ കൊന്നതു്. മോഹനേട്ടനെ കൊന്നതും ഞാനല്ല "

" ആരുപറഞ്ഞു മോഹനനെ നീ കൊന്നു എന്നു്. എന്റെ കുട്ടീ, അവൻ സ്കൂട്ടറപകടത്തിൽ മരിച്ചുപോയതല്ലേ? "

" ഞാൻ കൊന്നതല്ല, ഏടത്തീ "

" ഇല്ല, വിമലേ, നീ കൊന്നിട്ടില്ല "

" അപ്പോൾ മോഹനേട്ടൻ മരിച്ചിട്ടില്ല, അല്ലേ ഏടത്തീ? "

ആകാംക്ഷയോടെ അവൾ അവരുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു് ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. കൊലക്കുററത്തിനു വിധി പറയുന്നതു കേൾക്കുവാൻ കാത്തുനില്ക്കുന്ന നിരപരാധിയായ ഒരു പ്രതിയുടെ ഹൃദയത്തുടിപ്പോടുകൂടി

നിമിഷം. എന്തോ ആലോചിച്ചുനിന്നിട്ട് അവർ മൂളി:

'ഉം'

അത്യാഹ്ളാദത്തോടെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ തോട്ടത്തിലേക്കു നോക്കി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

മഞ്ഞക്കിളീ, മോഹനേട്ടൻ മരിച്ചില്ലാട്ടോ.

ആരെയൊക്കെയാണ് ഈ നല്ല വർത്തമാനം അറിയിക്കേണ്ടത്?

കഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ വിളറിവെളുത്ത് ഈ വന്നത് അമ്മയല്ലേ? അമ്മയെന്തിന സങ്കടപ്പെടുന്നു?

ഇറന്ന ചിരിയോടെ അവൾ പറഞ്ഞു:

"അമ്മേ, മോഹനേട്ടൻ മരിച്ചിട്ടില്ലാട്ടോ. കള്ളൻ പററിക്കാൻ പറഞ്ഞതല്ലേ?"

തിരിഞ്ഞ് ഏടത്തിയോടായി അവൾ പറഞ്ഞു:

"മോഹനേട്ടനോട് നിന്നെയും കൂട്ടി ഒന്നിങ്ങോട്ടു വരാൻ പറയില്ലേ, ഏടത്തീ?"

മന്ദ[illegible] ഒരു മുല്ലപ്പൂപോലെ മനോഹരിയായിരുന്നു അവൾ. അതു പറയുമ്പോൾ, അവളുടെ വിശാലനയനങ്ങൾ പ്രതീക്ഷാനിർഭരങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടാണ് കവിളുകൾ തുടുത്തത്. വാടിക്കരിഞ്ഞ ചുണ്ടുകൾക്കുപോലും നിറഭേദം വന്നത് എത്ര പെട്ടെന്നാണ്!

ഒരു മൂളിപ്പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ട് അവൾ സ്വന്തം മുറിയിലേക്കു നടന്നു.

"നിന്നെ മാത്രം കണ്ടില്ലല്ലോ പ്രേമചകോരീ"

കണ്ണാടിയിൽ സ്വന്തരൂപം കണ്ടപ്പോൾ അവൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. എത്ര വൃത്തികെട്ടിരിക്കുന്നു താൻ! മോഹനേട്ടൻ ഈ രൂപത്തിൽ തന്നെക്കണ്ടാൽ!

ഓ! എന്തെല്ലാം പറയാനുണ്ട് മോഹനേട്ടനോട്! എത്രനാളായി കണ്ടിട്ട്!

കാണുമ്പോൾ മുഖം വീർപ്പിച്ചിരിക്കണം. ഇത്ര സങ്കടപ്പെടുത്തിയില്ലേ? ആ വേദനയിൽ മഞ്ഞക്കിളിയെക്കൂടി കൊന്നില്ലേ?

കിളിയെ കൊന്നിട്ട് നാളുകളേറെയായല്ലോ. ഉവ്വ്. ഇളംമഞ്ഞ ദേഹത്തിൽ കറുപ്പുവരകളുള്ള മഞ്ഞക്കിളിയെ കൊന്നതു നാളുകൾക്കു മുമ്പാണ്.

പക്ഷേ, ഇന്നാണല്ലോ കിളിയുടെ വെറുങ്ങലിച്ച ദേഹത്തിൽ ഉറുമ്പരിക്കുന്നതു കണ്ടത്.

കിളിയെ കൊന്നതു മോഹനേട്ടൻ മരിച്ചുപോയതിന്റെ ദേഷ്യത്തിനല്ലേ?

അയ്യോ, മോഹനേട്ടനെ കൊന്നതും താനല്ലേ?

തനിക്കു സിനിമാ കാണണം എന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മോഹനേട്ടൻ മരിക്കുമായിരുന്നോ?

ഇപ്പോഴല്ലേ ഏടത്തി പറഞ്ഞതു മരിച്ചിട്ടില്ല എന്ന്? അതോ സ്വപ്നം കണ്ടതാണോ? ഒന്നുകൂടി ചോദിച്ചുകളയാം.

വിഭ്രാന്തിയോടുകൂടി അവൾ പൂമുഖത്തേക്കു നടന്നു. കാലുതട്ടി സാരിയുടെ വക്ക് പൊട്ടിപ്പോയത് അവൾ അറിഞ്ഞില്ല. സ്വീകരണമുറിയുടെ വിരിപ്പുലൊത്തിയപ്പോൾ തരിച്ചു നിന്നുപോയി. അകത്ത് അമ്മയും ഏടത്തിയുംകൂടി വർത്തമാനം പറയുന്നു.

"എന്തു പറയാനാ മോളെ" നാലു മാസമായില്ലേ തുടങ്ങിയിട്ട്? ഡോക്ടർ എന്നും വരുന്നുണ്ട്."

ആരെ ചികിത്സിക്കാനാണാവോ ഡോക്ടർ എന്നും വരുന്നത്? എന്നിട്ട് താനൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലല്ലോ.

"ഡോക്ടർക്കവളെ കല്യാണം കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടെന്ന് ഇന്നലെ നിന്നുടെ അച്ഛനോടു പറയുന്നതുകേട്ടു. രണ്ടുമാസത്തിനകം അവൾക്കു സുഖമാവും എന്ന്"

"അതിനൊക്കെ എനിക്ക് യോഗമുണ്ടോ മോളെ?"

എന്തു ഡോക്ടർ? ആരെയാണ കല്യാണം കഴിക്കേണ്ടത്? അമ്മയ്ക്കെന്തിനാണ യോഗം?

"നിന്ന പറഞ്ഞിരുന്നു, അവൾക്കൊരു മഞ്ഞക്കിളിയെ ഇഷ്ടമാണെന്ന്. ആ കിളിയെയും അവൾ കൊന്നു, അല്ലേ?"

"മോഹനൻ മരിച്ചു രണ്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവളാക്കിളിയെ കൊന്നു"

കൂടുതലൊന്നും കേട്ടില്ല. മോഹനേട്ടൻ മരിച്ചു. ഏട്ടത്തി തന്നെ കളിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. തലയ്ക്കകത്തു തേനീച്ചകൾ മൂളിപ്പറന്നു. കണ്ണിൽക്കിട്ടിയതു ഫ്ളവർവാസാണ്. ആഞ്ഞെറിഞ്ഞു. ചില്ലുകൾ തകരുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ പൈശാചികമായി പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാൻ തോന്നി.

അറിയാതെ തേങ്ങിപ്പോയി. ആരൊക്കെയോ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

മുന്നിൽക്കണ്ട അവ്യക്തമായ നിഴലുകളിലേക്ക് അവൾ അർത്ഥശൂന്യമായി തുറിച്ചുനോക്കി.

ബലമുള്ള രണ്ടു കൈകൾ അവളുടെ വായ്ക്കകത്ത് എന്തോ ആക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ പ്രാണവേദനയോടെ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ച് അവൾ തടഞ്ഞു. ഓ! ഇന്നവരെന്നെ വിഷംതന്നു കൊല്ലാൻ പോകുകയാണല്ലോ.

ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു:

"മോഹനേട്ടനെ കൊന്നതു ഞാനല്ലേ' അതേ! എന്നെ കൊല്ലരുതേ!

ചുറ്റും ഇരുട്ട് വ്യാപിക്കുകയാണെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അജ്ഞാതമായ ഏതോ മണ്ഡലത്തിലേക്കു താൻ വഴുതിവഴുതിപ്പോവുകയാണ്. ആകാവുന്നതു ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞതാണ്.

"നിങ്ങൾക്കൊക്കെ തൃപ്തിയായില്ലേ? ഞാനിതാ മരിക്കുകയാണ്"

പക്ഷേ, ശബ്ദം പുറത്തു വന്നില്ല.

അവ്യക്തമായ ആ ലോകത്തിൽ അവൾ എന്തൊക്കെയോ കണ്ടു.

ചവിട്ടുമ്പോൾ റോസാപ്പൂക്കളെക്കാൾ മാർദ്ദവമനുഭവപ്പെടുന്ന, വെൺതരികൾ നിറഞ്ഞ വഴിത്താരയിലൂടെ അവൾ മുന്നോട്ടു നടന്നു. ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളെല്ലാം വളരെയേറെ ഹൃദ്യമായനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവളുടെ ഹൃദയത്തെ മഥിച്ചിരുന്നത് താങ്ങാനാവാത്ത വിഷാദമായിരുന്നു. 'ഏകാന്തതയുടെ അപാരതീര'ത്തിലൂടെയാണല്ലോ താൻ സഞ്ചരിക്കുന്നത്!

ഇപ്പോൾ മോഹനേട്ടൻ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ. അവൾ ചുറ്റും നോക്കി.

അത്ഭുതംകൊണ്ടവളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. അതാ ചിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതു മോഹനേട്ടനല്ലേ?

പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവളവന്റെ മാറിലേക്കു ചാഞ്ഞു.

സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടാതിരുന്ന സ്വപ്നത്തിന്റെ അനന്തതയിൽ ലയിച്ചുനിന്നപ്പോൾ മധുരതരമായി അവൾ മൊഴിഞ്ഞു:

"മോഹനേട്ടാ, എല്ലാവരും പറഞ്ഞു ഞാനേട്ടനെ കൊന്നു എന്ന്"

അവൻ ആശ്വസിപ്പിച്ചു:

"മണ്ടിപ്പെണ്ണേ!"

ചിരപരിചിതമായ ആ ശബ്ദം അവളുടെ കാതുകളിൽ അമൃത വർഷിക്കുകയായിരുന്നു.

കൊഞ്ചിക്കൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു:

"അമ്മയെ കാണണ്ടേ?"

അവന്റെ മുഖം ഗൗരവമായി. അവൾ അതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സ്വരത്തിൽ അവൻ പറഞ്ഞു:

"ഇതു മരിച്ചവർക്കു മാത്രമുള്ള സ്ഥലമാണ്, വിമലാ"

എന്തോ മന്ത്രിക്കുന്നപോലെ അവളും മെല്ലെ പറഞ്ഞു:

"ഓ! എന്നെയും അവർ കൊന്നല്ലോ"

ദിനരാത്രങ്ങൾ ഓടിമറഞ്ഞതു അവൾ അറിഞ്ഞില്ല. അത്ഭുതപൂർവമായ ഒരാനന്ദലഹരിക്കടിപ്പെട്ട് ജീവിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ.

ഒരു ദിവസം—

അവൾ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഉണർന്നപ്പോൾ—

മോഹനേട്ടനില്ല. അട്ടഹാസം.

പകരം,

കേട്ടുമറന്ന ശബ്ദങ്ങൾ,

എവിടെയോ കണ്ടു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള മുഖങ്ങൾ.

അവൾ അമ്പരപ്പോടെ ചുറ്റും നോക്കി.

സുന്ദരനായൊരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ഉത്കണ്ഠയോടെ അടുത്തിരിക്കുന്നു.

അവൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഡോക്ടർ രവികുമാറല്ലേ അതു്? മോഹനേട്ടന്റെ കൂട്ടുകാരൻ?

വിസ്മയത്തോടെ അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ ഉച്ചരിച്ചു:

'ഡോക്ടർ'

ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മുഖത്തു് പെട്ടെന്നു് ഒരു ചിരി പരന്നു. ചിരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

"രവി തന്നെ. ഞാൻ വിചാരിച്ചു വിമല എന്നെ മറന്നു എന്നു്."

മറക്കുകയോ? മോഹനേട്ടന്റെ കൂട്ടുകാരനെ മറക്കുകയോ?
പക്ഷേ—

വിഷാദത്തോടെ അവളോർത്തു:

ഡോക്ടറും ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിലേ മരിച്ചല്ലോ.

"എന്താണു വിമലാ ഓർക്കുന്നതു്?"

"എന്തു്?"

"മരിച്ചവർക്കുമാത്രമുള്ള ലോകമല്ലേ ഇതു്? മോഹനേട്ടൻ മരിച്ചു. എന്നെ അവർ കൊന്നു. ഇപ്പോൾ ഡോക്ടറും."

ഡോക്ടറുടെ മുഖത്തു വിഷാദം പരക്കുന്നതു് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. തീർച്ച. ഡോക്ടറേയും ആരോ കൊലപ്പെടുത്തിയതാണു്. അതാണിത്ര സങ്കടം.

അല്ല, ഡോക്ടർ അങ്ങു് മരിച്ചതാണോ, അതോ ആരെങ്കിലും കൊന്നതാണോ?

ആശ്വസിപ്പിക്കാനെന്നോണം അവൾ പറഞ്ഞു:

"സാരമില്ല ഡോക്ടർ. ഇവിടെ സുഖമാണു്. വരൂ മോഹനേട്ടനെ കാണിച്ചുതരാം"

പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ മധുരമധുരമായ ഓടക്കുഴൽനാദം കേൾക്കുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. ചെവിവട്ടം പിടിച്ചു്, കണ്ണടച്ചു് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു; ഓടക്കുഴലിന്റെ ശബ്ദം കൂടിവന്നു.

അവസാനം—

എല്ലാം നിലച്ചു. മുത്തുമണികൾ മുന്തിരിക്കുലകളെപ്പോലെ തൂങ്ങുന്ന ഒരു വീഥിയിലൂടെ അവൾ നടക്കുകയാണു്. കാലടിസ്വനം പോലും കേൾക്കാനില്ല. നിശ്ശബ്ദവും നിശ്ചലവും നിസ്സംഗസുന്ദരവുമായ ആ പ്രദേശത്താകെ കണ്ണോടിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ തേടി നടന്നു.

മോഹനേട്ടനെവിടെ?

ജീവിതം മഹാന്മാരുടെ നോട്ടത്തിൽ

സമ്പാദകൻ

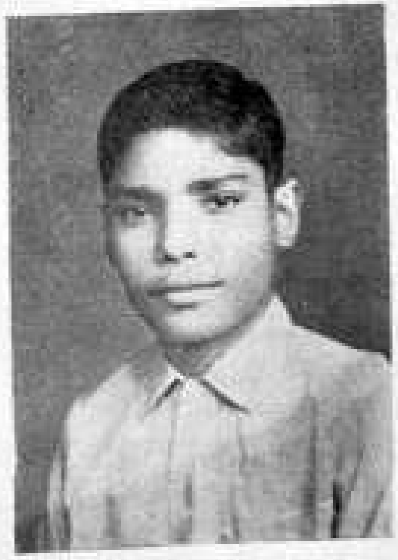

"ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കാനും ആദരിക്കാനും പഠിക്കൂ; ജീവിത വൈഷമ്യങ്ങൾ എന്താണെന്നു നിങ്ങൾ അറിയേണ്ടി വരില്ല." (ഗെഥെ)

"ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടാതെയുള്ള ജീവിതം അഭികാമ്യമല്ല." (സോക്രട്ടീസ്)

"രണ്ടു കാര്യങ്ങളടങ്ങിയതാണു് ഒരുത്തന്റെ ജീവിതം; പഠിക്കൽ, സമ്പാദിക്കൽ." (മോർളി)

"ജീവിതം! പുഞ്ചിരിക്കും കണ്ണുനീരിനുമിടയിൽ ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ലോകമാണതു്." (ബൈറൺ)

"ജീവിതത്തിനു് മൂന്നു മേഖലകളാണുള്ളതു്. ഇന്നലത്തേതു്, ഇന്നത്തേതു്, നാളത്തേതു്. കഴിഞ്ഞതിന്റെ അനുഭവവെളിച്ചത്തിൽ ഇന്നത്തേതുകൊണ്ടു നാളത്തേതുണ്ടാക്കുക." (വേർഡ്സ്‌വർത്ത്)

"ജീവിതസംതൃപ്തിയിലേക്കും സന്തുഷ്ടിയിലേക്കുമുള്ള ഒരൊററ അനുവാദപത്രം ജീവിതത്തിൽ നിങ്ങൾ പുലർത്തിപ്പോരുന്ന ആത്മാർത്ഥതയാണു്." (ഷേക്സ്പിയർ)

'ഭാഗികമായോ മുഴുവനായോ സുഖഭോഗങ്ങളുടേതായ ഒരു ജീവിതം വ്യർത്ഥവും ദരിദ്രവുമായിരിക്കും. ജീവിക്കാൻ അർഹതയുള്ള ഒന്നല്ല അതു്. സദാ അസംതൃപ്തവും അതൃപ്തവും ദുരിതപൂർണ്ണവുമായ ഒന്നായിരിക്കും അതു്." (തിയഡോർ പാർക്കർ)

"നിങ്ങൾ ഏററവും വിലമതിക്കുന്ന ആദർശത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങളുടെ ജീവിതം അർപ്പിക്കുക. അതാണു് ജീവിതത്തിന്റെ ആനന്ദം." (ബർണാഡ്ഷാ)

"സ്നേഹബന്ധങ്ങളാണു് നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കുന്നതു്. ജീവിതത്തിനു ചുറ്റും വെളിച്ചവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു് അവയത്രെ." (ചാനിങ്)

"വികസിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക, ചലനവും വളർച്ചയും മാത്രമാണു് ജീവന്റെ ലക്ഷണമെന്നു് അനുസ്മരിക്കുക." (സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ)

രാഗഗീതി

പി. ബാലകൃഷ്ണൻ

പാടുവാനറിവില്ലാത്ത
മൂകഗായകനാണു ഞാൻ
മൗനവേദന തിങ്ങുന്നെൻ
രാഗലോലഹൃദന്തമേ.

കാത്തിരുന്നു നിനക്കായി-
പ്പലനാളുകൾ ഞാൻ വൃഥാ
ഒരു നല്ല ദിനാന്തത്തിൽ
കണ്ടു മുട്ടിയ മല്ലികേ.

തപംകൊണ്ടു ശ്രമം മൂലം
മനതാരിനെയേറ്റവും
മൃദുവായിത്തലോടി നീ
ഒരുനാളിൽ ശില്പകാരിയായ്.

താവകസ്പർശനം സ്വർഗ്ഗീ-
യാനുഭൂതികൾ നൽകിയേ
കണ്ണിലാനന്ദമാറാടി
തവദർശന വേളയിൽ.

ആഹ്ലാദത്തിൻ തിരക്കോളിൽ
ആനന്ദാബ്ധിയിൽ നീന്തി ഞാൻ;
മനക്കാമ്പിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു
രാഗമാലികയെന്നു നീ

നീരപ്രഭയോലുന്ന
നീലകാള രാജിയിൽ
രാഗവല്ലരി പുഷ്പിച്ച
സുമമൊന്നണിയിച്ചു ഞാൻ

നൃത്തവും ഗീതിയും ഗാന-
മേളയും വിശ്വസിച്ചു ഞാൻ:
മനംകൊണ്ടു വരിച്ചെന്നെ-
യാത്മാവിനിഷ്ട തോഴനായ്.

വിധിയാലകലത്തായ് നീ
ചക്രവാളത്തിനപ്പുറം;
ശ്രുത ശ്രുതി തേടീട്ടും
ദേവ കന്യകയെന്നപോൽ.

ഓടിയോടി വരില്ലേ നീ
രാഗമാധുരി ഇകവാൻ?
വേദനിക്കയാണിന്നും
വേർപിരിഞ്ഞൊരു മാനസം.

പാടുവാൻ വിരുതേറീടും
ഗാനദേവതയാണു നീ
പാടുകദിവ്യ സംഗീതം
ദേവി നിന്റെ മനോഗതം.

ജോർജ്ജ് ബർണാർഡ് ഷാ

ജോൺ കോശി, കുളമിക്കാട്ട്
Class I English.

ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഏറ്റവും പ്രമുഖനായ നാടകകൃത്താരെന്ന ചോദ്യത്തിനൊന്നുത്തരമേയുള്ളൂ — ജോർജ്ജ് ബർണാർഡ്ഷാ. അര നൂറ്റാണ്ടുകാലം ആംഗലനാടകവേദിയെ ഈ ഐറിഷ്കാരൻ കൈയടക്കി വച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജനിച്ചിട്ട് ജൂലായ് 26-ാം നു നൂറ്റിപ്പത്തുവർഷം തികഞ്ഞു. ഷായുടെ ജീവിതത്തിലേക്കൊന്നു കണ്ണോടിക്കാം.

1856 ജൂലായ് 26-ാം നു അയർലണ്ടിലെ ഡബ്ലിനിൽ എന്ന സ്ഥലത്താണു ബർണാർഡ്ഷാ ജനിച്ചത്. പിതാവായ ജോർജ്ജ്കാർഷാ ഒരു മദ്യപാനിയായിരുന്നു. അങ്ങനെ അസംതൃപ്തമായ ആ കുടുംബത്തിനു ആനന്ദം നൽകിയിരുന്നത് അമ്മയായ ലൂസിയാനാഗാർലിയുടെ സംഗീതമായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ രസികത്വവും അമ്മയുടെ സംഗീതവാസനയും ഷായ്ക്കു കിട്ടിയിരുന്നു. വീട്ടുപുലർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു ഉടമയുടെ കീഴായി ഷാ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1876-ൽ കുടുംബമൊന്നും ലണ്ടനിലേക്ക് താമസം മാറി. കുടുംബകാര്യങ്ങളെല്ലാം പിതാവിൽനിന്നു ഷാ സ്വയം കൈയേറ്റു. എഡിസൺ കമ്പനിയിലും മറ്റുമായി പല ജോലിയിൽ ഷാ പ്രവേശിച്ചുവെങ്കിലും ഒന്നിലും സ്ഥിരമായി നില്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങിനെ ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം സാഹിത്യരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ തങ്ങിനില്ക്കുകയും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടുകയും ചെയ്തു.

പത്രങ്ങൾക്കും വാരികകൾക്കും ലേഖനങ്ങളെഴുതിയാണ് ഷാ സാഹിത്യരംഗത്തേക്കു കടന്നുവന്നത്. ഇവയിൽ അധികപങ്കും സംഗീതസാഹിത്യാദികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനങ്ങളായിരുന്നു. ഒട്ടധികം നാടകങ്ങളെപ്പറ്റി വിമർശനങ്ങളെഴുതി. കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ആ ലേഖനങ്ങളൊക്കെ ഇന്നും ഉത്തമമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. പല രംഗങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ച് ഒടുവിൽ ഷാ നാടകത്തിലെത്തി. തന്റെ ആദർശങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും ഉത്തമമെന്നു തോന്നിയ മാർഗ്ഗം അതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു സ്വീകരിച്ചു അത്രമാത്രം.

എന്തും വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുക—അതായിരുന്നു ഷായുടെ പ്രകൃതം. ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവത്തിലേക്ക് മാറിനില്ക്കുന്ന തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആരെയും കൂസാതെ തട്ടിവിട്ടു. അവയിൽ സമുദായവിമർശനവും ഉപദേശവും എല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കും. ഒട്ടേപേർക്കും ഇതു രുചിച്ചെന്നു വരികയില്ല. എങ്കിലും തന്റെ ആശയങ്ങൾ തുറന്നു പറയുന്നതിനു ഷായ്ക്കു യാതൊരു മടിയുമില്ലായിരുന്നു. സമുദായത്തിനെതിരെ തന്റെ മൂർച്ചയേറിയ വിമർശനശരങ്ങൾ തൊടുത്തുവിട്ടു. ഇത് ഒട്ടു വളരെ ശത്രുക്കളെ ഷായ്ക്ക് സൃഷ്ടിച്ചു. അതൊന്നും ആ മനുഷ്യനൊരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല.

വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു പുതിയ ചിന്താഗതിയാണു ഷാ ആവിഷ്കരിച്ചത്. ചിന്തിക്കുവാൻ ജനങ്ങളെ അദ്ദേഹം പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഷായുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കൊക്കെ പുതുമയുണ്ടായിരുന്നു. ആ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ചിലപ്പോൾ ഷാ രൂക്ഷമായ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഫലിതത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ പരിഹാസമായിരിക്കും. പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതിനിടയിലും ഷാ പ്രേക്ഷകരെ ചിന്തിപ്പിക്കും. അദ്ദേഹംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടേ പ്രേക്ഷകരെ ചിന്തിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളുവെന്ന്. ആദ്യമാദ്യം ഷായെ ആരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ക്രമേണ അദ്ദേഹം ഒരു ശല്യമായിത്തീർന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ അദ്ദേഹത്തെ പുച്ഛിച്ചുതള്ളി.

അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കാനവർ കൂട്ടാക്കിയില്ല. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഷാ പിന്മാറിയില്ല. അദ്ദേഹം തുടരെത്തുടരെ എഴുതി: എഴുതിയവയെല്ലാം പുതിയ ആദർശങ്ങൾക്കൊള്ളുന്നവയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുവാൻ ആരും മുമ്പോട്ടു വന്നില്ല. നാടകക്കമ്പോളത്തിൽ നിലക്കള്ളിയില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ തന്റെ അമ്മയുടെ വർത്തമാനത്തിൽ പങ്കുപറ്റേണ്ടിവന്നു ഷാക്കു്.

പക്ഷേ ക്രമേണ ഷായുടെ നാടകങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. അവയെ തിരസ്കരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നു. മറിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങൾ കാണാൻ ജനങ്ങൾ തിങ്ങിക്കൂടി. സ്വാഭാവികമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളിൽ കഴമ്പില്ലേ എന്നു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. യാഥാസ്ഥിതികതയിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തിന്റെ ആരംഭമായിരുന്നു അതു്. ആളുകളെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു ഷായുടെ കൃതികൾ. ക്രമേണ ഇംഗ്ലീഷ് നാടകവേദിയെത്തന്നെ വെട്ടിപ്പിടിച്ചുകളഞ്ഞു ഷാ.

ഷായുടെ നാടകങ്ങൾക്കു ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ടായിരുന്നു. നാടകത്തേക്കാൾ വലിയ അവതാരിക എഴുതുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ഇവയിൽക്കൂടി അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നതു്: അവയുടെ മഹത്വം പ്രകീർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവതാരികയെഴുതാൻവേണ്ടിയാണു ഷാ നാടകമെഴുതിയതെന്നു് ഒരു രസികൻ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു. ഷായുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ചില ചിന്താഗതികളുടെ പ്രതിനിധികളായിരിക്കും. അവർ ചിലപ്പോൾ വളരെ നീണ്ടസമയം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. തങ്ങൾ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളാണു പറയുന്നതു്. കാണികളെ ഈ തത്വശാസ്ത്രം മുഴുവൻ മുഷിവുകൂടാതെ ഇരുത്തി കേൾപ്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവു ഷായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവും.

ധിക്കാരിയെന്നും അഹങ്കാരിയെന്നും ഷായെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. തന്റെ കഴിവുകളെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു ശരിക്കും അഭിമാനമുണ്ടായിരുന്നു. തന്നെപ്പോലെ മഹാനായ ആരും ഇല്ലെന്നു ഷാ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മറ്റൊരു നാടകകാരനും തന്നെയൊപ്പമിരിക്കാനർഹതയില്ലെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. ഷേക്സ്പിയറെ അദ്ദേഹത്തിനു പുച്ഛമായിരുന്നു. തരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ ഷേക്സ്പിയറെ തരംതാഴ്ത്താനദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. സമകാലീന ജനതക്കുവേണ്ടി യാതൊന്നും ഷേക്സ്പിയറിനു നൽകാനില്ലായിരുന്നുവെന്നു് ഷാ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇബ്സനെ ഷാ ആരാധിച്ചിരുന്നു. നാടകലോകത്തു് ഷേക്സ്പിയറിനെ കവച്ചുവയ്ക്കാൻ ഷായ്ക്കു കഴിഞ്ഞോ എന്നുള്ളതു വിവാദവിഷയമാണെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖനായ ഒരു നാടകകൃത്തെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനം എന്നും നിലനില്ക്കും. ഷേക്സ്പിയറെക്കഴിഞ്ഞാൽ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നാടകകൃത്തു് ഷായാണെന്നു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ ഇത്ര പ്രസിദ്ധി നേടിയ മറ്റൊരു ഐറിഷുകാരനുമില്ലതന്നെ. നാടകങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിൽപ്പോലും ഷേക്സ്പിയറെ കവച്ചുവയ്ക്കണമെന്നുള്ളതു് ഷായുടെ ഉന്നമായിരുന്നിരിക്കണം. ചെറുതും വലുതുമായി അമ്പതോളം നാടകങ്ങൾ ഷാ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ബാക്ക്ടുമെതുസലാ, പിഗ്മാലിയൻ, സെന്റു ജോയൻ, മാൻ ആൻഡ് സൂപ്പർമാൻ, ആപ്പിൾകാർട്ട്, ആംസ് ആൻഡ് ദി മാൻ ഇവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രമുഖ നാടകങ്ങളിൽ ചിലതാണു്. ഇവയിൽ ബാക്ക്റ്റു മെതുസലാ തന്റെ മാസ്റ്റർ പീസായി ഷാ കരുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ നിരൂപകർ അതിനെ ഷായുടെ ഏറ്റവും നല്ല നാടകമായി കരുതുന്നില്ല.

മററു എഴുത്തുകാരെ പററി ബഹുമാനമില്ലായ്മ— അതായിരുന്നു എഴുത്തുകാരനെന്നനിലയിൽ ഷായുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയെന്നു് ചെസ്റ്റർ പീയേഴ്സൺ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. 1925-ൽ ഷായ്ക്കു് സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം നല്കപ്പെട്ടു. അതദ്ദേഹത്തിനു വലിയ കാര്യമൊന്നുമായിരുന്നില്ല. അതിലൊക്കെ അപ്പുറം താൻ അർഹി-

ക്കുന്നതെന്നതായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം. ഫാബിയൻ സൊസൈററിയിൽ ഷാ അംഗമായിരുന്നു. ഷാ തികച്ചും ഒരു സസ്യഭുക്കായിരുന്നു. മൃഗങ്ങളെ കൊന്നു തിന്നുന്നതു തെററാണെന്നദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നു. തന്റെ വാക്കുകൾ രൂക്ഷമായിരുന്നെങ്കിലും മനസ്സു് മൃദുലമായിരുന്നെന്നു് ഇതു തെളിയിക്കുന്നു. താൻ ഒരു മതവിശ്വാസിയാണെന്നു് ഷാ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും ഒരു മതാനുയായിയുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പുകവലിക്കുകയോ മദ്യപിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല.

സമുദായത്തിലെ ദുഷ്പവശങ്ങളെ അപലപിക്കുവാൻ ഷാ ഒട്ടും മടിച്ചിട്ടില്ല. 'മിസ്സിസ് വാറൻസ് പ്രൊഫഷൻ' എന്ന നാടകത്തിൽ രൂക്ഷമായ സമുദായ വിമർശനമാണു് ഷാ നടത്തിയിരിക്കുന്നതു്. യുദ്ധത്തെയും അതിന്റെ കെടുതികളെയും വച്ചിക്കുകയാണു് 'ആംസ് ആൻഡ് ദി മാനി'ൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, 'സെന്റു ജോയനി'ൽ മതത്തിന്റെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളെ ഷാ വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്ത ആദ്യത്തെ നാടകകൃത്തു ഷാ ആണെന്നു പറയാം. 1950-ൽ 95-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ബർണാർഡ് ഷാ അന്തരിച്ചു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഷാ ആരായിരുന്നു? പ്രഗത്ഭനായ നാടകകൃത്തു്, മഹാനായ ചിന്തകൻ, വിപ്ലവകാരി, സമുദായപരിഷ്കർത്താവു്, എല്ലാററിലുമുപരി ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയും.

By A. K. Abdul Majeed
St. P. D. C. Group iii

പ്രതിജ്ഞ

E. J. GEORGE Sr. P. D. C. Gr. II

സമയം കൃത്യം നാലു മണി. സുന്ദരക്കുട്ടന്മാരും തരുണീമണികളും ക്ലാസ്സിൽ നിന്നിറങ്ങി. പുറത്തേക്കുള്ള ഗേറ്റിലേക്ക് എല്ലാവരും നീങ്ങിത്തുടങ്ങി.

അവരുടെയെല്ലാം മുമ്പിലായിട്ട് രണ്ടു പേർ തലയും താഴ്ത്തി നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾ അല്പം ആടിയാടിയാണ് നടന്നിരുന്നത്.

"ആരാണത്" രവി ചോദിച്ചു.

"അവനെ അറിയില്ലേ. ഹിസ്റ്ററിഫൈനൽ ഇയർ ആയിരുന്നു. സന്തോഷ് എന്നാണ് പേര്" അപരൻ പറഞ്ഞു.

"അവനെ dismiss ചെയ്തല്ലോ" രവി പറഞ്ഞു.

"എന്തായിരുന്നു കാരണം" അപരൻ അന്വേഷിച്ചു.

"മദ്യം കഴിച്ച് ക്ലാസ്സിലിരുന്ന് ഛർദ്ദിച്ചു എന്ന് ഒരു കേസ്സുണ്ടായി. വേറെ പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടെന്ന് പറയുന്ന കേട്ടു" രവി.

"അങ്ങനെയാണോ. അങ്ങനെ പള്ളിക്കാരൻ ആരും കാണാതെ രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായിരിക്കും."

X X X X

പ്രശസ്തി പലവിധത്തിലുണ്ട്. നല്ല കാര്യങ്ങളാലും ചീത്ത പ്രവൃത്തികളാലും പ്രശസ്തിയാർജ്ജിക്കാറുണ്ട്. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടതായിരുന്നു സന്തോഷിന്റെ പ്രശസ്തി.

കോളേജിനകത്തും പുറത്തും ക്രമക്കേടുകൾ കാണിച്ചതിന് ആദ്യം warning-ഉം പിന്നീട് suspension-ഉം സന്തോഷ് കൈപ്പറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

പരീക്ഷകളിലെല്ലാം കോപ്പിയടിച്ചും മറ്റുമായി അവൻ ഒരുവിധം കടന്നുകൂടും. അങ്ങനെ ഫൈനൽ ഇയറിലെത്തി. എന്നാലും പഠിത്തത്തിലല്ല ശ്രദ്ധ.

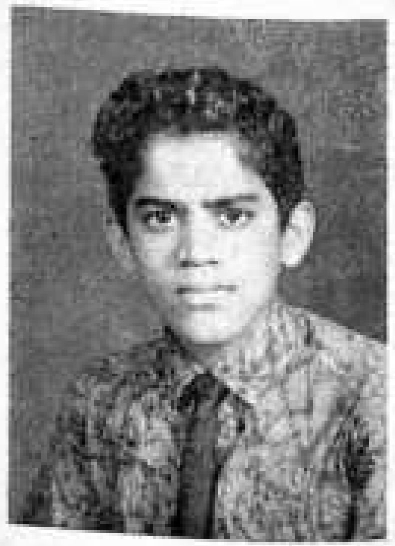

ഒരു അദ്ധ്യയനദിവസത്തിലെ എല്ലാ പീരിയഡിലും സന്തോഷിനെ ക്ലാസ്സിൽ കാണുക പ്രയാസമാണ്. എല്ലാ പീരിയഡിലും ക്ലാസ്സിൽ കയറുന്നവർ College boys അല്ലെന്നാണ് അവന്റെ അഭിമതം.

വലിയ സാമ്പത്തിക ശേഷിയുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിലല്ലായിരുന്നു സന്തോഷിന്റെ ജനനം. പക്ഷേ മകനെ ഒരു ബി. എ. ക്കാരനാക്കണമെന്നുള്ളത് മത്തായിച്ചേട്ടന്റെ ജീവിതാഭിലാഷമായിരുന്നു.

മാസാവസാനമാകുമ്പോഴേക്ക് മത്തായിച്ചേട്ടൻ എങ്ങനെയെങ്കിലും ഫീസ്സിനുള്ള രൂപ മകന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കും. കടം മേടിച്ചെങ്കിലും മത്തായിച്ചേട്ടൻ രൂപ കൊടുത്തിരുന്നു.

മുറുക്കാൻ കടയിലും മറ്റും രൂപാ കൊടുക്കാനുള്ളതുകൊണ്ട് എല്ലാ മാസവും ഫീസ്സിൽ കൂടുതൽ രൂപ സന്തോഷ് വാങ്ങിക്ക

CAPTAINS OF THE COLLEGE TEAMS (Men)

Sitting (L to R) :—Abraham Koruth (Tennis), Varkey John (Cricket), Alex M. Chacko (Basket ball), Thomas Mathew (Athletics), M. Mathew (Foot-ball).

Standing :—M. P. Stephen (Hockey), Thomas Cherian (Ball Badminton), K. C. John (Volley ball), M. I. Babu (Shuttle Badminton).

CAPTAINS OF WOMEN'S TEAMS

(L to R) :—Sumathi Abraham (Athletics), Meena Ranganathan (Tennis), Marykutty K. K. (Volley ball), Ansa Thomas (Badminton), Mary George (Basket ball), Valsa John (Hockey).

CAPTAINS OF THE COLLEGE TEAMS (Men)

CAPTAINS OF WOMEN'S TEAMS

ATHLETIC TEAM

VOLLEY BALL TEAM : Winners of the District Tournament

ATHLETIC TEAM

Sitting (L to R) :—Miss Kalyanikutty, Sumathi Abraham (Captain), Dr. P. M. Mathai (Principal), Mary George, Mr. C. P. Andrews.

Standing :— Suseela Mathew, Alex M. Chacko, Sagar Thomas, Thomas Mathew (Captain), Ambujam K.

VOLLEY BALL TEAM : (Winners of the District Tournament)

Squatting (L to R) :– Miss Suma Chacko, Miss Rachel P. A.

Sitting :—Miss Kalyanikutty P. (Physical Directress), Ramani P. Joseph, Dr. P. M. Mathai (Principal), Marykutty K. K. (Captain), Mr. C. P. Andrews (Physical Director),

Standing :— Miss Annamma Thomas, Rashi John, Rachel Mathew, Saramma K. C.

മായിരുന്നു. മത്തായിച്ചേട്ടൻ ഇതൊന്നുമറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

എല്ലാദിവസവും ഒൻപതു മണിയാകുമ്പോഴേക്ക് രണ്ടു ബുക്കുമെടുത്തു സന്തോഷ് വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങും. ബസ്സിൽക്കയറി കോളേജിലെത്തും.

പാന്റും ഷർട്ടും ധരിച്ച് 'ടിപ്പ്' ടോപ്പായിട്ട് സന്തോഷ് നടക്കാറുള്ളു. കൂട്ടുകാർക്കൊക്കെ സന്തോഷിനെ വലിയ ഇഷ്ടമാണ്; ഒരു വിധത്തിൽ ബഹുമാനവുമുണ്ട്.

ഒരു ദിവസം ക്ലാസ്സിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷിനോട് കൂട്ടുകാരൻ മാത്യു പറഞ്ഞു.

"ഇന്നലെ ഞാനല്പം മദ്യം കഴിച്ചു. എന്തു രസമായിരുന്നെന്നോ. ഈ മാസാവസാനം നമുക്കൊന്ന് മിനുങ്ങണം".

"എന്റെ കയ്യിൽ രൂപയില്ലെടോ. ഞാനില്ല." സന്തോഷ് ഒഴിയാൻ ശ്രമിച്ചു.

"ഫീസ്സിൽ കൂടുതൽ പറഞ്ഞു വാങ്ങിച്ചാൽ മതിയെടോ" മാത്യു പറഞ്ഞു.

ഈ പ്ലാൻ സന്തോഷിനും ഇഷ്ടമായി.

അന്ന് വൈകുന്നേരം സന്തോഷ് മത്തായിച്ചേട്ടനോട് പറഞ്ഞു.

"ഈ മാസം ഫീസ്സ് 46 രൂപയാണ്".

"നാല്പത്താറു രൂപയോ? എന്താടാ നീയിപ്പറയുന്നത്". " മത്തായിച്ചേട്ടനിൽ നിന്നും ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം ഉതിർന്നു.

"നിന്നെ പഠിപ്പിച്ചു ബി. എ. ക്കാരനാക്കുമ്പോഴേക്ക് ഞാൻ പിച്ചച്ചട്ടിയെടുക്കേണ്ടി വരുമോടാ. നല്ലവണ്ണം പഠിക്കണം കേട്ടോ".

"അവൻ നല്ലവണ്ണം പഠിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ ഇന്നലെ രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിക്ക് ഞാനെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ അവന്റെ മുറിയിൽ വെട്ടമുണ്ടായിരുന്നല്ലോ" സന്തോഷിന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു.

(ഒരൊറ്റ് കത്തിച്ചിട്ട് സന്തോഷ് കിടന്നുറങ്ങിയത് പാവം അമ്മ അറിഞ്ഞില്ല.)

"കഴിഞ്ഞ പരീക്ഷയ്ക്ക് ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം എനിക്കായിരുന്നു." സന്തോഷ് ഒരു നുണ തട്ടിവിട്ടു. (നുണ പറയാൻ മിടുക്കനാണ് സന്തോഷ്).

പിറ്റേദിവസം നമ്മുടെ പ്ലാൻപാസ്സായിയെടാ എന്ന് സന്തോഷ് കൂട്ടുകാരനോട് പറഞ്ഞു.

ദിവസങ്ങളും ആഴ്ചകളും കടന്നുപോയി. മാസാവസാനമായി.

വിയർപ്പ് പൊടിഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ നാല്പത്താറു രൂപ മത്തായിച്ചേട്ടൻ മകന്റെ കയ്യിൽ എടുത്തുകൊടുത്തു. അതും വാങ്ങിച്ചിട്ട് സന്തോഷ് വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങി.

കോളേജിൽ പോകുന്ന വഴി ബസ്സിൽ ഭയങ്കര കമന്റടിയാണ് സന്തോഷിന്. ബസ്സിൽ ഇരുന്ന് വളരെ ഉച്ചത്തിലല്ലാം സംസാരിച്ച് അവൻ ബഹളമുണ്ടാക്കും.

അന്നുച്ചതിരിഞ്ഞ് സന്തോഷും കൂട്ടുകാരനുംകൂടി ഒരുങ്ങിയിറങ്ങി പട്ടണത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു. പക്ഷേ സമയത്ത് അന്ന ബസ്സ് കിട്ടിയില്ല.

നിരാശരായി അവർ ക്ലാസ്സിലേക്ക് മടങ്ങി.

പിറ്റേദിവസം നോട്ടീസ് ബോർഡിൽ ഫീസ് കൊടുക്കാത്തവരുടെ ലിസ്റ്റിൽ സന്തോഷിന്റെ പേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ സന്തോഷ് അതൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല.

അന്നുച്ചതിരിഞ്ഞ് രണ്ടുപേരുംകൂടെ ബസ്സ് സ്റ്റാന്റിലേക്ക് പോയി. ഭാഗ്യത്തിന് ബസ്സ് കിട്ടി.

രണ്ടുപേർക്കുമുള്ള ടിക്കറ്റു സന്തോഷ് എടുത്തു. രണ്ടുപേരുംകൂടി വിദേശമദ്യം വില്ക്കുന്നിടത്ത് കയറി നല്ലവണ്ണം കുടിച്ചിട്ട് പുറത്തിറങ്ങി.

സന്തോഷിന്റെ തല കറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൂട്ടുകാരന്റെ കൈപിടിച്ച് അവൻ ബസ്സിൽ കയറി.

ബസ്സിറങ്ങി രണ്ടുപേരും കോളേജിലെത്തി. സന്തോഷിന്റെ തല അപ്പോൾ നേരെ നിന്നിരുന്നില്ല. പക്ഷേ കൂട്ടുകാരനിൽ യാതൊരു ഭാവഭേദവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ക്ലാസ്സിൽ കയറി സന്തോഷ് പുറകിലത്തെ ബഞ്ചിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു.

മദ്യത്തിന്റെ ശക്തികാരണം സന്തോഷ് ഡെസ്കിൽ തലവച്ച് കിടന്നു.

ആദ്യത്തെ പിരിയഡ് ചരിത്രാദ്ധ്യാപകന്റേതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പൊടിപൂരമായി ക്ലാസ്സ് എടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ സന്തോഷ് ഇതൊന്നും കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ തലഡെസ്കിന്മേൽ വച്ച് കിടക്കുകയായിരുന്നു.

കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുറകിൽ നിന്നും ഗള, ഗള എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടു. എല്ലാവരും പുറകിലേക്ക് നോക്കി.

"Who is that? Stand up there" ചരിത്രാദ്ധ്യാപകൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു, പക്ഷെ ആരും എഴുന്നേറ്റില്ല.

സാർ പതുക്കെ അവസാനത്തെ ഡെസ്കിന്നടുത്തേക്ക് നടന്നു.

പുറകിലത്തെ ബെഞ്ചിന്റെയടുത്തെത്തിയ സാർ സ്തംഭിച്ചുനിന്നു പോയി. എന്താണവിടെ കണ്ടത്?

സന്തോഷ് ഡെസ്കിൽ മുഴുവൻ ഛർദ്ദിച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു. മുമ്പിലത്തെ ബഞ്ചിൽ ഇരുന്ന ചിലരുടെ ഷർട്ടിലെല്ലാം തെറിച്ചിരുന്നു. സന്തോഷിനു ശരിക്ക് ബോധവുമില്ലായിരുന്നു.

സാർ ഉടൻ തന്നെ ക്ലാസ്സിൽനിന്നു ഒരു കുട്ടിയെ പറഞ്ഞയച്ചു കോളേജിലെ രണ്ട് ശിപായിമാരെ വിളിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു.

അവരുടെ ക്ലാസ്സിനു അന്നുച്ചത്തേക്ക് പ്രിൻസിപ്പൽ അവധിയനുവദിച്ചു. രണ്ട് കുട്ടികളുടെ സഹായത്തോടെ സന്തോഷ് കോളേജിന്റെ വരാന്തയിലേക്ക് മാറ്റപ്പെട്ടു.

പ്രിൻസിപ്പൽ ഉടൻ തന്നെ സന്തോഷിന്റെ പിതാവിനു ആളെ പറഞ്ഞയച്ചു. കാര്യമെന്തന്നറിയാതെ മത്തായിച്ചേട്ടൻ കോളേജിലേക്ക് തിരിച്ചു.

ഇതിന്നിടയിൽ സന്തോഷിന്റെ കൂട്ടുകാർ കുറച്ചു വെള്ളംകൊണ്ടുവന്ന് അവന്റെ മുഖമെല്ലാം തളിച്ചു. അപ്പോഴും വായിൽ നിന്നു പതയും നുരയും വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സന്തോഷ് അബോധാവസ്ഥയിൽ അവിടെ കിടന്നു.

കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്ക് സന്തോഷ് ഒരു വിധത്തിൽ അവിടെ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു.

ബസ്സിൽ നിന്നിറങ്ങിയ മത്തായിച്ചേട്ടൻ കോളേജിലേക്കോടി. അദ്ദേഹം പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ മുറിയിലേക്ക് നടന്നു നീങ്ങി.

മത്തായിച്ചേട്ടനെ കണ്ടപ്പോൾ പ്രിൻസിപ്പൽ ഉടൻതന്നെ കസേര നീക്കിയിട്ട് ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ മത്തായിച്ചേട്ടൻ ഇരുന്നില്ല.

"ഒരു മകൻ ഈ കോളേജിൽ പഠിക്കുന്നില്ലേ. സന്തോഷെന്നല്ലേ പേര്?" പ്രിൻസിപ്പൽ സംസാരം ആരംഭിച്ചു.

"അതെ, അതെ. എന്റെ മകനെന്തുപറ്റി. എവിടെ അവൻ?" മത്തായിച്ചേട്ടൻ ധൃതി പിടിച്ചു.

"കാര്യമെല്ലാം ഞാൻ വിശദമായി പറയാം. അവനു കുഴപ്പമൊന്നും പറ്റിയിട്ടില്ല. പക്ഷെ അവനെ ഇനി ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കുക പ്രയാസമാണ്. ഈ മാസത്തെ ഫീസ്സ് തന്നിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല ഇന്ന് അവൻ മദ്യം കുടിച്ച് ക്ലാസ്സിൽ ഛർദ്ദിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അവനെ ഈ കോളേജിൽനിന്ന് വിടാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കയാണ്. അവനെ ആ വരാന്തയിൽ കിടത്തിയിട്ടുണ്ട്" പ്രിൻസിപ്പൽ പറഞ്ഞു നിർത്തി.

"ഹെന്റു! അവൻ ഫീസ്സ് തന്നില്ലേ? ഞാൻ കൊടുത്തതാണല്ലോ അവന്റെ കയ്യിൽ," ഇത്രയും പറഞ്ഞു മത്തായിച്ചേട്ടൻ പ്രിൻസിപ്പൽ പറഞ്ഞിടത്തേക്ക് ഓടി.

മത്തായിച്ചേട്ടൻ ചെന്നപ്പോൾ സന്തോഷ് ബെഞ്ചിന്മേൽ എഴുന്നേറ്റിരിക്കയായിരുന്നു. മത്തായിച്ചേട്ടനെ കണ്ടപ്പോൾ സന്തോഷിന്റെ തല താണു.

മകനെ കണ്ടപ്പോൾ മത്തായിച്ചേട്ടനു സങ്കടവും കോപവും ഇരട്ടിച്ചു. പരിസരമെല്ലാം

മറന്ന് അയാൾ മകനെ അടിക്കുവാൻ കൈയോങ്ങി. പക്ഷെ അവിടെ കൂടിയിരുന്നവർ തടുത്തതു കാരണം സന്തോഷ് അടിയിൽ നിന്നും തല്ക്കാലം രക്ഷപ്പെട്ടു.

"എടാ ദ്രോഹി, ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ട് പണിയെടുത്ത രൂപ നീ കുടിച്ചു നശിപ്പിച്ചില്ലേടാ. നീ ഇവിടെ വന്നിരുന്നതു് പഠിക്കാനല്ലായിരുന്നു അല്ലേ? എന്റെ അഭിമാനവും പണവുമെല്ലാം നീ കളഞ്ഞു കുളിച്ചു അല്ലേടാ? അദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്ന ഞാൻ ഇതുവരെ മദ്യത്തിന്റെ മണംകൂടി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഇങ്ങനെ മത്തായിച്ചേട്ടൻ പുലമ്പുന്നതിനിടയിൽ പ്യൂൺ ചില കടലാസു കഷണങ്ങൾ മത്തായിച്ചേട്ടനെ ഏല്പിച്ചു. അതു സന്തോഷിന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളായിരുന്നു.

"എഴുന്നേൽക്കെടാ. വീട്ടിലേക്ക് പോകണ്ടേ?" മത്തായിച്ചേട്ടൻ മകന്റെ കൈക്ക് പിടിച്ചു വലിച്ചു.

മദ്യത്തിന്റെ ലഹരി അപ്പോഴും ശമിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന സന്തോഷ് പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു.

മത്തായിച്ചേട്ടൻ മകന്റെ കൈക്ക് പിടിച്ചു നടന്നു തുടങ്ങി. സന്തോഷ് പിതാവിനെ അനുഗമിച്ചു. അവന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളെല്ലാം മത്തായിച്ചേട്ടൻ ചുരുട്ടി കക്ഷത്തിൽവെച്ചു.

അവർ ഗേറ്റിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അന്നത്തെ അദ്ധ്യയനം കഴിഞ്ഞു എന്ന് വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന മണിനാദം ഉച്ചത്തിൽ മുഴങ്ങി. ഇനി മദ്യം തൊടുകയില്ല എന്ന പ്രതിജ്ഞ സന്തോഷ് അപ്പോഴേക്ക് എടുത്തിരുന്നു.

സന്തോഷിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു ആ ദിവസം.

[ഹാസ്യഭാവന]

“ അവളെപ്പേടിച്ചാരും നേർവഴി നടപ്പീല.......”

BY C. M. Y. NARAYANAN, Sr. Pre-degree, gr. 1.

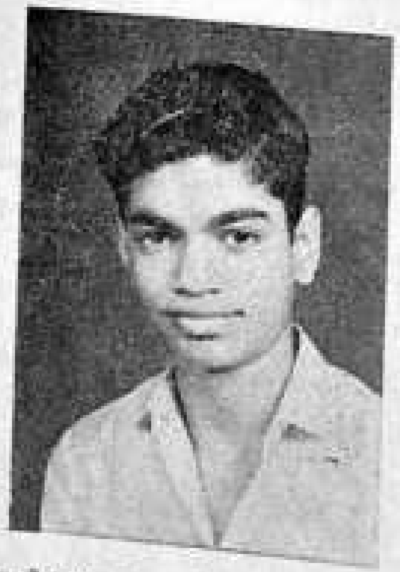

കാത്തിരുന്നു കാത്തിരുന്നു മടുത്തു. ഇപ്പൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിൻെറ ക്ഷമ നശിച്ചു തുടങ്ങി. ഒരു ബസ്സു പോലും വരുന്നില്ല. ഇനി ബസ്സു കിട്ടി ഇല്ലത്തെത്തുമ്പോൾ എന്തു സമയമാകുമോ, ആവോ! "ഇനി,ന്നാ, ബസ്സൊന്നും വരില്ല്യാന്നുണ്ടോ?" നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് തന്നെത്താൻ പിറുപിറുത്തു. പെട്ടെന്നാണ് ദൂരെ നിന്ന് മഞ്ഞയും വെള്ളയും കലർന്ന നിറത്തിലുള്ള ഒരു ബസ്സ് നിറയെ യാത്രക്കാരുമായി ചീറിപ്പാഞ്ഞു വരുന്നതു കണ്ടത്. നമ്പൂതിരിപ്പാടിൻെറ ശ്വാസം നേരെ വീണു: അദ്ദേഹം വേഗത്തിൽ തൻെറ നരച്ച ശീലക്കുട മുന്നോട്ട് നീട്ടിക്കാണിച്ചു. കണ്ണൂർ ബസ്സ് നിന്നു. തിരുമേനി കുടയും മുറുക്കാൻ പൊതിയും കക്ഷത്തിലിടുക്കിക്കൊണ്ട് ബസ്സിൽ കയറി. ബസ്സ് വീണ്ടും ഓടുവാനും തുടങ്ങി. നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് ബസ്സിലാകെ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. നിറയെ ആളുകളുണ്ട്. ഒരു സീററു പോലും ഒഴിവില്ല. മുൻസീററിൽ ഒരു നൈലോൺ സാരിക്കാരിയും മററൊരു തിയ്യപ്പൻ ചുമട്ടുകാരിയും ചേർന്നിരുന്ന് ശൃംഗാര സംഭാഷണം നടത്തുന്നു. അവരുടെ തൊട്ടു പിന്നിലെ തടിച്ചിയെ കണ്ടപ്പോൾ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന് രാമായണത്തിലെ "ശൂർപ്പണഖ" യെയാണ് ഓർമ്മ വന്നത്. അവളുടെ എതിർ വശത്തെ സീററിൽ ഒരു മീശക്കൊമ്പൻ ഇരുന്ന് പത്രം വായിക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്തിരിക്കുന്ന കോളജ് വിദ്യാർത്ഥി, അടുത്തിരിക്കുന്നവൻെറ തോളിൽ തലചായ്ച്ച് ഉറക്കം തുടങ്ങുന്നു. പക്ഷെ അവൻെറ കണ്ണുകൾ ഇടക്കിടക്ക് പെണ്ണുങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്ക് പാഞ്ഞുപോകുന്നത് നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് ശ്രദ്ധിച്ചു. പെട്ടെന്നാണ് ഡ്രൈവറുടെ മുൻവശത്ത് വെച്ചിരിക്കുന്ന ബോർഡിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാടിൻെറ ദൃഷ്ടികൾ പതിഞ്ഞത്.

പുകവലി പാടില്ല
കയ്യും തലയും പുറത്തിടരുത്.

"അപ്പൂഴ, കണ്ടൂറേ, അങ്ങട്ട് മനസ്സിലാവ്ണില്ല്യ. ഈ കയ്യും തലയും പുറത്തു കാണിക്കാതെ, ഒക്കെ മൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കണംന്നുച്ചാ, അതിരി കഷ്ടാണേയ്!........"

ബസ്സിൽ ഒരു കൂട്ടച്ചിരി മുഴങ്ങി.

"തിരുമേനി, ഊളമ്പാറയ്ക്കാണോ, എങ്കിൽ ഞാനും വരാം" പിന്നിൽ നിന്ന് ഒരു വിദ്വാൻെറ കമൻറടി. നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്നതൊട്ടും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. "ഇവനെന്താ, ചിരിയ്ക്കാൻ ഇവിടെന്താണ്ടായേ?" തിരുമേനി മുറുമുറുത്തു.

ഒരു സഡൻ ബ്രേക്ക്! റോഡ് മുറിച്ചു കടന്ന ഒരു പുള്ളിക്കിടാവിനെ രക്ഷിക്കാനായിരുന്നു ഡ്രൈവർ പെട്ടെന്ന് ബ്രേക്കിട്ടത്. ബസ്സിലെ യാത്രക്കാരെല്ലാം മുന്നോട്ട് ഒരു

റിച്ചു. ബസ്സിൽ ഒരു സീററിൻെറ ഓരം ചാരി നിന്നിരുന്ന നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് മുന്നോട്ട് തള്ളി ചരിഞ്ഞു വീണു. വീണതോ, ഒരു നൈലോൺ സാരിക്കാരിയുടെ മടിയിലും. തിരുമേനിക്ക് കുറച്ചുനേരം കൂടി അവിടെത്തന്നെ കിടന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ പെട്ടെന്ന് കണ്ടക്ടറെന്ന വില്ലൻ വന്ന് അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു കളഞ്ഞു.

"എന്താടോ, കണ്ണുകാണാൻ പാടില്ലേ?"

മുൻവശത്തിരിക്കുന്ന മീശക്കൊമ്പൻ തടിയൻ മീശ പിരിച്ച് കണ്ണുരുട്ടിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു. നമ്പൂതിരിപ്പാടിൻെറ വയററിൽ കഷായം കുടിച്ച ഒരു പ്രതീതി! പുള്ളിക്കാരൻ, അയാളുടെ ചോദ്യം കേട്ടില്ലെന്ന ഭാവത്തിൽ വെളിയിലേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു. മീശക്കൊമ്പൻ ഒന്നമർത്തി മൂളിക്കൊണ്ട്, വീണ്ടും പത്രവായനയിൽത്തന്നെ ലയിച്ചു.

"എല്ലാവരും ഒന്ന് മുന്നോട്ട് കേറിനിന്നോളൂ" പിറകിൽ നിന്ന് കണ്ടക്ടർ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. തിരുമേനി സാവധാനം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും ഒഴിഞ്ഞ ഒരു സീററിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു.

"തിരുമേനി, എങ്ങോട്ടാണാവോ?" തൊട്ടടുത്തിരുന്ന യാത്രക്കാരൻ അന്വേഷിച്ചു. നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് മലക്കെ ഒന്ന് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഉണർത്തിച്ചു: "ഞാൻ, ഏ, ഇല്ലത്തേക്കാററം. പിന്നെ ഇവർക്കൊന്നും ചിരിയ്ക്കാണ്ടല്ലേ തോന്നാ, ഞാൻ നിരീക്കണതു". "മനുഷ്യന് കൈപ്പിഴ ജന്മസിദ്ധം", നാല്ലേ, പ്രമാണം. ഹി, ഹി, ഹി,........"

തിരുമേനി വീണ്ടും കമ്പ കുലുക്കിച്ചിരിച്ചു. മുന്നിലിരുന്നിരുന്ന ഒരു ടെർലിൻ ഷർട്ടു കാരൻ അസഹ്യതയോടെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. തിരുമേനി "ജന്മസിദ്ധം:" എന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ വായിലെ തുപ്പൽ അയാളുടെ ടെർലിൻ ഷർട്ടിൽ അല്പം തെറിച്ചു വീണതായിരുന്നു കാരണം. അതു ശ്രദ്ധിക്കാത്തമട്ടിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് തൻെറ വീരകഥനം തുടർന്നു:

"പണ്ട് അപ്ഫന് ഒരു കൈപ്പിഴ വന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? നാൽ അതൊന്ന് അറിയണന്നെ (അറിയുകതന്നെ) വേണേയ്. ച്ചാൽ, ശ്ശി കാലം മുമ്പാണ്. അന്ന് അപ്ഫൻ വല്യേ കേമനാർന്നു, ട്ടോ. ഒരിക്കൽ അപ്ഫന് ഒരു തോന്നല്. തെങ്ങിൽ കേറി രണ്ട് നാളികേരം, ഇട്ടാൽ, നന്ന്. ശരി. ന്നാൽ കേറിക്കളയാന്നുവെച്ചു. പക്ഷെ കയറ് വേണല്ലോ കയറ്! അപ്ഫൻ ഉടനെ തന്നെ "ദേവകി" ന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു. ന്ച്ചാൽ, അപ്ഫൻെറ സംബന്ധക്കാരിന്ന് കൂട്ടിക്കോളൂ. ദേവകി പറഞ്ഞു: ബ്ഢ്ഢേ, പശുവിൻെറ കയറു പയോഗിച്ച് കേറിക്കോളൂ". തല്ലാലം "ന്ന്. അപ്ഫനതു നന്നേ പിടിച്ചു: ഇല്ലത്തെ പശുന്ന് വെച്ചാലോ, അസ്സല് കാമധേനു! പശുനെ കെട്ടിയ്ന്ന, കയററിൻെറ ററത്ത് ഒരു കുരുക്കുണ്ടാക്കി. അഫൻ ഒരു ഞെരുക്കലും കയറി. പകുതി കയറിയതേള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും പശു വിറളി പിടിച്ച് ഒരൊറ്റോട്ടം! ന്നാ,റ്, കഥ! അഫനാണെങ്കില്, തെങ്ങിൻെറ മോളിൽ നിന്ന്, പഴുത്തപ്ലാവില വെട്ടിയിട്ടതു പോലെ ഒരൊററ വീഴ്ച. "പൊതക്കോ" ന്ന്. വീഴണ സമയം അപ്ഫൻ പറഞ്ഞതെന്താന്നറിയോ? ദേവകീ, ദേവകീ, പിടിച്ചോ......
"ന്നാ."

"ഉം" കോളജ് വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ചിരി അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു പോയി. നമ്പൂതിരിപ്പാടിൻെറ വീരകഥനം കേട്ട് മീശക്കൊമ്പനും അവൻെറ കൂടെ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു. തിരുമേനിക്ക് ദേഷ്യം കലശലായി. "ഇളിക്കുന്ന് കണ്ടില്ല്യേ! കൊശവൻ!" തിരുമേനി അവനെ മനസ്സാലെ ശപിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് ബസ്സ് നിന്നു. 'കൊട്ടപ്പുറം കൊട്ടപ്പുറം, ആരെങ്കിലും ഇറങ്ങാനുണ്ടോ?' കണ്ടക്ടർ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. "ഇറങ്ങാനുണ്ട്," ഇപ്പൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് മുറുക്കാൻ പൊതിയും കക്ഷത്തിലിടുക്കി, ശീലക്കുട കക്ഷത്തുവെച്ചുംകൊണ്ട് എഴുന്നേററു. നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഒരടി മുന്നോട്ടു വെച്ചതേയുള്ളൂ, ബസ്സുയാത്രക്കാരെല്ലാവരും കൂടെ ഒരു കൂട്ടച്ചിരി. തിരുമേനി പരിഭ്രമിച്ച് തിരിഞ്ഞു നോക്കി. പുള്ളിക്കാരൻെറ ശീലക്കുടയുടെ അഗ്രത്തിലുണ്ട്, ഒരു മുഴം നീള

ത്തിലുള്ള ഒരു തിരപ്പൻ ഉണ്ടിക്കിടക്കുന്നു! നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ഉടനെ തന്നെ, പഴയ മനോലോൺ സാരിക്കാരിയുടെ നേരേ നോക്കി. അവളുടെ തലയിൽ ചകരിത്തുമ്പു പോലെ അല്പം തലമുടി മാത്രം ബാക്കിയുണ്ട്. അവളാണെങ്കിലോ, കണ്ണും ചുമപ്പിച്ച്, മുഖം കഞ്ഞിക്കലം പോലെ വീർപ്പിച്ച് കനിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"തിരുമേനി, അതു് വേഗം അവൾക്കു തന്നെ കൊടുത്തേക്കൂ. അല്ലെങ്കിൽ……," കണ്ടക്ടർ പറഞ്ഞു തീരുമ്പോഴേക്കും ബസ്സിൽ വീണ്ടും ഒരു കൂട്ടച്ചിരി മുഴങ്ങി.

നമ്പൂതിരിപ്പാട് അമർത്തിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, ആ തിരപ്പൻ അവളുടെ മടിയിൽ തന്നെ നിക്ഷേപിച്ചശേഷം വേഗം ബസ്സിൽ നിന്നിറങ്ങി. കണ്ടക്ടർ വിസിലൂതി. ബസ്സ് വിടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഇപ്പുറം നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്ന് രാമായണത്തിലെ ഒരു ഈരടി ഉറക്കെയൊന്ന് പാടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് തോന്നി.

"അവളെപ്പേടിച്ചാരും നേർവഴി നടപ്പീല,
ഭുവനവാസി ജനം ഭുവനേശ്വരാ പോററി!"

By Miss Mary Simon V.
Class iii Bot.

ഹെലൻ കെല്ലർ

എ. ബാലചന്ദ്രൻ, ക്ലാസ് III കെമിസ്ട്രി

ഏതാനും ദശാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ജൂൺ മാസത്തിലെ ഒരു പുലർകാലവേളയിൽ അന്ധകാരത്തിന്റെ ലോകത്തിൽ ഒരു പൊൻതാരമുദിച്ചു. കാലത്തിന്റെ കറുത്ത യവനികയിലൊരു ലാവണ്യബിന്ദു. അദൃശ്യതയുടെ ഊഷരഭൂവിൽനിന്നൊരു പനിനീർ മലർ. ആ താരത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലതയിൽ ആകാശത്തിലെ അപാരതയിൽ മിന്നിത്തുടിക്കുന്ന അനന്തകോടി നക്ഷത്രങ്ങൾ വിളറിപ്പോയി. ആ മലരിന്റെ പ്രഫുല്ല സൌന്ദര്യത്തിനു മുമ്പിൽ വസന്തത്തിലെ വള്ളിപ്പടർപ്പിൽ പാലൊളിചിന്നി പുഞ്ചിരിക്കുന്ന പൂവുകൾ തലകുനിച്ചു. നിസ്സാരനായ സാധാരണ മനുഷ്യൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: "ഹെലൻ കെല്ലറെന്ന മഹാത്ഭുതം, ഇതാ."

അന്ധയും മൂകയും ബധിരയുമായ ഹെലൻ കെല്ലർ വെളിച്ചവും നാദവുമില്ലാത്ത ജീവിതമരുഭൂമിയിലെ ഏകാകിനിയായ യാത്രക്കാരിയാണ്. അന്ധതയുടെ ആഴിപ്പരപ്പും ശൂന്യമായ മൂകതയും മാത്രമുണ്ട് കൂട്ടുകാരായി. മനുഷ്യസഹജമായ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ മിക്കതും ആ സ്ത്രീക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുഞ്ചിരി ഉതിരുന്ന ഒരു മുഖം കണ്ടാനന്ദിക്കുവാനോ, ഒരു സാന്ത്വന വാക്കുകേട്ട് സമാധാനപ്പെടുവാനോ അവൾക്കാവില്ല. എങ്കിലും ഹെലൻകെല്ലറുടെ ജീവൻ പ്രഭാതത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലാണ്. അനർഘമായ ആഹ്ളാദത്തിന്റെ കല്ലോലങ്ങൾ ആ ഹൃദയത്തിലെല്ലാസമയവും തിരയടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. വെളിച്ചവും നാദവുമില്ലാത്ത തന്റെ ശൂന്യമായ പ്രപഞ്ചത്തിലേക്ക് ഹെലൻകെല്ലർ പലപ്പോഴും ചുഴിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മരവിപ്പിക്കുന്ന അതിന്റെ പ്രേരകശക്തിക്ക് ആ ഹൃദയം അടിമപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മനസ്സിന്റെ മോഹഭംഗങ്ങൾ, കൊഴിഞ്ഞുവീണ ഉണക്കിലകൾപോലെ നിബിഡമായി അവരുടെ പാതയിൽ വന്നു വീണിട്ടുണ്ട്. അവയെയെല്ലാം ചവുട്ടിമെതിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ജ്യോതിസ്സുപോലെ ഹെലൻകെല്ലർ നടന്നുപോകുന്നു!

താൻ കണികാണാത്ത മഴവില്ലിനെ കിനാവുകണ്ടുകൊണ്ട് ഹെലൻകെല്ലർ ഒരിടത്ത് ഇങ്ങനെയെഴുതുകയുണ്ടായി: "ഞാൻ ഒരു മഴവില്ലു കണ്ടിട്ടില്ല. നീലവാനിൽ ഒരെണ്ണം കണ്ടുമുട്ടാൻ എന്റെ ഹൃദയം തുടിക്കുന്നു. എങ്കിലും മഴവില്ലിന്റെ നൈമിഷികമായ വർണ്ണസൗന്ദര്യത്തെപ്പറ്റി സങ്കല്പിക്കുമ്പോൾ, അപൂർണ്ണമായ ആ വൃത്താംശത്തെപ്പറ്റി സ്വപ്നം കാണുമ്പോൾ മനുഷ്യജീവിതത്തെപ്പറ്റിയാണ് എനിക്കോർമ്മവരുന്നത്. മാരിവില്ലിന്റെ വക്രരേഖപോലെ മുറിഞ്ഞതും അപൂർണ്ണവുമല്ലേ നമ്മുടെ ജീവിതം. ശാശ്വതമായ നിത്യതയിലേക്ക് കാൽവയ്ക്കുന്നവരെയും ബ്രൗണിങ്ങ് പറഞ്ഞതിന്റെ അന്തസ്സാരം നമുക്ക് മനസ്സിലാവുകയില്ല: "മുറിഞ്ഞ വൃത്താംശങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ: പരിപൂർണ്ണമായ വൃത്തം സ്വർഗ്ഗത്തിലും………"

ഹെലൻകെല്ലർ ഇന്ന് എണ്ണപ്പെട്ട ഒരു സാഹിത്യകാരിയാണ്. അവരുടെ സുന്ദരമായ ശൈലിക്കൊരു ആകർഷകത്വമുണ്ട്. ആത്മാർത്ഥതയുടെ പരിവേഷം ചാർത്തിയ, കവിത തുളുമ്പുന്ന ആ കൊച്ചുകൊച്ചു വാചകങ്ങൾ ഒരിക്കൽ വായിച്ചാൽ പിന്നെ മറക്കുകയില്ല. അവയുടെ വികാരോഷ്മളതയിൽ നാം അലിഞ്ഞുപോകും. പിന്നെ, പുതിയൊരു സ്വപ്നത്തിന്റെ കവാടം തുറന്നുകഴിഞ്ഞു. അവിടെ വർണ്ണങ്ങളും നാദങ്ങളുമുണ്ട്; സ്വരങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെല്ലാമൊന്നുചേർന്ന് താളലയത്തോടെ അനശ്വരതയിലേക്കൊഴുകുന്നു, ഒരു കൊച്ചരുവിപോലെ, അത്ര മന്ദമധുരമായി. അനിർവ്വാച്യമായ ആ അനുഭൂതിവിശേഷമൊന്നറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ ഹെലൻകെല്ലറുടെ സൗന്ദര്യസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ നമുക്കും പങ്കുചേരാം.

"ആനന്ദത്തിലേക്കുള്ള ഒരു വാതിൽ അടയുമ്പോൾ മറ്റൊന്നു താനേ തുറക്കും: എന്നാൽ പലപ്പോഴും അടഞ്ഞ വാതിലിലേക്ക് തന്നെ പിന്നെയും നാം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കുവേണ്ടി തുറന്നിട്ടിരിക്കു

ന്ന വാതിൽ കാണുന്നതേയില്ല." ഹെലൻ കെല്ലറുടെ ജീവിതവീക്ഷണത്തിന്റെ നിദർശനമാണീ വരികൾ.

അടഞ്ഞ വാതിൽ ഭൗതികസുഖത്തിന്റേതാണ്. തുറന്നത് ആദ്ധ്യാത്മികാനന്ദത്തിന്റേതും. പ്രകാശത്തിന്റെ പൊൻകിരണങ്ങൾ കണ്ണഞ്ചിക്കുമാറ് പൊട്ടിവിടരുന്ന പൊന്നുഷസ്സിൽ വാനമ്പാടികളുടെ നാദമാധുര്യം കേട്ട് നിർവൃതിയടഞ്ഞതും ആ ദിവ്യാനന്ദത്തിന്റേതായ ആ ലോകത്തിൽവച്ചാണ്. നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവ നേടിയെടുക്കുവാനുള്ള വെമ്പലിൽ സ്വപ്നങ്ങളും സങ്കല്പങ്ങളും കൊണ്ടുമാത്രം ഹെലൻകെല്ലർ തന്റേതായ ഒരു സാമ്രാജ്യം പടുത്തുയർത്തി. ചക്രവാളസീമയിലേക്ക് മന്ദം മന്ദം ഒഴുകിപ്പോകുന്ന വെണ്മേഘശകലങ്ങളുടെ യാത്ര തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വാതിൽപ്പടിക്കൽ നിന്നുകൊണ്ട് അവർ കണ്ടു. മലരണിവനികയിൽ മാരിവില്ലുകൾ നൃത്തം ചെയ്യുന്നതും വസന്തത്തുടുപ്പിൽ പ്രകൃതി ലജ്ജിതയായി കമ്പിടുന്നതും കണ്ട് ആ ലോലഹൃദയം കുളിരണിഞ്ഞു. അഗാധ നീലിമയുടെ പ്രശാന്തതയും അമ്പിളിക്കലയിലെ മുഗ്ദ്ധലാവണ്യവും ആ സൗന്ദര്യാന്വേഷിക കണ്ടെത്തി.

പുതിയൊരു ജീവിതത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു അത്. പഴയജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യവും. ഹൃത്തടത്തിൽ ഘനീഭവിച്ചുപോയ ഉൽക്കടമായ ശോകം മഞ്ഞുപോലുരുകിത്തുടങ്ങി. അതിരററ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ ഹെലൻകെല്ലറെഴുതി: "എന്നോടു ബന്ധപ്പെട്ടതെല്ലാം മൂകതയും അന്ധകാരവും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ: എന്റെ ഉള്ളിൽ, എന്റെ ആത്മാവിൽ ദിവ്യമായ സംഗീതവും പൊലിമയുള്ള പ്രകാശവുമാണുള്ളത്. എന്റെ ചിറകുപിടിപ്പിച്ച ചിന്തകളിൽ നിറപ്പകിട്ടുകൾ അലയടിക്കുന്നു.........."വർത്തമാനകാലം കണികാണാത്ത ആ സുന്ദരസ്വപ്നത്തിലാണ് ഹെലൻകെല്ലർ ജീവിക്കുന്നത്.

എങ്കിലും ജീവിതത്തിന്റെ പടിവാതിൽക്കൽ സമയം കാത്തുകൊണ്ട് തനിയേ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഏകാന്തത ഒരു തണുത്ത മൂടൽമഞ്ഞുപോലെ ഹെലൻകെല്ലറെ ചുററിപ്പൊതിയാറുണ്ട്. അതിനപ്പുറമുള്ള ലോകം—വർണ്ണവും നാദവുമുള്ള ലോകം—അവരെ മാടിവിളിക്കാറുമുണ്ട്. പക്ഷേ നിർദ്ദയമായ വിധി വഴി തടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. താൻ അന്ധയും മൂകയും ബധിരയുമാണ്. ആ ലോകത്തിലെത്തിച്ചേരുവാൻ തനിക്ക് ഒരിക്കലും കഴിയുകയില്ല! അതോർക്കുമ്പോൾ മാത്രം വാചാലമായ ആ ഹൃദയത്തിൽ നിരാശതയുടെ കരിനിഴലുകൾ വന്നു മൂടും. ഉതിരാൻ വീഴുവാൻ വെമ്പിക്കൊണ്ട് ചുടുള്ള കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ കാഴ്ചയില്ലാത്ത ആ കണ്ണുകളിൽ വന്നു നിറയും. ചുടുനെടുവീർപ്പുകൾകൊണ്ട് ഹൃദയം തളരും. പിന്നെ മൗനം ആത്മാവിൽ വിങ്ങിപ്പൊട്ടുകയായി. അപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന അഗാധമായ വേദനയിൽ, ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ ഹെലൻകെല്ലർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോകും.

ആ സമയത്തെല്ലാം വശ്യമായ പുഞ്ചിരിയുമായി ആശ കടന്നുവന്ന് പരിതപ്തമായ ആ ഹൃദയത്തോട് മന്ത്രിക്കും: "മറന്നതാൻ മറക്കൂ, ഹെലൻ. അതിലാണ് ആത്മഹർഷം. അതിലാണ് പരമമായ ആനന്ദം!"

അന്ധയായ ആ അവിവാഹിതയുടെ ധന്യമായജീവിതത്തിന്റെ മുൻപിൽ ആദരാഞ്ജലികൾ.

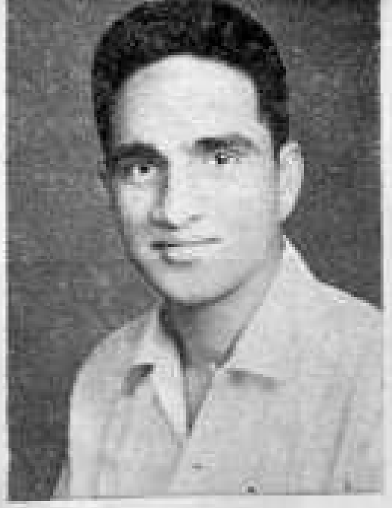

സൂര്യോദയം

റ്റി. ജെ. ഉലഹന്നാൻ, (എം. എ. ഫൈനൽ

ഇരുളാം കരിമ്പടക്കെട്ടുകൾ കതിരോന്റെ,
യിളതാം മരീചിയിൽ ലയിച്ചു നശിക്കവേ,
മരത്തിനാൽ മൂടി സുഖനിദ്രയിൽ നിന്നുകൊണ്ടും
മഞ്ജുളമുകുളങ്ങൾ പുഞ്ചിരിച്ചുയരുന്നു.
ഇതണം പരത്തുന്ന മാരുതൻ ലീലാലോലൻ,
ഇണ തേടിടും പുതു പൂക്കളെ പ്പുണരുന്നു.
മർത്ത്യനോ മായാസ്വപ്നലീനനായ് ശയിക്കുന്നു
നിദ്രാ ദേവിതൻ ഗാഢാലിംഗന സുഖത്തോടെ.
അപ്പോഴാ മാവിൻ കൊമ്പിൽ നിന്നുയരുന്നാരാഗാനം
അപ്പാടെ ഹൃദയത്തിൽ വിപ്ലവം രചിക്കയായ്
ഉണരൂ നിങ്ങൾ പാരിന്നീശനെ സ്തുതിക്കുന്നാ—
യുണരും കുയിലിന്റെ ഗാന നിർഝരികൾക്കെ,
അപ്പാട്ടിന്നീണത്തിലെന്നാത്മാവു ലയിച്ചപോ—
ന്നപ്പോഴേ കണ്ടെത്തിയൊരു പുത്തനാം യുഗോദയം.

വാദം

By. M. K. Parameswaran Namboodiri, Sr. P. D. C. Gr. ii.

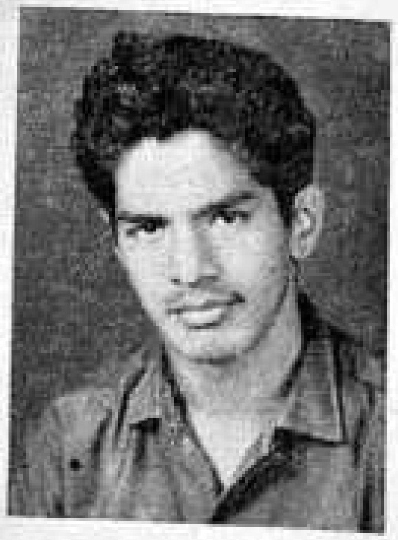

അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും, കക്ഷിവഴക്കുകളും, വാദപ്രതിവാദങ്ങളും സർവ്വസാധാരണമാണ്. 'ആളു രണ്ടെങ്കിൽ അഭിപ്രായം നാല്' എന്ന മട്ടിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകം. തന്മൂലമുള്ള വിഷമതകൾ പറയാനുണ്ടോ? വാദപ്രതിവാദം മൂത്ത് വാക്കേറ്റമായും, കയ്യേറ്റമായും, കത്തിക്കാലക്കുടിയുമായാണ് കലാശം. വാദത്തിനുള്ള വിഷയമോ ന്യായമോ ഒന്നും നോക്കേണ്ടതില്ല. "കാക്ക കറുത്തതാണ്" എന്ന് ഒരാൾ പറഞ്ഞാൽ ഉടൻ അത് അങ്ങനെയല്ല എന്നു പറയാൻ ഇന്ന് ധാരാളം ആൾക്കാരുണ്ടാവും. ഒരു വല്ല യുക്തിപ്രമാണങ്ങളോ, മറ്റോ സമ്പാദിച്ച് എന്തെങ്കിലും പ്രയോഗിച്ചാൽ ന്യായവു…ി. പിന്നെ എന്താണ് വിഷമം? …തിരി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ കൊണ്ട് …കിലും ഗുണമുണ്ടെന്ന് എനിക്ക …ന്നില്ല.

എന്നാൽ മനുഷ്യരിൽ ചരിത്രമുള്ളേടത്തോളം കാലം ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളും, വാദപ്രതിവാദങ്ങളും ഉണ്ടാവാതിരിക്കില്ല. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയും, അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യവും അതിന് ഏറെക്കുറെ സഹായകവുമാണ്. മാത്രമല്ല, വേണ്ടപോലെ വാദങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അത് വളരെ ഗുണപ്രദവുമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ആലോചനയിലും പ്രവൃത്തിയിലും തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾ വന്നു പോവുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ അവയെ പരിഹരിച്ച് പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വാദപ്രതിവാദമല്ലാതെ മറ്റൊരു വഴിയുമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

ഏതൊരു സംഗതിയുടേയും പൊതുജനസമ്മതമായ ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ വാദപ്രതിവാദം കൂടിയേ കഴിയൂ. നശ്വരമെന്നും, അനശ്വരമെന്നും വിഷയങ്ങളെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. രാജ്യതന്ത്രം, സമുദായം, മതം, ഇടങ്ങിയ നശ്വരവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് സാധാരണ വാദപ്രതിവാദം കണ്ടുവരാറുള്ളത്. പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ അനശ്വരവിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാധാരണയായി വാദത്തിന് വകയുണ്ടാവാറില്ല. നശ്വര വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ അഭിപ്രായം ഒന്നുകിൽ മുഴുവൻ ശരിയായോ, അല്ലെങ്കിൽ ശരിയും, തെറ്റും കൂടിക്കലർന്നോ അതുമല്ലെങ്കിൽ പരിപൂർണ്ണമായും തെറ്റായോ വരാം. നമ്മുടെ അഭിപ്രായം ഈ മൂന്നു വിധത്തിൽപെട്ടതായാലും വാദപ്രതിവാദം ആവശ്യമാണ്. വാദങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ശരിയായ അഭിപ്രായത്തിന് സ്ഥിരത ലഭിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അഭിപ്രായം തെറ്റാണെങ്കിൽ അതിന്റെ കാര്യം പറയേണ്ടല്ലോ. വാസ്തവവാദങ്ങൾ കൂടിക്കലർന്ന അഭിപ്രായമാണ് സാധാരണ കണ്ടുവരാറുള്ളത്.

ഈ നിലയിൽ വാസ്തവത്തിന്റെ കുറച്ചു ഭാഗം മാത്രമേ നമ്മുടെ പക്കലുണ്ടാവൂ. മറ്റേ ഭാഗം എതിർ പക്ഷക്കാരുടെ കൈവശമായിരിക്കും. ഇവ രണ്ടും കൂടിയാലേ വാസ്തവം വ്യക്തമാവൂ. ഇങ്ങനെ സത്യം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ വാദപ്രതിവാദം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നു വന്നല്ലോ.

ഭിന്നാഭിപ്രായത്തെ കാരണസഹിതം ഖണ്ഡിച്ച്, സ്വാഭിപ്രായത്തെ കാര്യകാരണസഹിതം സ്ഥാപിക്കുകയാണ് വാദപ്രതിവാദത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഭാഗം. ഇതിന് ഇരു പക്ഷക്കാരുടെയും തെളിവുകളെപ്പറ്റി ഒരു നല്ല അറിവ് ആവശ്യമാണ്. അനുകൂലവും, പ്രതികൂലവുമായ തെളിവുകളുടെ ബലാബലം പോലെയാണ് ഇതിലുള്ള ജയാപജയം. വാദപ്രതിവാദസമയത്ത് നാം നമ്മുടെ എതിർകക്ഷിയെ ബഹുമാനിക്കുകയും, അവരുടെ യുക്തിവാദങ്ങളെ വിമർശനബുദ്ധിയോടുകൂടി മനസ്സിലാക്കുകയും വേണം. കോലാഹലം കൂട്ടി കാര്യം സാധിക്കുക എന്നത് ശരിയായ ഒരു വാദകർത്താവിന്റെ ലക്ഷണമല്ല. സമാധാനത്തോടുകൂടി കൂടുതൽ കൂടുതൽ യുക്തികൾ കണ്ടു പിടിച്ച് വാദിക്കുന്നവനാണ് ശരിയായ വാദകർത്താവ്. എതിർ കക്ഷികളുടെ യുക്തികളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതോടുകൂടി സത്യമയമായ യുക്തികൾ നാം ആലോചിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കുകയും വേണം. ഇപ്രകാരമുള്ള വാദങ്ങൾ വളരെ ഉപകാരപ്രദങ്ങളാവുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. നെല്ലിന്റേയും പതിരിന്റേയും ഒരു സംയുക്തത്തിൽ നിന്ന് നെല്ല് വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ എത്രമാത്രം പ്രയാസമുണ്ടോ, അത്രയും പ്രയാസം അസത്യത്തിൽ നിന്ന് സത്യത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വാദപ്രതിവാദം വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെ ആവശ്യമാണെന്ന് തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

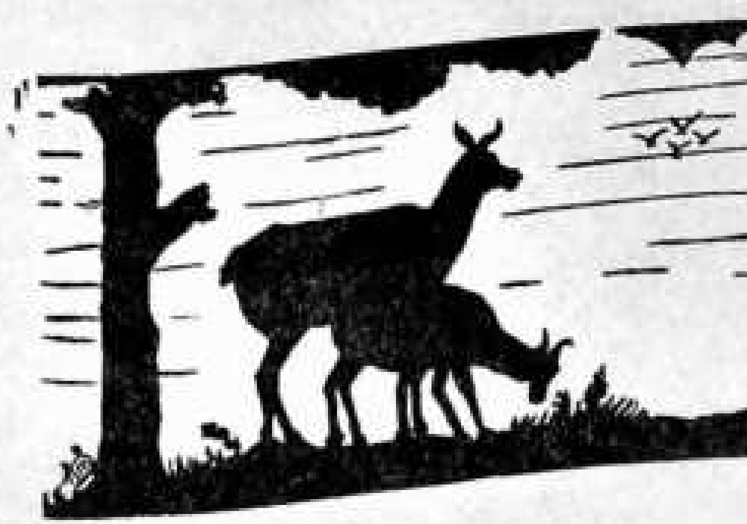

ഉച്ചവെയിൽ

ടി. എസ്സ്. രാജ്

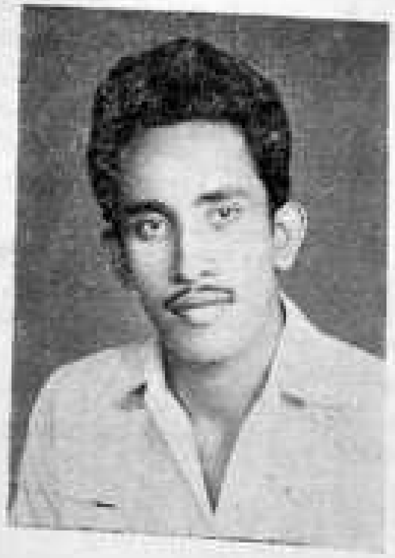

ജനലഴികൾക്കിടയിലൂടെ ചൂട് നിറഞ്ഞ ചെറിയ കാറ്റ് ഒഴുകി വരുന്നുണ്ട്. ഹോട്ടലിന്റെ നാറുന്ന പുറകുവശമാണ് തൊട്ടുമുന്നിൽ കാണുന്നത്. മുറിയും ഹോട്ടലിന്റെ പുറകുഭാഗവും തമ്മിൽ ചെറിയ ഒരിടവഴികൊണ്ട് വേർതിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വേലിയോ മതിലോ കെട്ടാത്ത ഇടവഴി. അല്പം ഉയർന്ന മൺതിട്ടകൾ മാത്രമുണ്ട്. ചുമട്ടുകാരുടെയും കൂലിപ്പണിക്കാരുടെയും പാതയാണത്. നാറുന്ന ഹോട്ടലിന്റെ പിന്നിൽക്കൂടി കടന്നുവരുന്ന ചൂടുള്ള കാറ്റിൽ അറപ്പുള്ള ഗന്ധം കലർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഹോട്ടലിലെ എച്ചിൽക്കുഴിയിൽ ഇപ്പോൾ ഇലകൾ ഇതളുരാവുന്ന വീഴുന്ന സമയമാണ്. പട്ടികളും കാക്കകളും ബഹളമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് അവിടെ പരതി നടക്കുന്നു.

പുറത്ത് ഹോട്ടലും പരിസരങ്ങളുമെല്ലാം വെയിലിൽ പൊള്ളി നില്ക്കുന്നു. റോഡിലിപ്പോൾ അധികം ആൾസഞ്ചാരമില്ല. ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ മാത്രം നടന്നു പോകുന്നുണ്ട്. നിഴലിന്റെ ഉച്ചിയിൽ ചവുട്ടിത്തുള്ളിക്കൊണ്ട് വേഗത്തിലാണവർ നടക്കുന്നത്.

വഴിവക്കിലെ പൊടിമണ്ണ് വറുത്തിട്ട മണൽപോലെയായിരിക്കും ഇപ്പോൾ കിടക്കുന്നത്.

ഞാൻ വാച്ചിൽ നോക്കി. മണി ഒന്ന്. ഹോട്ടൽ ബോയ് ടിഫിൻ കൊണ്ടുവന്നു വച്ചിട്ട് ഏറെ നേരമായെന്നു തോന്നി. ഗ്ലാസിൽ പകർന്നുവച്ചിരുന്ന വെള്ളമെടുത്തു കുടിച്ചിട്ട് ഞാൻ പഴയപടി ചാരുകസാലയിൽ മലർന്നു കിടന്നു.

കഴുത്തിന്റെ മടക്കുകളിൽ വിയർപ്പു പൊടിഞ്ഞപ്പോഴാണ് വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പുസ്തകം മടക്കി മടിയിൽ വച്ചിട്ട് ഞാൻ കണ്ണുകൾ ഉയർത്തിയത്.

ഹോട്ടലിന്റെ അഴുക്കുപിടിച്ച ഭിത്തിക്കു മറഞ്ഞ് എച്ചിൽക്കുഴിയിലേക്കു കണ്ണും നട്ടുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്ന ഒരു കൊച്ചു രൂപത്തിൽ എന്റെ കണ്ണുകൾ പതിഞ്ഞു. ഏഴോ എട്ടോ വയസ്സു പ്രായം വരുന്ന ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയുടെ രൂപം.

ഇന്നലത്തെ പെൺകുട്ടി.

ഇന്നലെയും അവൾ ഈ നേരത്ത് അവിടെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടതാണ്. ഭിത്തിക്കു മറഞ്ഞ് ആരും കാണാതെ. പക്ഷേ തിരക്കിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവളെ അധികം ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അവളുടെ ഒട്ടിയ കവിൾത്തടത്തിലെ വിയർപ്പിൽ എണ്ണയില്ലാത്ത മുടിയിഴകൾ പാറിച്ചേർന്ന് ഇഴഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ആ കൊച്ചുമുഖത്തിലെ നീണ്ട പീലികളുള്ള വിടർന്ന കണ്ണുകൾ കാണുവാൻ കൗതുകമുണ്ട്. അതിനുള്ളിലെ ചലിക്കുന്ന കൃഷ്ണമണികൾ ഓരോ ഇലയോടുംകൂടി എച്ചിൽക്കുഴിയിലേക്കിറങ്ങിത്താണടിയുകയാണ്. ആ നീണ്ട പീലികളുള്ള ഇമകൾ വെട്ടുന്നതു കാണുവാൻ ചന്തമുണ്ട്.

ഓമനത്തമുള്ള രൂപം. പക്ഷേ അവൾക്കു ചുറ്റും വിഷാദത്തിന്റെ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ പാറിക്കൂടിയിരിക്കുന്നു. കനത്ത ചൂടിലും വറ്റിപ്പോകാത്ത മഞ്ഞുതുള്ളികൾ.

ജനലരികിൽ നില്ക്കുന്ന ബോഗേയിൻ വില്ലയിലെ വെള്ളപ്പൂക്കൾ ഉച്ചവെയിലിന്റെ കനത്ത ചൂടിൽ ഉറങ്ങിയതുപോലെ തളർന്നു കിടക്കുകയാണ്. ചൂടുള്ള ചെറുകാറ്റിൽ ഇലകൾ പൂക്കളെ വീശിയുറക്കുന്നതുപോലെ മന്ദം മന്ദം വിറച്ചു നില്ക്കുന്നു.

ഞാൻ വീണ്ടും അവളെത്തന്നെ നോക്കി.

കീറിപ്പറിഞ്ഞ ഉടുപ്പിന്റെ പിൻഭാഗം വലിച്ചു മറച്ചുകൊണ്ട് അവൾ എച്ചിൽക്കുഴിയിലേക്കിറങ്ങി. ചുരുട്ടിയെറിഞ്ഞ എച്ചിലിലകൾ ഓരോന്നും അവൾ വിടർത്തി വിടർത്തി നോക്കി. ഒരിലയിൽ നിന്നും കുറച്ച് അളിഞ്ഞ ചോറും കറികളും അവൾക്കു കിട്ടി. അവളുടെ മുഖം സന്തോഷത്താൽ വികസിക്കുന്നതു കണ്ടു.

വിശപ്പിന്റെ സന്തോഷം.

അവൾ അളിഞ്ഞ ചോറ് കൈകൾകൊണ്ടു വടിച്ചുകൂട്ടി. ആ മുഖം സന്തോഷത്താൽ ഇടതിങ്ങി നില്ക്കുന്ന കറുത്ത നീണ്ട പീലികളുള്ള കണ്ണുകൾ പ്രകാശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഞാനെന്റെ കണ്ണുകൾ മനഃപൂർവ്വം പിൻവലിച്ചു. അതു കാണുവാൻ വയ്യ. ഹൃദയത്തിലെവിടെയോ പോറലുകൾ ഏല്ക്കുന്ന മാതിരി. മനസ്സ് എവിടെയോ ഉടക്കുന്നു. അവിടെ വേദന നാമ്പെടുക്കുന്നു. ആ വേദനയിൽക്കൂടി ഹൃദയം കവരുന്ന ഒരു കൊച്ചു സുന്ദരി ഉയർന്നു വരികയാണ്. എച്ചിൽക്കുഴിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഓമനത്തമുള്ള ആ കുട്ടിയുമായി സാദൃശ്യമുള്ള ഒരു രൂപം. കഴുത്തോളം വെട്ടിയിട്ട സമൃദ്ധമായ മുടിയും വിടർന്ന നീണ്ട കണ്ണുകളുമുള്ള എന്റെ മിനിക്കുട്ടിയുടെ രൂപം.

വേദനകൾകൊണ്ടു കെട്ടിയ അൾത്താരയിലാണ് ആ രൂപം പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവിടെ കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ മുന്തിരിച്ചാറായി ദുഃഖത്തിന്റെ കാസായിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. വിതുമ്പുന്ന ചുണ്ടുകളോടെ ആ കാസ പാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അതിനു മധുരമില്ല, പുളിപ്പില്ല. കണ്ണീരുകളാണ്.

പച്ചപ്പായൽ പൊതിഞ്ഞ തോട്ടുവക്കിലുള്ള വലിയ അലക്കുകല്ലിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ചുറ്റിലും വന്നു നില്ക്കുന്ന മീൻകൂട്ടത്തെ ഭംഗിയോടെ നോക്കിക്കാണുകയായിരുന്നു.

"ശ്രീയേട്ടാ..."

ഉറക്കച്ചടവുള്ള കണ്ണുകളോടെ പുറകിൽ വന്നുനിന്ന് മിനിക്കുട്ടി ഈണത്തിൽ വിളിച്ചു.

"എന്താ മിനീ...?"

"ശ്രീയേട്ടനിനി എന്നാ പോവുക ?"

"എങ്ങോട്ട്...?"

"കോളേജിൽ..."

"ഓ. അതിനിനി രണ്ടുമാസം കൂടിയില്ലേ."

"അപ്പോ ഇനീം ഒത്തിരിനാളു കഴിഞ്ഞേ പോവുള്ളോ...?"

"അത്രേയുള്ളു. എന്താ മിനീ ചോദിച്ചത്?"

"ശ്രീയേട്ടൻ കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം വന്നപ്പോ നെറ്റിപ്പൊട്ടുള്ള മീനെ പിടിച്ചു തരാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട്..."

മിനിക്കുട്ടി അർദ്ധോക്തിയിൽ നിർത്തി.

"ഓ, അതിനാണോ ? ഏട്ടൻ ഏതു മീൻ വേണമെങ്കിലും മിനിക്കുട്ടിക്കു പിടിച്ചുതരാമല്ലോ."

"എന്നും പിടിച്ചു തരുമോ ?"

മുഖം അല്പം ഉയർത്തി വെട്ടിച്ചിട്ട് അവൾ ചോദിച്ചു. അപ്പോഴവളുടെ ഞാന്നു കിടന്നിരുന്ന സ്ലീവ്സിന്റെ മിന്നുന്ന കല്ലുകൾ കണ്ണഞ്ചിയാടി.

"എന്നും പിടിച്ചു തരാം.

മറുപടി പറഞ്ഞു.

മിനിക്കുട്ടിക്കു സന്തോഷമായി. മീൻ പിടിച്ചിടാൻ മണലിലിറങ്ങി അവൾ കുഴിയുണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി.

തോർത്തുമുണ്ട് വിരിച്ച് അവർക്കു തോറിയിൽ പൊട്ടുള്ള മീൻ പിടിച്ചുകൊടുത്തു. അവളുടെ കൊച്ചു കുളത്തിൽ കിടന്ന് അവ പരക്കം പായുന്നതു കണ്ട് മിനിക്കുട്ടി കൈകൊട്ടി ഉല്ലസിച്ചു. ആ കൊച്ചു കുളത്തിലേക്കവൾ ചാലുകൾ കീറി വെള്ളമൊഴുക്കി.

എല്ലാം നോക്കിയിരുന്നാസ്വദിച്ചു. കുട്ടിക്കളിയിൽ സന്തോഷം തോന്നി. താനും ഒരു കൊച്ചു കുഞ്ഞായതുപോലെ തോന്നി. മിനിക്കുട്ടിയുടെ കൂടെയിരുന്നു ചാലുകൾ കീറാനും കളം കുത്താനും കൂടി.

അന്നു രാത്രി ഏട്ടത്തിയുടെ വീട്ടിലേക്കു വന്നപ്പോൾ മിനിക്കുട്ടി ഉറക്കംപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗോപിയേട്ടനും ഒത്തിരുന്ന് ഊണു കഴിക്കുമ്പോൾ ഏട്ടത്തി മിനിക്കുട്ടിയുടെ കുസൃതിത്തരങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു.

ഉറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു വിളക്കെടുത്തുകൊണ്ടു മിനിക്കുട്ടി കിടക്കുന്നിടത്തു ചെന്നു നോക്കി.

അരികിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന തലയിണയിൽ ഇറുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് മിനിക്കുട്ടി കിടന്നു നല്ല ഉറക്കമാണ്. അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ ഉറക്കത്തിൽ എന്തെല്ലാമോ മന്ത്രിക്കുകയാണ്. നീണ്ടു കറുത്ത പീലികളുള്ള അവളുടെ കണ്ണുകൾ നല്ലതുപോലെ കൂമ്പിയാണിരിക്കുന്നത്. വെട്ടിയിട്ട മുടിയുടെ അറ്റം തുടുത്ത കവിളിൽ ഉലഞ്ഞു കിടക്കുന്നു.

ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞു ദേവതയാണെന്നുതോന്നി മുന്നിൽ. അവളെ ഉണർത്താതെ ആ കുഞ്ഞു കവിളിൽ പതിയെ ഒരുമ്മ കൊടുത്തിട്ട് സാവധാനം നടന്നു നീങ്ങി.

രാവിലെ ഉണർന്ന് തോട്ടിലെ തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കാനായി എത്തിയപ്പോഴാണ് മിനിക്കുട്ടി ഉണർന്നോടിയെത്തിയത്.

പകൽ മുഴുവൻ മിനിക്കുട്ടിയുടെകൂടെ "കിച്ചി കിച്ചി തമ്പാലം" കളിക്കാനും ഒളിച്ചുകളിക്കാനും കൂടണം. വാതുക്കൽത്തൂണിനു മറഞ്ഞ് കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ച് ഒളിച്ചു നില്ക്കുന്ന മിനിക്കുട്ടിയെ ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ കാണാമെങ്കിലും കാണാത്ത മട്ടിൽ അന്വേഷിച്ചു നടക്കും. കണ്ടുപിടിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ഒരു കിലുക്കാംപെട്ടിപോലെ കണ്ണുകൾ തുറന്ന് അവൾ ഓടി വരും.

രാത്രിയിൽ മച്ചിലേക്കു നോക്കി ഉറങ്ങാതെ കിടക്കുമ്പോൾ മിനിക്കുട്ടി പതിയെ അടുത്തു കൂടും. കഥകൾ കേൾക്കാൻ. ഫലിതം നിറഞ്ഞ കഥകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിച്ചു ചിരിച്ചവൾ തളരും. പണ്ടുപണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സുന്ദരിയായ രാജകുമാരിയുടെയും അവളെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പറന്നുപോയ മന്ത്രവാദിയുടെയും കഥകൾ പറയുമ്പോൾ ഉത്കണ്ഠയോടെ ചുണ്ടുകൾ അല്പം കൂർപ്പിച്ച് വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ അവൾ ഇരിക്കും. കഥ പറഞ്ഞുകഴിയുമ്പോഴേക്കു മിനിക്കുട്ടി ഉറക്കംപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കും. മിക്കവാറും ഏട്ടത്തി മിനിക്കുട്ടിയെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി കിടത്തേണ്ടിവരും.

മിനിക്കുട്ടി മുറ്റത്തു പച്ചമച്ചിങ്ങയിൽ ഈർക്കിൽ കുത്തി കറക്കിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു നോക്കി തളത്തിലെ പടിയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ഏട്ടത്തിയോട് വർത്തമാനം പറയാനായി സാധാരണ വരാറുള്ള അടുത്തവീട്ടിലെ കാതുതൂങ്ങിയ മുത്തശ്ശി വടിയും കുത്തി കൂനിക്കൂനി വരുന്നതു കണ്ടത്.

മിനിക്കുട്ടി ഓടിച്ചെന്നു മുത്തശ്ശി കാണാതെ മതിലിനു മറഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ടു ഉച്ചത്തിൽ കൂകിത്തുടങ്ങി. കൂകൽകേട്ട് എന്തെന്നറിയാതെ കുഴിഞ്ഞുതാണ കണ്ണുകൾ ഉയർത്തി മുത്തശ്ശി പകച്ചുനിന്നു ചുറ്റിനും നോക്കി.

അതു കണ്ടപ്പോൾ കൊച്ചരിപ്പല്ലുകൾ മുഴുവനും പുറത്തുകാണത്തക്കവണ്ണം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് മിനിക്കുട്ടി ഓടിച്ചെന്നു മുത്തശ്ശിയുടെ അരയിൽ കെട്ടിത്തൂങ്ങി.

മുത്തശ്ശി പല്ലില്ലാത്ത മോണകാട്ടി ചിരിച്ചിട്ട് മിനിക്കുട്ടിയുടെ നെറുകയിൽ ഉമ്മ വെച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"...എന്റെ പുന്നാര മിനീ...നീയായിരുന്നോ? മുത്തശ്ശി നിരീച്ചല്ലോ പട്ട്യാന്ന്..."

മുത്തശ്ശി മിനിക്കുട്ടിയുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഉമ്മറപ്പുരയുടെ തിണ്ണയിൽ ചെന്നിരുന്ന് ഏട്ടത്തിയോട് വർത്തമാനം പറഞ്ഞു.

ഒരു താന്നിക്കുന്നിന്റെ മുകളിലുള്ള നീലാകാശത്തിൽ ഇരുണ്ട കറുത്ത മേഘപാളികൾ ഇരച്ചുകയറി. അമ്പലപ്പറമ്പിലെ പേരാലിന്റെ ശാഖകളിൽ സന്ധ്യാനേരത്തോടുകൂടി ചേക്കേറാൻ പോകാറുള്ള വെള്ളക്കൊക്കുകൾ അവിടെനിന്നും സ്ഥലംമാറി. തോട്ടിറമ്പിലെ കടമ്പിന്റെ പൂക്കൾ മഞ്ഞനിറത്തിൽ ഉണ്ടപ്പോലെ നിന്നു. ഉണങ്ങിയ പായൽ പിടിച്ച വലിയ അലക്കുകല്ല് മൂടത്തക്കവണ്ണം വെള്ളം പൊന്തി. പറിച്ചുനട്ട പാടത്തെ ഞാറിൻതുമ്പുകൾ ജലപ്പരപ്പിലെത്താൻവേണ്ടി എത്തിക്കുത്തി നിന്നു. വെള്ളം മൂടാത്ത വരമ്പിന്റെ മട്ടുകളിൽനിന്നും തവളകൾ നിർത്താതെ കാറിത്തുടങ്ങി.

"വെള്ളം നല്ല വരവാ..."

പദ്മനാഭൻനായർ അതുവഴി വന്നപ്പോൾ ഏട്ടനോട് പറഞ്ഞു.

"ഇത്തവണ നട്ടതും വെതച്ചതുമെല്ലാം പോകുന്ന മട്ടാ..."

ഏട്ടൻ ആരോടെന്നില്ലാതെ പറഞ്ഞിട്ട് നെറ്റിയിലൂടെ കയ്യോടിച്ചുകൊണ്ട് തിട്ടയിറമ്പുവഴി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു.

മഴ വീണ്ടും ചാറിത്തുടങ്ങി. എത്തവാഴച്ചുവട്ടിൽ വാഴത്തേൻ ഉള്ള അടർന്നുവീണ പോള പെറുക്കാൻ പോയിരുന്ന മിനിക്കുട്ടി ഓടിക്കയറിവന്നു.

"ചാറ്റമഴ നനഞ്ഞാൽ പനി പിടിക്കുട്ടോ മിന്വേ..."

ഏട്ടത്തി അകത്തുനിന്നും അതുകണ്ട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

തളത്തിലൂടെ തെക്കേ മുറിയിലേക്കു നടന്നു. ജനൽക്കർട്ടൻ കാറ്റിൽ ഉയർന്നുനിന്നു കിണുങ്ങുകയാണ്. വേലിപ്പടർപ്പിലൂടെ പടർന്നുകയറിയിരിക്കുന്ന മുല്ലയിലകളുടെ അറ്റത്തുകൂടി വെള്ളം തുള്ളിതുള്ളിയായി വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിടരാറായ മുല്ലമൊട്ടുകൾ തണുത്തു വിറച്ചതുപോലെ നില്ക്കുകയാണ്.

"ശ്രീയേട്ടാ, ഇതുകൊണ്ടു ഒരു വഞ്ചിയുണ്ടാക്കി തര്വോ...?"

മിനിക്കുട്ടി വാഴത്തേന്റെ പോളയുമായി എത്തി. അവളുടെ കറുത്ത മുടിച്ചുരുളുകളിൽ ചാറ്റമഴത്തുള്ളികൾ കുഞ്ഞുകുഞ്ഞു വെള്ളമുത്തുകൾപോലെ പറ്റി നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

"മിനീ, തോർത്തെടുത്തു മുടി തുവർത്തൂ. അല്ലെങ്കിൽ പനി പിടിക്കും."

"മിനിക്കുട്ടിക്ക് പനിയൊന്നും പിടിക്കില്ല ശ്രീയേട്ടാ..."

വഞ്ചിയുണ്ടാക്കാൻ ഈർക്കിൽ എടുത്തു തന്നുകൊണ്ട് കാര്യഗൗരവം നടിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു.

"പറഞ്ഞാൽ കേട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇതുവച്ച് മിനിക്കുട്ടിക്ക് നല്ല അടി ഞാൻ തരും."

ഈർക്കിൽ എടുത്ത് അവളുടെനേരെ ഓങ്ങി.

"ശ്രീയേട്ടൻ അടിച്ചാലും മിനിക്കുട്ടിക്ക് നോവില്ല്യാല്ലോ."

"അതെന്താ?"

"ശ്രീയേട്ടൻ നോവിക്കാതെയല്ലേ മിനിക്കുട്ടിയെ അടിക്ക്യാള്ളൂ..."

തുവർത്തെടുത്ത് തലയിലിട്ട് ഉടച്ചിട്ട് അവൾ തന്നോടു ചേർന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നിന്നു.

പച്ചിലയിൽ വള്ളംകുത്തി വഞ്ചിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. മിനിക്കുട്ടി അതുംകൊണ്ടു പുറത്തേക്കോടി.

ചാറ്റൽമഴ നിന്നു. പശ്ചിമ ചക്രവാളത്തിൽ ഇരുണ്ട് കറുത്ത മഴക്കാറിനിടയിൽക്കൂടി ഒരു വെള്ളിരേഖ കാണപ്പെട്ടു. ഇരുട്ട് ദൂരെനിന്നും ഒരു നവോഢയുടെ ലജ്ജാവിവശതയോടെ മന്ദം മന്ദം നടന്നുവരാൻ ആരംഭിച്ചു. മടകളിൽ താഴ്ന്നിരുന്ന തവളകൾ വെള്ളം മൂടാത്ത വരമ്പിൽ കയറിയിരുന്ന് കാറിത്തുടങ്ങി.

അമ്പലത്തിൽനിന്നും ദീപാരാധനയുടെ വലിയ മണിയുടെ ശബ്ദം മുഴങ്ങി.

"ദീപം, ദീപം."

ഏട്ടത്തി ദീപവുമായി തളത്തിലേക്കിറങ്ങി.

ഗോപിയേട്ടൻ ആരോ അത്യാവശ്യമായി വിളിച്ചിട്ട് പുറത്തേക്കിറങ്ങുവാൻ ഇടയാകുകയായിരുന്നു. ദീപംതൊട്ട് വന്ദിച്ചിട്ട് ഗോപിയേട്ടൻ ആ ആളുടെ കൂടെ തന്നെ പറമ്പുവഴി നടന്നുമറഞ്ഞു.

തളത്തിൽവന്ന് ദീപംതൊട്ട് വന്ദിച്ചിട്ട് ഏട്ടന്റെ കോസടിയിൽ കയറി നിവർന്നു കിടന്നു.

ചുവരിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ പടത്തിനു മുന്നിൽ തിരികൊളുത്തി ചന്ദനത്തിരിയും കത്തിച്ചു വച്ചിട്ട് ഏട്ടത്തി ഒരു നിമിഷം ധ്യാനനിരതയായി നിന്നു.

"ശ്രീയെ മിനിയെന്ത്യേ..."

തുളസിത്തറയിൽ തിരിവയ്ക്കാനായി ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ഏട്ടത്തി ചോദിച്ചു.

"കുറച്ചു മുമ്പിൽ ഇവിടുന്ന്‌വടക്കിനിറങ്ങിക്കൊണ്ടോടുന്നതുകണ്ടു. പറമ്പിലെവിടെങ്കിലുമിരുന്നു കളിക്കുവാവും."

മറുപടി പറഞ്ഞു.

"മിനി...മിനി...! നേരം വിളക്കു വച്ചിട്ടും ഇവ്ളുടെ ഒരു കളി..."

മിനിയെ നീട്ടി വിളിച്ചിട്ട് ശകാരിച്ചുകൊണ്ട് ഏട്ടത്തി പറമ്പിലേക്ക് നടന്നു.

മുറ്റത്തെ അശോകമരത്തിന്റെ കൊമ്പുകളെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ചെറിയ കാറ്റ് ഓടിവന്നു. അതിൽ തണുപ്പിന്റെ തരിതരിപ്പ് കലർന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ ദേഹത്തുകൂടി ഒരു മസ്‌ലിൻതുണി ഇഴഞ്ഞുവീഴുന്നതുപോലെ തോന്നി.

കോസടിയുടെ മടക്കിവച്ചിരുന്ന പടികൾ നീട്ടി കാലുകൾ ഉയർത്തിവച്ചുകൊണ്ട് കിടന്നു.

പറമ്പിൽനിന്ന് ഏട്ടത്തി ഓടി വന്നു. ആ മുഖത്തു പരിഭ്രമത്തിന്റെ ഛായ നല്ലപോലെയുണ്ടായിരുന്നു.

"...മിനിയെ പറമ്പിലെങ്ങും കാണുന്നില്ല..."

ഓടിവരുന്നതിനിടയിൽ ഏട്ടത്തി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. വേഗം തിണ്ണയിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു.

വെള്ളം കയറി മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പാടത്തേക്കും തോട്ടിലേക്കുമാണ് നോട്ടം ആദ്യം എത്തിയത്. കണ്ണുകൾ വേഗത്തിലവിടെത്തന്നെ തറഞ്ഞുനിന്നു. ഏട്ടത്തിയും അങ്ങോട്ടുതന്നെ നോക്കി.

തോട്ടിറമ്പിലെ വലിയ അലക്കുകല്ലിൽ മുട്ടോളം വെള്ളത്തിൽ നില്ക്കുന്ന മിനിയെക്കണ്ട് ഏട്ടത്തി സ്തംഭിച്ചു നിന്നു.

തോട്ടിലെ കുതിച്ചുപായുന്ന മലവെള്ളത്തിൽ വഞ്ചിവിട്ട് കളിക്കുകയാണ് മിനി. കുതിച്ചൊലിച്ചു വരുന്ന മലവെള്ളം വലിയ അലക്കുകല്ലിനോട് ചേർന്നുള്ള വളപ്പിൽ തട്ടി ചുഴിയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. കതിരവിത്ത പാഴ്ത്തടി കഷണങ്ങളും കാട്ടുകമ്പുകളും ചുഴന്നു ചുഴന്നവിടെ അടിയിലേക്കു താഴുകയാണ്. അവിടെ നിമിഷംപ്രതി ആഴം കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. മിനിക്കുട്ടിയുടെ വഞ്ചികളെല്ലാം ചുഴിയിൽപെട്ട് കറങ്ങി താഴ്ന്നുപോവുകയാണ്.

"മിനി ..ീ...ീ.......ീ "

ഉറക്കെ വിളിച്ചു.

വെള്ളത്തിന്റെ കളകളശബ്ദത്തിൽ വിളിക്കുന്നതൊന്നും അവൾ കേൾക്കുന്നില്ല. ചുഴിയിൽപ്പെടാതിരിക്കാൻ കയ്യിലിരിക്കുന്ന അവസാനത്തെ വഞ്ചി എത്തിക്കുത്തിനിന്ന് ഒഴുക്കിൽ വയ്ക്കാനാണവൾ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഒരു നിമിഷം.

മിനിക്കുട്ടിയുടെ കാലു തെന്നി.

കലങ്ങിമറിഞ്ഞ കുറച്ച് വെള്ളം ശക്തിയായി മേല്പോട്ടു പൊന്തി. അതു ചിന്നിച്ചിതറിച്ചശേഷം വീണ്ടും ഒഴുക്കിൽത്തന്നെ പതിച്ചു.

തലയിലേക്ക് ഒരായിരം മിന്നൽപ്പിണരുകൾ ഒരുമിച്ചു പാഞ്ഞു കയറുന്നതുപോലെ തോന്നി.

ഏട്ടത്തി ഒരു ഞരക്കത്തോടെ താഴെ വീണു.

ആകാവുന്നത്ര വേഗത്തിൽ മുന്നോട്ട് കുതിച്ചു.

ഇറമ്പിൽ വളച്ചു കുത്തിയ വാഴപ്പോള വഴി നിന്നു കറങ്ങുന്ന ചുഴലിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി എടുത്തുചാടി.

BASKET BALL TEAM [MEN & WOMEN]

Sitting 1st row (L to R):—George Mammen, Sunny Mammen, Elias M. A., Chacko Isac.

Sitting 2nd row:—Mary George (Captain), Miss Kalyanikkutty, B. Sc., D. P. E., Mr. C. P. Andrews, B. A., D. P. E., Mr. Viswappan (State Coach), Alex M. Chacko (Captain).

Standing 1st row:—Annie T. I., Stella, Sara Thariath, Pameela Mathew, Valsamma Thomas, Susan Varghese.

Standing 2nd row:—Ambujam K., Rachel Mathew, Susan Esaw, Vanaja Thomas, Rachel Mathai.

Last row:—Kuruvilla A. C., Sathar T. A., Varghese George, Koshi Alexander, Sagar Thomas, Thomas Mathew.

WOMEN'S HOCKEY TEAM
(Runners up in the State Championship & District Winners)

Sitting 1st row (L to R):—Misses Mini Andrews, Molly Chacko.

Sitting 2nd row:—Miss Kalyanikutty (Physical Directress), Sumathy Abraham, Dr. P. M. Mathai (Principal), Valsa John (Captain), Mr. C. P. Andrews (Physical Director).

Standing 1st row:—Misses Hansa Kumari, Beena Verghese, M. C. Mariamma, Annie Philip, Supran (Games boy).

Standing 2nd row:—Misses Suguna Verghese, Annamma Chacko, Shyla Mathai, Premela George.

BASKET BALL TEAM [MEN & WOMEN]

WOMEN'S HOCKEY TEAM
(Runners up in the State Championship & Disrtrict Winners)

TENNIS CLUB 1966—'67

Mock-Parliament under the auspices of the College Union

TENNIS CLUB 1966—'67

Sitting (L to R) :—M/s. Dr. A. K. Baby (President), Abraham T. Koruthu (Captain), Dr. P. M. Mathai (Principal), M. P. Stephen, C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education).

Standing Ist row :—M/s. George Varghese, Mathew P. Koshy, Thomas Mathew, Joshi Chali, George Mammen, P. M. Usuff.

2nd row :—M/s. Paul David, Philip Oommen, Sam Varghese, Mathew Kurien, T. J. Jacob.

പൂത്തുനിന്നിരുന്ന കടമ്പിൽനിന്നും ഒന്നു രണ്ടു വലിയ പൂക്കൾ കൊഴിഞ്ഞു. അതു കുതിച്ചുപായുന്ന മലവെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്കിൽ വീണ് ഉടിച്ചുതടിച്ചു നീങ്ങി.

ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ മുമ്പിലെ ചന്ദനത്തിരി കത്തിത്തീർന്നിട്ട് മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തുളസിത്തറയിലെതിരി ഒരു തുള്ളി വെള്ളംവീണ് വേദനയോടെ ചീറിക്കെട്ടു. അതിന്റെ വെളുത്ത പുകവായുവിലേക്കലിഞ്ഞലിഞ്ഞില്ലാതെയായി.

അങ്ങു ദൂരെ താന്നിക്കുന്നിന്റെ അടിവാരത്തിൽ മീനിക്കുട്ടിയുടെ നിർജ്ജീവമായ കുതിർന്നശരീരം പൊന്തി.

വെളിച്ചം മങ്ങിയ ഒരു ദിവസംകൂടി പുലർന്നു. വന്ന ആ ദിവസത്തിൽ നിഴലുകളില്ലായിരുന്നു. അശോകമരത്തിലെ ഇലകളെല്ലാം എന്തോ ഓർക്കുന്നതുപോലെ അനങ്ങാതെ നില്ക്കുകയാണ്. തോട്ടുവക്കിലെ കൈതയിൽ വിടർന്ന പൂക്കളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പരിമളം കാറ്റിൽ പരന്നില്ല.

വെളിച്ചം മങ്ങി, നിഴലുകളില്ലാത്ത ആ ദിവസത്തിൽ തെക്കേപ്പറമ്പിൽ നിന്നും എങ്ങലടികളുടെ ശബ്ദം ഉയർന്നു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വെള്ളയിട്ടു പുതപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മീനിക്കുട്ടിയുടെ കുതിർന്നശരീരം മൂടപ്പെട്ടപ്പോൾ തെങ്ങോലത്തുമ്പുകൾ വേദനയോടെ മന്ദം മന്ദം തലകുനിച്ചുപോയി. ഓലത്തുമ്പുകളിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്ന വെള്ളത്തുള്ളികൾ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾപോലെ ഊർന്നിറങ്ങി ഇറ്റിറ്റുവീണു. വാകമരക്കൊമ്പുകൾ ആകാശത്തിലേക്ക നോക്കി ധ്യാനനിരതരെപ്പോലെ അനങ്ങാതെ നിന്നു.

ദുഃഖത്തിന്റെ ഒരു സാമ്രാജ്യം ഉള്ളിലൊതുക്കിക്കൊണ്ട് രണ്ടാത്മാവുകൾ വീർപ്പുമുട്ടി അതു നോക്കിനിന്നു—ഏട്ടനും ഏടത്തിയും.

“എന്റെ... മീനൂ...”

ഏട്ടത്തി ബോധഹീനയായി വീണു. തോൾമുണ്ടിന്റെ അറ്റം കടിച്ച് ഏട്ടൻ കരച്ചിലടക്കാൻ പണിപ്പെട്ടു.

അപ്പോൾ അകന്നകന്നു പോകുന്ന മീനിക്കുട്ടിയുടെ ആത്മാവിനോടായി ഹൃദയം വേദനയോടെ മന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു.

“ഇല്ല, എന്റെ മീനിക്കുട്ടി നിനക്കു മരിക്കാൻ കഴിയില്ല. നീ മരിക്കില്ല, എന്നിൽ നിന്നൊരിക്കലും വിട്ടകന്നുപോകാൻ നിനക്കു സാധിക്കില്ല മീനീ, നിനക്കു സാധിക്കില്ല.

ആ അന്തരീക്ഷമെല്ലാം ശൂന്യതയിൽ ലയിച്ചു. അങ്ങകലെ ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും ദീപാരാധനയ്ക്കുള്ള വലിയ മണിയുടെ ശബ്ദം മുഴങ്ങി അതു വിഷാദ മൂകമായി വിറച്ചു വിറച്ചവസാനിച്ചു.

ശ്രീകൃഷ്ണ ഭഗവാന്റെ മുൻപിൽ എണ്ണയില്ലാത്ത ഒരു തിരി പുകഞ്ഞു പുകഞ്ഞു കത്തി. തുളസിത്തറയിലെ നനഞ്ഞ കല്ലിൽ തലേ ദിവസത്തെ കരിന്തിരിക്കഷണം കല്ലിനോട് പറ്റി വിടാതെ കിടന്നിരുന്നു.

ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ മുൻപിൽ കൈകൾ കൂപ്പാനൊരുങ്ങിയ ഏട്ടത്തി ഒരു പൊട്ടിക്കരച്ചിലോടെ കട്ടിളപ്പടിയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തേക്കു പാഞ്ഞുപോയി.

ആത്മാവിൽ നീറിപ്പുകയുന്ന ഒരു ശാപമായി വേദനയുടെ ദേവത കുടികൊള്ളുമ്പോൾ തോട്ടുവക്കിലെ കടമ്പിന്റെ വാടിയ പൂക്കൾ വീണ്ടും കൊഴിഞ്ഞു.

പാതിരാക്കോഴികൾ വീണ്ടും കൂകി.നത്തുകൾ ചിലച്ചു. എങ്ങും ശാന്തത. ശാന്തതയിൽ ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന ലോകം. താന്നിക്കുന്നിൻ മുകളിലൂടെ കയറി വന്ന നിരാശാതപ്തയായ ഒരു സുന്ദരിയുടെ മുഖംപോലെ കാണപ്പെട്ട ചന്ദ്രബിംബത്തിൽ നിഷ്കളങ്കമായ ഒരു പുഞ്ചിരി തെളിഞ്ഞു വന്നു.

തന്റെ മീനിക്കുട്ടിയെ കൂട്ടിനു കിട്ടിയതുകൊണ്ടാകാം

ചുട്ടുള്ള ഒരു നിശ്വാസം തന്നിൽ നിന്നും വിതുമ്പി വിതുമ്പി ഉയർന്നു വന്നു.

നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന കണ്ണുകൾ കൈപ്പത്തികൊണ്ട് തുടച്ചിട്ട് ജനലഴികൾക്കിടയിലൂടെ ഞാൻ എച്ചിൽക്കുഴിയിലേക്ക വീണ്ടും നോക്കി.

ആ കൊച്ചു പെൺകുട്ടി ചുറ്റുമിരുന്ന എച്ചിലിലകൾ വിടർത്തി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പുറകിൽ മാറിവച്ചിരുന്ന ചോറു് വാലു മുറിഞ്ഞ പട്ടി തിന്നുകയായിരുന്നു.

അവൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി പട്ടിയെ ഓടിച്ചു. പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കും ചോറു് മുഴുവൻ പട്ടി തിന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അവളുടെ മുഖത്തെ പ്രകാശം ഓടിയൊളിച്ചു. കണ്ണുകളിൽ വിശപ്പിന്റെ വേദന ഊറി വന്നു. ആ വേദനയ്ക്കു ഉറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന കനത്ത ചൂടിലും ശക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നി.

അവൾ പട്ടിയെ വേദനയോടെ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി. പട്ടി തല മുന്നോട്ടല്പം താഴ്ത്തി ചെവി പുറകോട്ടു പിടിച്ചു നിന്നു.

ഇങ്ങനെ എത്ര ആയിരം പേരുണ്ടു് ലോകത്തിൽ, ഒട്ടിയ വയറുമായി കഴിയുന്നവർ!

എത്രയെത്ര പേർ ഒരു പിടി ചോറിനായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു!

ചപ്പിച്ചുവച്ചിരുന്ന ശേഷിപ്പു് മാത്രം തിന്നുകൊണ്ടു് എത്രയെത്ര ജീവിതം നിലനില്ക്കുന്നു!

ഒരു വശത്തു് പണവും മറുവശത്തു തീറ്റിയും കുന്നുകൂട്ടി അവയുടെ നടുവിൽ പട്ടുമെത്ത വിരിച്ചു് സുഖമായുറങ്ങുന്ന ഹൃദയമെന്നൊന്നില്ലാത്തവരേ, നിങ്ങൾ കണ്ണു തുറക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടൊന്നു നോക്കൂ, എന്നു് ഉറക്കെയുറക്കെ വിളിച്ചു പറയണമെന്നു തോന്നി. പക്ഷേ പറഞ്ഞില്ല. വിലയില്ലാത്ത കുറെ ജല്പനങ്ങളായി മാത്രമേ അതു അവരു ശ്രദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ.

മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ടിഫിൻ കാരിയറിലെ ചോറും കറികളും ഇലയിൽ പൊതിഞ്ഞെടുത്തു കൊണ്ടു് വാതിൽ തുറന്നു് ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി.

ഹോട്ടലിന്റെ പുറകുവശത്തെ കറുത്തു് കുഴഞ്ഞ മണ്ണിൽ ചവിട്ടി ഞാൻ എച്ചിൽക്കുഴിയുടെ അടുത്തേക്കു് നടന്നു. അവിടത്തെ മണ്ണിനു തണുപ്പുണ്ടു്. നിലം പാറി നിന്നിരുന്ന ഈച്ചകൾ ഓരോ കാൽ വയ്ക്കുമ്പോഴും മുരളലോടെ പറന്നു പൊങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അളിഞ്ഞ ചോറു് തിന്ന പട്ടി എച്ചിൽക്കുഴിയുടെ വക്കിലിരുന്നു കൊണ്ടു് ചിറി നക്കുകയാണു്. അതു് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് എച്ചിൽക്കുഴിയിൽ നില്ക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ നേരെ കണ്ണുവെട്ടിച്ചു നോക്കുന്നുണ്ടു്.

കവിളിലെ വിയർപ്പിൽ പാറിവീണു കിടന്നിരുന്ന മുടിയിഴകൾ പിറകോട്ടു് മാടിയൊതുക്കിയിട്ടു് അവൾ എച്ചിൽക്കുഴിയുടെ വക്കിൽ ചാരി നിരാശയോടെ നില്ക്കുകയാണു്. ഊറി വന്ന വേദനയുടെ തുള്ളികൾ അവളുടെ കൺകോണുകളിൽ ഉരുണ്ടു കൂടി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

അവൾ വാലുമുറിഞ്ഞ പട്ടിയുടെ നേരെ വേദനയോടെ വീണ്ടും നോക്കി. പട്ടി കണ്ണു ചിമ്മിയിട്ടു് തല കമ്പിട്ടു് ഉറക്കം നടിച്ചിരുന്നു.

എച്ചിൽക്കുഴിയുടെ വക്കിൽ ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് ഞാൻ സാവധാനം വിളിച്ചു.

"കുട്ടി ....

അവൾ തല ചെരിച്ചു് വിടർന്ന കണ്ണുകൾ ഉയർത്തി നോക്കി. ആ കൊച്ചു മുഖത്തു് പരിഭ്രമത്തിന്റെ നിഴലുകൾ ഓടിക്കളിക്കുന്നതു കണ്ടു.

എച്ചിൽക്കുഴിയുടെ വക്കിലിരുന്ന വാലുമുറിഞ്ഞ പട്ടി എഴുന്നേറ്റു് ദൂരെ മാറി നിന്നു തലതിരിച്ചു് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ഇങ്ങു വരൂ......"

കീറിപ്പറിഞ്ഞ ഉടുപ്പിന്റെ പിൻഭാഗം വലിച്ചു മറച്ചുകൊണ്ടു് ഭീതിയോടെ മെല്ലെ മെല്ലെ അവൾ അടുത്തുവന്നു.

നിശ്ശബ്ദനായി ചില നിമിഷങ്ങളോളം അവളെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. ഭീതിപൂണ്ട കണ്ണുകളുമായി തന്റെ മുൻപിൽ നില്ക്കുന്നതു മിനിക്കുട്ടി തന്നെയാണെന്നു തോന്നി. ആ കൊച്ചു കവിളിൽ തുരുതുരെ ഉമ്മ വയ്ക്കുവാനും പാറിപ്പറന്നു കിടക്കുന്ന മുടിയിഴകൾ മാടിയൊതുക്കാനും ഹൃദയം വെമ്പൽ കൊണ്ടു.

"ഇതെടുത്തോളൂ.........."

കയ്യിലിരുന്ന പൊതി അവളുടെ നേരെ നീട്ടി.

ഭീതിയോടെ ഉയർത്തിയ ആ കുഞ്ഞിക്കൈകളിൽ പൊതി വച്ചപ്പോൾ വാഴപ്പോള കൊണ്ടു് വലവിരിച്ചു തോട്ടിക്കുമ്പോഴും, നേരിയിൽ പൊട്ടുള്ള മീൻ പിടിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോഴും തന്റെ മിനിക്കുട്ടിയുടെ മുഖം തുടുക്കാറുള്ളതുപോലെ അവളുടെ മുഖവും തുടുത്തു. നീണ്ടുകറുത്ത പീലികളുള്ള കണ്ണുകൾ വികസിച്ചു. അപ്പോൾ അവൾക്കു മിനിക്കുട്ടിയുമായി കൂടുതൽ സാദൃശ്യം തോന്നി.

തിരികെ മുറിയിൽവന്നു ചാരുകസാലയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് ജനാലവഴി ഞാനവളെ വീണ്ടും നോക്കി. ഹോട്ടലിന്റെ അടുക്കള പടിക്കു ഭിത്തിയുടെ തണലിലിരുന്നു് അവൾ തൃപ്തിയോടെ ഊണു കഴിക്കുകയാണു്. വാലു മുറിഞ്ഞ പട്ടി അവളുടെ അടുത്തായി ചോറിലേക്കും അവളുടെ മുഖത്തേക്കും മാറി മാറി നോക്കിക്കൊണ്ടു് കുത്തിയിരിക്കുകയാണു്.

അവൾ ചോറു വാരി ഉയർത്തിയ കൈകളോടെ പട്ടിയുടെ നേരെ നോക്കി. പട്ടി കണ്ണു ചിമ്മിയിട്ടു് തലയല്പം താഴ്ത്തി ചെവി പുറകോട്ടു പിടിച്ചു് ഇരുന്നു. അവൾ വാരിയ ചോറു് പട്ടിയുടെ മുൻപിൽ ഇട്ടുകൊടുത്തു. പട്ടി ആ ചോറു തിന്നിട്ടു് അവളുടെ നേരെ നോക്കി മുറിഞ്ഞ വാലു് ആട്ടിക്കാണിച്ചു.

അവൾ ഊണുകഴിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ തന്റെ മിനിക്കുട്ടിയിരുന്നു് ഊണു കഴിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി.

അപ്പോൾ മനസ്സു സ്വയം മന്ത്രിച്ചു.

" കുട്ടി നീ എന്റെ മിനിക്കുട്ടിയാണു്... എന്റെ മിനിക്കുട്ടി..."

ഈറനണിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും അടച്ചിട്ടു് ചാരുകസാലയിലേക്കു ഞാൻ ചാഞ്ഞു കിടന്നു.

ഉച്ചവെയിലിൽ അപ്പോഴും ചുട്ടുപഴുത്തു മുരടിയിരുന്നു. അങ്ങകലെ മൈതാനത്തിൽ മുറ്റിയ വിടർത്തിയ കൈകളുമായി ആ ഒറ്റ ചൂളമരം വിദൂരമായ ആകാശത്തിലേക്കു നോക്കി അനങ്ങാതെ നില്ക്കുകയാണു്.

റോഡിലൂടെ ധൃതിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവരുടെ നിഴൽ കാൽച്ചുവട്ടിൽ നിന്നും അല്പം കൂടി പുറകോട്ടു മാറിയിരിക്കുന്നു. അതിനി നീളം കൂടാൻ ആരംഭിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. അവ ഇനിയും നീണ്ടു നീണ്ടു വരും. അപ്പോൾ മാനം ഇരുണ്ടതായിത്തീരും. വൃക്ഷക്കൂട്ടങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്കു സന്ധ്യയുടെ അവ്യക്തത ഊർന്നിറങ്ങും. ഇനി അന്ധകാരത്തിൽ ലയിക്കും.

ഹൃദയസംഗീതം

ശിവോളിനാരായണൻ (Old student)

ആമോദത്തിലലിഞ്ഞുചേർന്ന്
ഹൃദയാരാമത്തിലോരായിരം
പൂമൊട്ടുന്ന നിരന്നുനിന്നു വിടരാൻ—
വെമ്പിക്കുതിച്ചിടവേ,
രോമാഞ്ചത്തൊടെയിപ്പുതോഴരവ—
രോടൊന്നിച്ചു ഞാനന്നു സൽ
പ്രേമത്തിന്റെ വിരുന്നുമുണ്ടു കുറെ നാൾ
ജീവിച്ചു സംതൃപ്തനായ്.

കാലംപോയി മറഞ്ഞു തീവ്രകദനം
കൈക്കുമ്പിളേന്തിസ്വയം
നീളെ സ്നേഹസുമങ്ങൾ തേടി,
നിരയോദാരപ്രതീക്ഷാമോൽ
ആലസ്യത്തൊടു വീണസ്വപ്നസുഖമാം
പൂതാലപ്പൊട്ടിത്തക—
ന്നാലക്ഷ്യംബതവിട്ടു. ജീവിതപഥ
പ്രാന്തത്തിലണയുവിന്നാ.

വീണക്കമ്പികൾ മീട്ടിയോർമ്മയവൾ തൻ—
പാദസ്വരത്തിൻ മണി
ക്വണനത്തോടെ 'കഴിഞ്ഞ കാല'മൊരുനാൾ
നൃത്തം ചവിട്ടിടവേ,
പ്രാണത്രാണകലാലയാംബനിരയെ—
പ്പൊൻപൂക്കളും ചാർത്തിയ—
ന്നീണത്തോടെയുതിർത്തഗാനമുളകേ—
ട്ടാനന്ദവാനായി ഞാൻ.

കർമ്മക്ഷേത്രമതാണ ജീവിതകലാ—
മൂല്യങ്ങളേകിട്ടുമാ
ഹർമ്മ്യത്തിന്റെ വിശാലമാകിയ
കവാടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുവേ,
നൈർമ്മല്യാർഘ്യമൊടോടിയെത്തി—
യരികത്തായ്ത്താതനാസാദരിയാൾ
നർമ്മാലാപവിദഗ്ദ്ധയാകുമവളെ—
ന്നാത്മാവുബന്ധിച്ചുപോയ്.

കാമംപോൽ കലിതാദരം കളികളിൽ
കാലേനിമഗ്നം സുഖ—
സ്സ്വാമം ഹാ! പുതുസൗഹൃദംകലരുമ—
ക്കാലം കഴിഞ്ഞക്ഷണം
ഓമൽ സൗഹൃദമൊന്നുമാത്ര
മവശേഷിക്കുന്ന സ്വപ്നമാ—
യിന്നിന്നു മണിപ്രദീപമതുമാ—
നാത്മാർത്ഥമാം സൗഹൃദം

ലോകം ശൂന്യമതിന്നു വിശ്വപഥികൻ
ഞാനെന്നതിനായി വിധം
ശോകത്തിൻ നിഴൽ പാറിനിന്നു
വിലപിക്കുന്നു നിരാശാവശൻ
ഏകം ശാശ്വത സൗഖ്യമെന്നു കരുതി—
ത്തേടുന്നു മാറ്റും, നമു—
ക്കേകുന്നില്ലൊരു ശാന്തിയും
വിധിഹിതം വിശ്വത്തിൽ വിശ്വോത്തരം

ഭാരതം എങ്ങോട്ട്

ജോസഫ് മൈക്കൽ വി. (ക്ലാസ്സ് III എക്കണോമിക്സ്)

ഭാരതം എങ്ങോട്ട് എന്നുള്ള ചോദ്യം ഇന്ന് ദേശസ്നേഹികളായ ഭാരതീയരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദിക്കുകയാണ്. ഭാരതം എന്ന പേർ കേൾക്കുമ്പോൾ അഭിമാനത്താൽ പുളകം കൊള്ളുന്ന നാം ഇന്ന് ഒരു തരം അവജ്ഞയോടെയാണ് ഈ പേരിനെ വീക്ഷിക്കുന്നത് എന്നത് ഒരു നഗ്നസത്യം മാത്രം ആണ്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ഭാരതത്തിന്റെ സേനാനായകൻ ഗാന്ധിജി ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ച സമരതന്ത്രമായ 'അഹിംസ' ആറാണ്ടുകളായി ഭാരതസംസ്കാരം പഠിപ്പിച്ച ഒരു പ്രധാന തത്വം ആയിരുന്നു. എന്നാൽ പതിനേഴ് വർഷം ഭാരതത്തിന്റെ കപ്പിത്താനായിരുന്ന പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവിനുശേഷം ഭാരതത്തിൽ ചില വിള്ളലുകൾ ഉണ്ടാകാൻ തുടങ്ങി. പലരും ഇന്ന് ആ വിള്ളലുകൾ ഭാരതത്തെ ആകെ കീറിമുറിക്കുമോ എന്നു നോക്കി വിഷാദനിമഗ്നരായിരിക്കുകയാണ് ദേശസ്നേഹികളായ ഭാരതീയർ.

ഏകദേശം ഒരു വർഷം മുമ്പ് ഇന്ദിരാഗാന്ധിയെ ഇന്ത്യയുടെ പ്രധാന മന്ത്രിയായി തെരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ, അതിനെ പലരും കഠിനമായി വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി. വിമർശനകാരണം അവരും മുൻപ്രധാന മന്ത്രിമാരെപ്പോലെ ഉത്തരപ്രദേശത്തുകാരി എന്നുള്ളതായിരുന്നു. അന്ന് ശ്രീ നരസിംഹൻ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി ഭാരതത്തിനു എന്തുപറ്റി എന്നും ഉത്തരപ്രദേശ് ഇന്ത്യയിൽ അല്ലേ എന്നും. അങ്ങനെ വിഭാഗീയ ചിന്തകൾ ഭാരതത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തെക്കനും വടക്കനും എന്ന ചിന്താഗതിയാണ്, ഭാരതീയനെന്നതിനെക്കാൾ മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നത്. ഈ നിലയിൽ ഭാരതം എങ്ങോട്ട് എന്ന ചോദ്യം വീണ്ടും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഉയർന്നു നില്ക്കുന്നു.

ഭാരതദേവിയുടെ ശരീരം മുഴുവൻ ഇന്ന് പല രോഗങ്ങളും ആക്രമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എവിടെ നോക്കിയാലും അഴിമതിയും കരി

ഞ്ചന്തയും. അഴിമതിയുടെ കാൽ പുരളാത്ത ഒരു മന്ത്രിപോലും നമുക്കില്ല. സാധനങ്ങൾ പൊതു വിപണികളിൽ കിട്ടാനില്ല. എന്നാൽ കരിഞ്ചന്തയിൽ എല്ലാം തന്നെ സുലഭമാണ്. എങ്ങ് നിരാശയാണ് ഒരു ഭാരതീയനു ഉണ്ടാകുന്നത്. ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ നാം ആസൂത്രണം ചെയ്ത പദ്ധതികൾ കാറ്റിൽ പറത്തപ്പെടുന്നു. എവിടെയും വെട്ടിപ്പും, വഞ്ചനയും മാത്രം. എന്നിട്ടും നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാർ നാം പുരോഗതിയിൽനിന്ന് പുരോഗതിയിലേക്ക് കുതിക്കുന്നു എന്ന് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു.

ഇന്ന് ഭാരതീയരിൽ ദേശീയബോധം എത്രത്തോളം അപകടനിലയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ചൈനയുടെ ആക്രമണം തെളിയിക്കുന്നു. അനവധി ഭാരതീയ വീരസന്താനങ്ങൾ ചീനക്കാരോട്ട് ഏറ്റു വീരചരമം

അടഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ചൈന ഭാരതത്തെ ആക്രമിച്ചു എന്നുള്ള സത്യം ഇന്നു പറയാൻ മടിയുള്ള ഒരു തരം പൌരന്മാരെ നാം തീററിപ്പോററി വളർത്തുന്നു. ഭാരത പാക്കിസ്ഥാൻ സമരത്തിൽ നമ്മുടെ വിമാനത്താവളവും മററും വിദേശികൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഇവിടെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതത്തെ ഏതാനും നാണയങ്ങൾക്ക് ഒററിക്കൊടുക്കുവാൻ ഇവിടെ ആളുകൾ ഉണ്ട് എന്നാണല്ലോ ഇതിൻെറ അർത്ഥം.

ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കു മാതൃക കാണിക്കേണ്ടുന്ന നമ്മുടെ ജനപ്രതിനിധി സഭകളുടെ ഇന്നത്തെ നില എന്താണ്? അവിടെ അച്ചടക്കം ഉണ്ടോ? അവിടെ സമാധാനം ഉണ്ടോ? ഇന്ന് നിയമസഭകളിൽ നമ്മുടെ പ്രതിനിധികൾ കാണിച്ചു കൂട്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഏതു ഭാരതീയനെയാണ് ദുഃഖത്തിൽ ആഴ്ത്താത്തത്? ഭാവി ഭാരതത്തിൻെറ ചുക്കാൻ പിടിക്കേണ്ട വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇന്നത്തെ നില എന്താണ്? ഇന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പഠിക്കുവാൻ സമയം ഇല്ല. അവരുടെ സമയം മുഴുവൻ സമരങ്ങൾക്കു ചെലവാക്കാൻ ആണ് അവർ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇതൊക്കെ കാണുമ്പോൾ ഏതു ദേശസ്നേഹിയുടെയും ഹൃദയത്തിൽ ഈ ചോദ്യം ഉടലെടുക്കുന്നു. ഭാരതം എങ്ങോട്ട്? അങ്ങനെ എവിടെ നോക്കിയാലും ദേശസ്നേഹിയായ ഒരു ഭാരതീയന് ആശാവഹമല്ലാത്ത ഒരു ചിത്രം ആണ് ഭാരതത്തെക്കുറിച്ചു ലഭിക്കുന്നത്.

എന്താണ് ഭാരതത്തിനു ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു നില വരാൻ കാരണം? സുപ്രസിദ്ധ സുവിശേഷപ്രാസംഗികനായ അക്ബർഹക്കിൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ 'നിരാശയും', 'അസംതൃപ്തി'യും ആണ് ഇതിൻെറ മുഖ്യ ഹേതുക്കൾ. ഭാരതത്തിലെ പ്രതിപക്ഷങ്ങൾ ഇന്നു നിരാശരാണ്. അവർക്കു അടുത്ത ഭാവിയിൽ ഭരണം ലഭിക്കാം എന്നുള്ളതു ഒരു വിദൂരസ്വപ്നം മാത്രം ആണ്. ആ നിരാശയിൽനിന്നു ഉടലെടുത്ത 'വികാരം' ആണ് അവർ നിയമസഭകളിൽ കാണിച്ചു കൂട്ടുന്നത്. ഇന്നു ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ ജനങ്ങളും ഒരു തരത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ വേറൊരു തരത്തിൽ അസംതൃപ്തരാണ്. പതിനെട്ടു വർഷം ഒരു ഗവൺമെൻറു ഭാരതം ഭരിച്ചിട്ടും നാം റേഷൻെറ കാലത്താണ് ജീവിക്കുന്നത്. ഒരു ഭാരതീയനു വിശപ്പടക്കാനുള്ള ആഹാരം കൊടുക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. ഭാരതത്തിൻെറ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ഗവൺമെൻറു പരാജയപ്പെട്ടു എന്നുള്ളതു സത്യം മാത്രം ആണ്. അങ്ങനെ നിരാശയും അതൃപ്തിയും ഭാരതത്തിൽ അങ്ങോളം ഇങ്ങോളം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ ദോഷങ്ങൾക്കു എല്ലാം കാരണം ശരിയായ ദേശീയ ബോധം നമ്മളിൽ ഇല്ല എന്നുള്ളതാണ്. നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാരുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ളതാണ്. ഇതെല്ലാം ദേശീയബോധത്തിൻെറ അഭാവം ആണ് കാണിക്കുന്നത്.

ഏതായാലും ഭാരതത്തിനു ഒരു നല്ല ഭാവി ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആരും നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ല. കാരണം ദേശസ്നേഹികളുടെ സംഘടിത പരിശ്രമംമൂലം ഭാരതത്തിൻെറ മുഖച്ഛായ തന്നെ നമുക്കു മാററുവാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു ഭാരതീയർ തെക്കനാം വടക്കനാം എന്ന ചിന്താഗതി കൈവിട്ടു ആദ്യവസാനം നാം ഭാരതീയർ എന്ന ചിന്താഗതി പുലർത്തി ഒരു നവീന ഭാരതം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ. ഗാന്ധിജി കാണിച്ചുതന്ന മാർഗ്ഗം നാം കൈവെടിയാതിരിക്കുക. ഭാരതത്തിൽ അഴിമതിക്കെതിരായും, വർഗ്ഗീയതക്കു എതിരായും ഗാന്ധിജി നമുക്കു ഒരു മാർഗ്ഗം കാണിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. ആ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ ഭാരതം മുന്നേറട്ടെ. നാം ഒരിക്കലും പരാജയപ്പെടുകയില്ല. ത്രിവർണ്ണപതാകയുടെ കീഴിൽ നമുക്കു അണിനിരക്കാം. നാം ഒന്ന് എന്ന ചിന്തയോടെ മുന്നേറാം. വിജയം നമ്മുടെ ഭാഗത്താണ്.

ജയ് ഹിന്ദ്.

ചെറുകഥ

വികാരങ്ങൾ

എബ്രഹാം ചീറാക്, വാഴൂർ. (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

സാധാരണയിലും നേരത്തെ വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മേശപ്പുറത്തു ഒരു കത്തു കിടക്കുന്നു. അഡ്രസ്സു നോക്കി; തനിക്കുതന്നെ. ആരു അയച്ചതാണെന്നു കയ്യക്ഷരം കണ്ടപ്പോളെ മനസ്സിലായി. എത്ര നാളുകളായി ഈ കത്തിനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നു? എന്തൊക്കെ വിശേഷങ്ങൾ ഇതിൽകാണും? ഉടനെ വരുമോ, എന്നോ? തിടുക്കത്തിൽ കവർ പൊട്ടിച്ചു വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

പ്രിയപ്പെട്ട ഇന്ദിരേ !

വളരെ നാളുകൾക്കു ശേഷം എൻെറ ഒരു കത്ത് ഇന്ദിരയുടെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണ്. ഞാനിവിടെ കുറിക്കുന്ന വാക്കുകൾ നിൻെറ ഹൃദയത്തെ തണുപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായവയാണോ എന്നു സംശയമാണ്. എങ്കിലും ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു നിന്നും ബഹിർഗമിക്കുന്ന വികാരങ്ങളെ ഈ കടലാസ്സിലേക്കു പകർത്തുകയാണ്. ഒരു തെരുവിലൂടെ അലഞ്ഞു നടന്ന എനിക്ക് അഭയം നൽകിയ നിൻെറ അപ്പനെയും അമ്മയെയും എന്നും സ്മരിക്കാതിരിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കില്ല. അവരുടെ സ്നേഹപൂർവ്വമുള്ള പെരുമാററം എനിക്കു നവോന്മേഷം നൽകി. ഞാനൊരു പുതിയ സൃഷ്ടിയായി തീർന്നു എന്ന് അന്നെനിക്കുതോന്നി. ഇന്ന് അവർ എന്നെ വെറുക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. എനിക്കതിൽ പരിഭവമില്ല. എൻെറ ആരുമല്ലാതിരുന്നവർ എൻെറ അമ്മാവനും അമ്മായിയും ആയിത്തീർന്നതോടെ, ഇന്ദിരയും എൻെറ ആരോ ആയിത്തീർന്ന എന്നു ഞാൻ കരുതിപ്പോയി. ഇന്ദിരയുടെ ജീവിതത്തിലേക്കു കടന്നു വരുവാൻ ഞാൻ വെമ്പൽ പൂണ്ടു. ജീവിതം അർത്ഥമുള്ളതാണെന്ന് അന്നെനിക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഇന്ദിരയോടൊപ്പം ഞാൻ പഠിച്ചു. ഞാനൊരു ഡിഗ്രിക്കാരനായിത്തീരണം എന്ന് എന്നേക്കാളധികമായി ആഗ്രഹിച്ചു ഇന്ദിരേ! നിന്നെ മറക്കുവാൻ എനിക്കെങ്ങനെ സാധിക്കും? സകലവും തകർന്നവനായി സ്വയം കരുതിയിരുന്ന ഞാൻ എല്ലാം ഉള്ളവനായിത്തീർന്നു. പരാജയങ്ങളുടേതു മാത്രമായിരുന്ന എൻെറ ജീവിതം വിജയങ്ങളുടെ പറുദീസയാണെന്ന എനിക്കു തോന്നി.

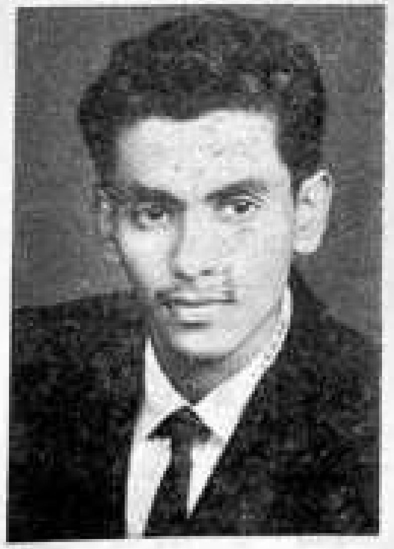

പക്ഷേ! അധിക കാലം വേണ്ടി വന്നില്ല എൻെറ പ്രതീക്ഷകളെല്ലാം തകരുവാൻ. അമ്മാവനും അമ്മായിക്കും എന്നിൽ സംശയമായി. അമ്മാവൻെറ മേശയിൽ നിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ട രൂപയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം എൻെറ തലയിൽ വച്ചു. ഇന്ദിരയുമായി എനിക്കെന്തോ കൂടുതലായ അടുപ്പം ഉണ്ടെന്നും അവർ ധരിച്ചു. അജ്ഞതയുടെ കരിനീലക്കടലിൽക്കിടന്നു മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നവനായി എന്നെ മുദ്രയടിച്ചു. മൂടുപടം ചാർത്തിയ രൂപങ്ങൾ എന്നെ ഇളിച്ചു നോക്കി നിന്നു. ഭാവിയുടെ മുഖത്ത് കനത്ത ഒരു കരിമ്പടം ആടിയുലഞ്ഞു. എൻെറ പഠിത്തം അവസാനിച്ചു. ഞാൻ സ്വയം നശിക്കുന്നതായിത്തോന്നി. കദനത്തിൻെറ കൊച്ചു ചുഴലിയിൽക്കിടന്നു കരകാണാതെ ഉഴന്നപ്പോൾ, ഇന്ദിരേ! നീയെന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം പരിശുദ്ധിയുടെ പരിമള പൂത്തിങ്കളിലേക്ക് ആനയിച്ചു. കാപട്യത്തിൻെറ

കരിങ്കുപ്പായമണിഞ്ഞവർ കരിങ്കല്ലുകൾ വീശി ഓങ്ങി നിന്നപ്പോഴും നിൻെറ കാരുണ്യമൂറുന്ന കൺകോണുകൾ എനിക്കഭയം നൽകി. ആ ദിവ്യകടാക്ഷം എൻെറ അന്തരാത്മാവിൻെറ അറകളിലേക്കു് ആഞ്ഞിറങ്ങി. ''ശശിച്ചേട്ടാ! ഇവിടെ നിന്നും ഓടി രക്ഷപെട്ടുകൊൾക. എവിടെ എങ്കിലും ചെന്നാൽ ഒരു ജോലി കിട്ടും. യാതൊരു ആപത്തും വരികയില്ല,'' എന്നു പറഞ്ഞു് എന്നെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു് ജീവിക്കുവാൻ പ്രേരണ നൽകിയ ഇന്ദിരേ! നിൻെറ സ്നേഹത്തിനു മുൻപിൽ ഞാൻ തല കുനിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നിരാലംബനായി ഞാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു. കറുത്തു തഴച്ച തരുത്തലപ്പുകൾ തമസ്സിൻെറ പുതപ്പണിഞ്ഞു് ഉറങ്ങി നിന്നപ്പോൾ, ഈ നിൻെറ ശശിച്ചേട്ടൻ നാടും വീടും വിട്ടു് പർവ്വതങ്ങളുടെ നാട്ടിലേക്കു യാത്രയായി. ഇന്ദിരയുടെ ആശംസകളുമായി തിരിച്ച എന്നെ ഈശ്വരൻ കൈവെടിഞ്ഞില്ല. സ്വന്തം നാടിനു വേണ്ടി പടപൊരുതുവാൻ ഈശ്വരൻ എന്നെ നിയോഗിച്ചു. കടമകൾ നിർവിഘ്നം നിർവ്വഹിച്ചപ്പോഴും, ജീവിക്കുവാൻ പ്രേരണ നൽകിയ ഇന്ദിരയെ ഓർക്കാതിരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ചീറിപ്പായുന്ന വെടിയുണ്ടകൾക്കിടയിൽ എത്രയെത്ര ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ഇന്നു് ഈ മിലിററി ആസ്പത്രിയിൽ കിടന്നു് മരണത്തോടു മല്ലിട്ടു കഴിയുന്ന നിൻെറ ശശിച്ചേട്ടനെ ഇനിയും നീ കണ്ടെന്നുവരില്ല. കട്ടിലിൽത്തന്നെ കിടന്നു ദിനങ്ങൾ തള്ളിനീക്കുന്ന ഞാൻ നിന്നെ സ്മരണയിലൂടെ കാണുകയാണു്. ഇവിടെക്കിടന്നു് ഘോര വേദനകൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യൻ ഇനിയും നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങി വരില്ല. ഒരു കാലും ഒരു കണ്ണും നഷ്ടപ്പെട്ടു്, മുറിവുകളാൽ വിരൂപനായിത്തീർന്നു്, ഒരു അസ്ഥിക്കോലമായി അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യനു് നാട്ടിലാരും സ്ഥാനം തരികയില്ല. ശരീരത്തിലെ മുറിവുകൾ വിങ്ങി വിങ്ങി വേദനിക്കുമ്പോഴും ശാന്തമായി സഹിക്കുവാൻ ഇന്നെനിക്കു സാധിക്കുന്നു. ആ സഹന ശക്തി എനിക്കു നൽകിയ ഇന്ദിരേ! നീ ഒരു മാലാഖയാണു്. രക്തദാഹം പൂണ്ട ചെന്നായ്ക്കൾ നമ്മുടെ നാടിനു ചുറ്റും കൂട്ടം കൂടി. നീതിയുംഅനീതിയും തമ്മിൽ ആയുധമേന്തിയ ഒരായോധനം! എൻെറ കണ്ണുകൾ നോക്കിനിന്ന ഭീകര രംഗങ്ങൾ!! ഹോ! സ്മരണകൾ തന്നെ ഭയാനകം.

പാടുവാനും വളരുവാനും പ്രചോദനം തന്ന പൈങ്കിളീ! നിന്നോടൊത്തിരുന്നു പാടുവാനുള്ള ആശയുടെ ആകാശക്കോട്ടകളെല്ലാം തകർന്നു്, മരണത്തിൻെറ വിളിയെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു് ഇന്നിവിടെ കഴിയുകയാണു് നിൻെറ ശശിച്ചേട്ടൻ. എന്നെപ്പോലെ എത്രയെത്ര പേർ ഇവിടെക്കിടന്നു വേദന അനുഭവിക്കുന്നു! വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം! വേദന തളം കെട്ടി നില്ക്കുന്ന മുറികൾ! മൂളലും, കരച്ചിലും, പല്ലുകടിയും എല്ലാം ഇവിടെയുണ്ടു്. സ്നേഹപൂർവ്വം സേവനം ചെയ്യുന്ന ഡോക്ടർമാരും നേഴ്സുമാരും മാത്രമാണു് ഇന്നൊരാശ്വാസം. ഇന്ദിരേ! നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം സഫലീകരിക്കാത്തവയായി അവശേഷിക്കട്ടെ... നിന്നെ ഒരു നോക്കു കാണുവാൻപോലും ഞാൻ ഭാഗ്യമില്ലാത്തവനായിപ്പോയി. ഹൃദയം നീറി നീറി ദഹിക്കുകയാണു്. നീയെന്നെ സ്നേഹിച്ചു. നിത്യസ്നേഹത്തിൻെറ സൗരഭ്യപൂരം എന്മേൽ പകർന്നു. വിറയ്ക്കുന്ന കൈക്കുമ്പിളിൽ, കരിഞ്ഞുണങ്ങിയ കുറച്ചു പൂക്കൾ കൂടി ഓർമ്മയുടെ ശവകുടീരത്തിലേക്കു് ഞാനിതാ അർപ്പിക്കുന്നു. സ്വീകരിച്ചാലും.. എന്നെ ആശീർവ്വദിച്ചാലും...കുറവുള്ളതെങ്കിലും കറപുരളാത്ത ഈ സ്നേഹബിന്ദുക്കൾ ഗ്രഹിച്ചു് പ്രീതയാവുക.

മരുന്നിൻെറ ദുർഗന്ധവുമായി കുളിർ കാറ്റു് ഓടിയെത്തുന്നു. ഈ ഗന്ധം എത്ര നാൾ കൂടി അനുഭവിക്കണം? എന്നെ വളർത്തിയ അമ്മാവനോടും അമ്മാവിയോടും ഞാനെന്നും കടപ്പെട്ടിരിക്കും എന്നു പറയുക. മരണത്തിൻെറ ശബ്ദം ഞാൻ കേൾക്കുന്നു. എൻെറ മുറിവുകളെല്ലാം കഠിനമാണു്. അവയൊന്നും ഒരിക്കലും സുഖപ്പെടുകയില്ല. എന്നെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ മരണദൂതൻ വരുന്നതും കാത്തിരിക്കുകയാണു് ഞാൻ. ഇനിയും നീ എന്നെയും കാത്തിരിക്കരുതു്. ഹൃദയം വേദനിപ്പിക്കരുതു്. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം ഓർക്കാതിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക, സന്തോഷത്തോടെ എനിക്കു യാത്രാനുമതി നൽകിയാലും ... ദിവസങ്ങൾക്കകം ഞാൻ യവനികക്കുള്ളിൽ മറയും. ഇന്ദിരേ! ... നിനക്കു നന്മവരട്ടെ.

എന്നു്

ശശിച്ചേട്ടൻ.

ഇന്ദിരയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. ഹൃദയം തുടിച്ചു. കണ്ണിലൂടെ ഇരുട്ടു കയറുന്നോ? കുഴഞ്ഞുമായി കട്ടിലിലേക്കു മറിഞ്ഞു. മനസ്സിലൂടെ പല വികാരങ്ങൾ കയറിയിറങ്ങിപ്പോകുന്നു. കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ വീണു് കത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ അവ്യക്തമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

കണ്ണീർക്കടലിൽ നിന്നൊരു പുഞ്ചിരികരയണയുംപോലെ
വന്നിതു കന്നിൻചെരുവിൽ ചിങ്ങപ്പുലരിപ്പെൺപേ നീ!

By A. Bala Chandran, Final Year Chemistry